

คู่มือการสะท้อนกลับ

กลยุทธ์ต่อต้านความอยุติธรรม

ไบรอัน มาร์ติน

ไอรีน พับบลิชชิง

คู่มือการสะท้อนกลับ

กลยุทธ์ต่อต้านความอยุติธรรม

ไบรอัน มาร์ติน

ไอริน ฟันนลิชชิง 2012

ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2012 โดย
ไอรีน พันนลิชชิง, เมืองสปาร์สันาส
irene.publishing@gmail.com
ISBN 978-91-978171-4-1

ภาพประกอบส่วนใหญ่ในหนังสือเล่มนี้
มาจาก Wikimedia Commons

สารบัญ

	บันทึกของผู้เขียน	1
1.	ทฤษฎีการสะท้อนกลับ	7
2.	วิเคราะห์การสะท้อนกลับ	19
3.	การเตรียมการ	55
4.	ปัจจุบันและหลังจากนี้	95
5.	คำถามและคำตอบ	111
6.	แบบฝึกหัด	119
7.	ภาคผนวก: โฉมมนุษย์ และการเตรียมสะท้อนกลับไว้ล่วงหน้า	125

บันทึกของผู้เขียน

ผมเริ่มศึกษาและสนับสนุนปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในช่วงปลายทศวรรษที่ 1970 ความสนใจพิเศษของผมคือการออกแบบสังคมเพื่อส่งเสริมปฏิบัติการไร้ความรุนแรงและทำให้กองทัพทหารต่าง ๆ กลายเป็นสิ่งหมดความจำเป็น

หนึ่งในลักษณะที่น่าสนใจอย่างยิ่งของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงคือ เมื่อผู้ประท้วงโดยสันติถูกโจมตีอย่างโหดร้าย การกระทำเช่นนี้สามารถส่งผลให้ผู้ประท้วงได้รับการสนับสนุนเพิ่มขึ้นได้ ยีน ชาร์ป นักวิจัยผู้บุกเบิกสันติวิธีเรียกสิ่งนี้ว่า “ยิวียตสูทางการเมือง”¹ ในที่ฟ่ายิวียตสู พลละกำลังและการเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามสามารถถูกนำมาเปลี่ยนเป็นภัยต่อฝ่ายตรงข้ามเองได้ ในทางเดียวกัน ผู้ประท้วงก็สามารถเปลี่ยนกำลังอันเหลือล้นของผู้โจมตีให้ย้อนกลับมาเป็นภัยต่อผู้โจมตีได้ ด้วยการยังคงไม่ใช้ความรุนแรงต่อไปจนได้รับการสนับสนุนเพิ่มมากขึ้น

ตัวอย่างของการต่อต้านความอยุติธรรมนั้นมียู่มากมายนับไม่ถ้วน เมื่อราวปี 2000 ผมเริ่มหันมาสนใจสถานการณ์ที่ไม่มีการต่อต้านมากนัก เพื่อนร่วมงานสองคน (เวนดี วาร์นีย์ และเอเดรียน วิกเทอร์ส) และผมได้สังเกตการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ โดยกองทัพของอินโดนีเซีย บางกรณีพบการต่อต้านอย่างแข็งขัน เช่น การรุกรานเข้าไปในติมอร์ตะวันออก แต่ในกรณีอื่น ๆ กลับมีการต่อต้านน้อยจนน่าแปลกใจ ในปี 1965 กองทัพอินโดนีเซียเริ่มปฏิบัติการเช่นฆ่าครั้งใหญ่โดยพุ่งเป้าไปที่กลุ่มคอมมิวนิสต์ ซึ่งเป็นปฏิบัติการที่นักวิชาการหลายคนเห็นว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ มีเหยื่อผู้รับเคราะห์ประมาณ 800,000 คน แต่กลับมีการต่อต้านค่อนข้างน้อยภายในอินโดนีเซีย และที่น่า

¹ Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action* (Boston: Porter Sargent, 1973).

แปลกใจกว่าก็คือแทบไม่มีความคับแค้นใจในต่างประเทศเลย นี่คือการนองเลือดที่รัฐบาลต่อต้านคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ เห็นดีเห็นงามด้วย²

ผมเคยรู้เรื่องยิวยิตสูทางการเมืองมาก่อนแล้ว เหยื่อการสังหารในช่วงปี 1965-1966 ไม่ได้ลุกขึ้นต่อต้านโดยใช้ความรุนแรงใด ๆ เลย นี่ทำให้ผมคิดว่าทำไมในบางกรณียิวยิตสูทางการเมืองถึงไม่เกิดขึ้น ผมเกิดความคิดขึ้นว่าผู้โจมตีอาจทำอะไรบางอย่างเพื่อต้านฤทธิ์ของยิวยิตสู ผมเริ่มพัฒนาความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการที่ผู้กระทำผิดใช้เพื่อลดระดับความคับแค้นใจ เนื่องจากกรอบคิดที่ผมพัฒนาขึ้นมีลักษณะบางอย่างที่ไม่พบอยู่ในยิวยิตสูทางการเมืองของชาร์ป ผมจึงเรียกผลกระทบเช่นนี้ว่า “การสะท้อนกลับ”

ช่วงหนึ่งทศวรรษมานี้ ผมนำทฤษฎีการสะท้อนกลับมาใช้กับกรณีศึกษาจำนวนมาก โมเดลนี้ช่วยให้เราเข้าใจกรณีการสังหารหมู่ผู้ประท้วงอย่างสันติต่าง ๆ ได้ทันที เช่น ในติมอร์ตะวันออกและแอฟริกาใต้ ทฤษฎีนี้ยังสามารถนำมาปรับใช้กับความยุติธรรมอื่น ๆ นอกกรอบของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแบบปกติได้อีกด้วย เช่น การเซ็นเซอร์ การล่องละเมิดทางเพศ การใช้ความรุนแรงของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การทารุณกรรม และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์³

คู่มือนี้ถูกออกแบบมาเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับการใช้ทฤษฎีการสะท้อนกลับ นี่คือคู่มือสำหรับผู้ที่ต้องการลุกขึ้นมาต่อสู้กับความอยุติธรรมและอยากคิดวางแผนอย่างระมัดระวังว่าควรดำเนินการอย่างไรจึงจะมีประสิทธิภาพสูงสุด

² Brian Martin, Wendy Varney, and Adrian Vickers, “Political Jiu-Jitsu against Indonesian Repression: Studying Lower-profile Nonviolent Resistance,” *Pacifica Review*, Vol. 13, 2001, pp. 143–156.

³ สำหรับบทความจำนวนมาก โปรดดู “Backfire materials,” <http://www.bmartin.cc/pubs/backfire.html>

โมเดลทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นเพียงแนวทางเพื่อการคิดในเชิงยุทธศาสตร์และกลยุทธ์เท่านั้น โมเดลนี้ไม่สามารถทดแทนการคิดได้ ผู้ที่จะสร้างผลลัพธ์ได้จำเป็นต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่น [ของตัวเอง] และความเข้าใจเกี่ยวกับภาคปฏิบัติอย่างลึกซึ้ง ไม่มีสูตรสำเร็จใดที่ใช้ได้ผลทุกที่ทุกเวลา สิ่งที่ไม่เดลหนึ่ง ๆ ช่วยได้มากที่สุดคือการคอยเตือนว่าควรพิจารณาเรื่องใดบ้าง

ประเด็นสำคัญที่สุดจากโมเดลทฤษฎีนี้คือการคิดถึงทางเลือกต่าง ๆ และพิจารณาว่าอีกฝ่ายมีแนวโน้มจะทำอะไร เมื่อพูดอย่างนี้ก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ได้เห็นได้ชัดอยู่แล้ว แต่ในทางปฏิบัติทัศนคติกรรมมักทำเหมือนที่เคยทำมาเสมอ โดยคิดถึงแต่เป้าหมายที่ตัวเองต้องการไปให้ถึงและสิ่งที่วางแผนว่าจะทำเป็นหลัก แต่ไม่คิดถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะทำอะไร

บทที่ 1 เป็นการแนะนำให้รู้จักกับโมเดลการสะท้อนกลับ บทที่ 2 เป็นการเล่าถึงวิธีการวิเคราะห์การสะท้อนกลับ: ทำอย่างไรถึงจะค้นพบและเข้าใจกลยุทธ์ที่ผู้กระทำผิดใช้เพื่อระงับความคับแค้นใจต่อความอยุติธรรม บทที่ 3 เป็นการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเตรียมปฏิบัติการณ์ โดยพิจารณาว่าฝ่ายตรงข้ามสามารถทำอะไรได้บ้าง บทที่ 4 เป็นการให้แนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการลงมือปฏิบัติการณ์เมื่อเหตุยุติธรรมกำลังเกิดขึ้น บทที่ 5 เป็นการตอบคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับโมเดลทฤษฎีนี้

ผมใช้ตัวอย่างอยู่ประมาณสองสามกรณี เช่น การกบฏโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ คุณควรนึกยกตัวอย่างของตัวเองด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นต่าง ๆ ที่คุณมีความรู้เป็นอย่างดี จากนั้นลองวิเคราะห์ประเด็นเหล่านี้ดู ทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นเพียงชุดเครื่องมือสำหรับการคิด ไม่ใช่สูตรสำเร็จที่นำไปใช้ในปฏิบัติการได้ทันที คุณจำเป็นต้องฝึกฝนการคิดเชิงยุทธศาสตร์ ฉะนั้น จงลองหาตัวอย่างด้วยตัวเอง คุณจะทำอย่างไรถ้าอาวุธนิวเคลียร์ระเบิดในเมืองใกล้เคียง คุณจะทำอย่างไรถ้าคุณค้นพบการทุจริตขนาดมหึมาของรัฐบาล บทที่ 6 จะมีแบบฝึกหัดให้บางส่วน คุณสามารถพัฒนาแบบฝึกหัดของตัวเองได้เช่นกัน

มีงานวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับทักษะความเชี่ยวชาญที่ชี้ให้เห็นว่าหากต้องการเก่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง คุณต้องใช้เวลามากไปกับการฝึกฝนส่วนที่ยากที่สุดของเรื่องนั้น⁴ หากคุณอยากเป็นนักกิจกรรมที่สร้างผลลัพธ์เก่ง คุณจำเป็นต้องใช้เวลาอย่างมากในการฝึกคิดเชิงกลยุทธ์และเชิงยุทธศาสตร์ ทฤษฎีการสะท้อนกลับสามารถเป็นเครื่องมือช่วยคุณได้

บนเว็บไซต์ของผม ผมได้ลงบทความที่ใช้ทฤษฎีนี้ไว้จำนวนมาก โปรดส่งต้นฉบับหรือลิงค์ให้ผมด้วยเพื่อขยายฐานข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีนี้⁵ ผมสนใจเป็นพิเศษในการเรียนรู้เกี่ยวกับจุดอ่อนของโมเดลทฤษฎีนี้และวิธีการขยายโมเดลทฤษฎีนี้ไปสู่อาณาบริเวณใหม่ ๆ ซึ่งอาจทำได้ด้วยการปรับแก้ตัวโมเดล หลายปีมานี้ผมได้พัฒนาและประยุกต์ใช้ทฤษฎีนี้จนมันค่อย ๆ เปลี่ยนไปอย่างช้า ๆ ยังมีโอกาสสำหรับการปรับปรุงพัฒนาอีกมาก

⁴ หนังสือที่นำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับทักษะความเชี่ยวชาญ ได้แก่ Geoff Colvin, *Talent is Overrated: What Really Separates World-class Performers from Everybody Else* (New York: Penguin, 2010); Daniel Coyle, *The Talent Code. Greatness Isn't Born. It's Grown. Here's How* (New York: Bantam, 2009); David Shenk, *The Genius in All of Us: Why Everything You've Been Told about Genetics, Talent, and IQ Is Wrong* (New York: Doubleday, 2010).

⁵ อีเมล: bmartin@uow.edu.au

กิตติกรรมประกาศ

ผมได้เรียนรู้อย่างมากเกี่ยวกับการสะท้อนกลับจากผู้ร่วมงานและบุคคลจำนวนมากที่ให้ความเห็น แล่งอ้างอิง และปฏิบัติการที่สร้างแรงบันดาลใจ ผู้ให้ความเห็นที่มีค่าต่อต้นฉบับของคู่มือนี้ ได้แก่ ชารอน คาลลาแกน คาเรน เคนดี ไมเคน โซเรนเซน และสตีฟ ไรท์ ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งต่อออร์แกน โยฮานเซน สำหรับภาคผนวกและการสนับสนุนอย่างกระตือรือร้นของเขาด้วย

1. ทฤษฎีการสะท้อนกลับ

การโจมตีบางครั้งก่อให้เกิดการสะท้อนกลับ การโจมตีเหล่านี้ไม่ส่งผลดีต่อผู้โจมตี ที่จริงแล้ว การโจมตีเหล่านี้ส่งผลร้ายต่อผู้โจมตีมากถึงขั้นที่พวกเขาคิดว่าตอนนั้นไม่น่าทำลงไปเลยด้วยซ้ำ

- ในปี 1991 ตำรวจเมืองลอสแอนเจลิสได้กัปป์ตรอดนีย์ คิง ผู้ขับขีมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งที่ขับขีเร็วเกินกำหนดเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจับกุม หลังจากวิดีโอดังกล่าวถูกเผยแพร่บนโทรทัศน์ ผู้ชมรู้สึกโกรธเกรี้ยว คับแค้นจนการสนับสนุนตำรวจจากสาธารณะลดอวลง การกัปป์สะท้อนกลับมาทำร้ายตำรวจเอง
- ในทศวรรษที่ 1990 แมคโดนัลด์เคยฟ้องคดีนักทอนาธิปไตยสองคน ได้แก่ เฮเลน สตีล และเดฟ มอร์ริส เพราะแผ่นพับเรื่อง “ปัญหาของแมคโดนัลด์” ของพวกเขา การดำเนินคดีถูกมองว่าไม่เป็นธรรมโดยคนจำนวนมากและนำไปสู่การรณรงค์สนับสนุนสตีลและมอร์ริส เหตุการณ์ครั้งนี้นับเป็นหายนะของงานประชาสัมพันธ์สำหรับแมคโดนัลด์ การฟ้องคดีสตีลและมอร์ริสสะท้อนกลับมาทำร้ายแมคโดนัลด์เอง
- ในปี 2004 สื่อรายงานเหตุการณ์รณรงค์โทษชาวอิรักในเรือนจำอานู กราอับ ภาพถ่ายแสดงความรุนแรงโจ่งแจ้งให้เห็นว่าผู้คุมชาวอเมริกันกำลังข่มขู่ที่เหยียดหยามและการุณกรรมนักโทษ การนำเสนอภาพดังกล่าวส่งกระทบต่อชื่อเสียงของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาอย่างมาก โดยเฉพาะในภูมิภาคตะวันออกกลาง การการุณกรรมสะท้อนกลับมาส่งผลร้ายต่อกองทัพของสหรัฐอเมริกา

- ในปี 1991 ผู้คนนับพันได้เข้าร่วมงานเดินแห่ศพจัดที่เมืองดิสในหมู่เกาะติมอร์ตะวันออก และใช้โอกาสนั้นเพื่อประท้วงการรุกรานของอินโดนีเซียอย่างสันติ เมื่อขบวนแห่เดินทางมาถึงสุสานซานตาครุสทหารอินโดนีเซียเปิดฉากยิงทันที มีผู้เสียชีวิตหลายร้อยราย สื่อตะวันตกไปปักหลักทำข่าวอยู่ที่นั่นและบันทึกเหตุการณ์สังหารหมู่ไว้ประจักษ์พยานและหลักฐานวิดีโอส่งผลให้นานาชาติสนับสนุนขบวนการปลดปล่อยติมอร์ตะวันออกสูงชันอย่างมาก และเป็นรากฐานสำหรับเอกราชในทศวรรษต่อมา การสังหารหมู่ผู้ประท้วงโดยสันติวิธีสะท้อนกลับมาทำร้ายรัฐบาลอินโดนีเซียเอง

แต่ละกรณีเหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับคามอยุติธรรม อันได้แก่ ความโหดร้ายของตำรวจ การเซ็นเซอร์ การทารุณกรรม และการสังหารหมู่ ในแต่ละกรณี กลุ่มที่เป็นผู้จู่โจม ได้แก่ ตำรวจ แมคโดเนลด์ ผู้คุมนักโทษ และทหารอินโดนีเซีย ล้วนสร้างความเสียหายต่อเป้าหมายของพวกเขา แต่ในกรณีเหล่านี้การโจมตีล้วนสะท้อนกลับในท้ายที่สุดและก่อความเสียหายที่ใหญ่กว่าต่อผู้โจมตีและพันธมิตรเอง

การสะท้อนกลับอาจมีคุณค่าอย่างยิ่งในการสนับสนุนความพยายามเพื่อต่อสู้กับความอยุติธรรม ปัญหาอยู่ที่การโจมตีส่วนใหญ่ไม่ก่อให้เกิดการสะท้อนกลับ การทุบตีโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เป็นที่รับรู้ของสาธารณชนน้อยมากหรือไม่เป็นที่รับรู้เลย การฟ้องร้องคดีหมิ่นประมาทส่วนใหญ่แทบไม่เป็นที่รับรู้ การทารุณกรรมส่วนใหญ่มักทำกันอย่างลับ ๆ กระทั่งการสังหารหมู่ซึ่งปกปิดได้ยากกว่าก็ยังไม่ก่อให้เกิดความสนใจในระดับไม่มากนัก

เกิดอะไรขึ้น? ทำไมการโจมตีบางครั้งสะท้อนกลับแต่ครั้งอื่น ๆ ถึงไม่สะท้อนกลับ?

เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ซานตาครูสเกิดขึ้นในงานเดินขบวนแห่งประเทศไทยไปยังหลุมฝังศพ
ของเซบาสเตียว โกเมส เมื่อปี 1991

โมเดลทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นวิธีหนึ่งในการวิเคราะห์เหตุการณ์
โจมตีต่าง ๆ ทฤษฎีนี้เน้นให้เห็นปฏิบัติการที่กระทำโดยแต่ละฝ่ายเพื่อลดหรือเพิ่ม
ระดับความคับแค้นใจที่เกิดจากการรับรู้ถึงความอยุติธรรม

ทฤษฎีนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อบอกว่าประชาชนต้องทำอะไรบ้าง นักกิจกรรม
เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ในพื้นที่เป็นอย่างดีและอยู่ตำแหน่งดีที่สุดที่จะ
ตัดสินใจทางเลือกต่าง ๆ โมเดลนี้เป็นเครื่องมือทั่วไปที่ชี้ให้เห็นเหตุการณ์
ประเภทต่าง ๆ ที่มีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นหรือสามารถเกิดขึ้นได้ มันสามารถช่วย
ให้นักกิจกรรมตัดสินใจได้ฉลาดขึ้น

ในปี 1960 มีการประท้วงไปทั่วแอฟริกาใต้เพื่อต่อต้านกฎหมายควบคุมการเดินทางของคนผิวสี (pass law) ที่เมืองชาร์ปวิลล์ ตำรวจเปิดฉากยิงผู้ที่ออกมาประท้วงอย่างสันติ ชาวผู้คนไปกว่าร้อยราย ตำรวจและรัฐบาลพยายามลบล้างความโกรธเกรี้ยวคับแค้นใจ แต่ถึงอย่างนั้นการสังหารหมู่ก็ส่งกระทบต่อชื่อเสียงของรัฐบาลแอฟริกาใต้ในสายของตानานาชาตได้อย่างสาหัส

ทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นเครื่องมือไม่ต่างจากทฤษฎีอื่น ๆ มันไม่ได้เป็นสิ่งรับรองความสำเร็จ ลองจินตนาการถึงกองทัพที่มียุทธศาสตร์ยอดเยี่ยมที่สุดดู มันอาจมีประโยชน์ แต่ถ้ากองทัพมีทหารเพียงไม่กี่คน ขาดการฝึกฝน และมีอาวุธล้าสมัย กองทัพนั้นก็ไม่น่าประสบความสำเร็จแม้จะมียุทธศาสตร์ยอดเยี่ยมก็ตาม เช่นเดียวกัน ทฤษฎีการสะท้อนกลับสามารถช่วยให้นักกิจกรรมพัฒนายุทธศาสตร์ต่าง ๆ ให้ดีขึ้นได้ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งรับรองความสำเร็จ ทฤษฎีนี้เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของกระบวนการที่ใหญ่กว่ามาก

การสะท้อนกลับ: ความรู้พื้นฐาน

เมื่อกลุ่มผู้มีอำนาจระทำการใดอย่างไม่เป็นธรรม พวกเขาสามารถใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อลดระดับความคับแค้นใจของประชาชนได้

- ปกปิดการกระทำ
- ลดทอนคุณค่าของเป้าหมาย
- เปลี่ยนการตีความสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยการโกหก การทำให้เรื่องดูเล็ก (minimise) การโยนความผิด และการตีกรอบเรื่องเล่า (framing)
- ใช้ช่องทางของทางการเพื่อทำให้ดูเหมือนยุติธรรม
- ช่มชู้หรือให้รางวัลผู้คนที่เกี่ยวข้อง

การการุณกรรมเป็นสิ่งที่ผู้คนประณามกันโดยอยู่แล้วโดยสากล ดังนั้น เมื่อรัฐบาลใช้วิธีการการุณกรรม เจ้าหน้าที่จึงมีแนวโน้มใช้เทคนิคเหล่านี้เพื่อลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม

ปกปิดการกระทำ

ปกปิดแล้วรัฐบาลต่าง ๆ จะดำเนินการการุณกรรมอย่างลับ ๆ บางครั้งผู้กระทำการการุณกรรมจะใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ทิ้งร่องรอยหลักฐานไว้น้อยมาก เช่น การคุบเข้าที่ฝ่าเท้า เป็นต้น

เมื่อการกระทำถูกปกปิด คนภายนอกจึงไม่รู้เกี่ยวกับการกระทำเหล่านี้ด้วยซ้ำ และดังนั้นจึงไม่สามารถหันมาสนใจในเรื่องเหล่านี้ได้

การทารุณกรรมในเรือนจำอานู กราฮิบ

การลดทอนคุณค่าของเป้าหมาย

รัฐบาลต่าง ๆ จะอ้างว่านักโทษซึ่งอยู่ภายใต้การสอบปากคำเป็นผู้ก่อการร้าย อาชญากร พวกบ่อนทำลาย หรือคนประเภทอื่น ๆ ที่ไม่น่าพึงประสงค์ เมื่อ นักโทษผู้ถูกทารุณกรรมถูกมองว่าเป็นอันตราย นำรังเกียจ หรือมีสถานะต่ำ การทำอะไรกับนักโทษจึงอาจฟังดูไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเท่าใดนัก

เปลี่ยนการตีความสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยการโทก การทำให้เรื่องดู เล็ก การโยนความผิด และการตีกรอบเรื่องเล่า

เมื่อพบว่าวิธีการบางอย่างถูกนำมาใช้ เช่น การห้ามนอน การวอเตอร์บอร์ด ดิง (waterboarding) หรือการปิดกั้นประสาทสัมผัส รัฐบาลจะบอกว่าวิธีการ เหล่านี้ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น ไม่มีใครเจ็บตัวจริง ๆ แม้แต่น้อย พวกเขาจะบอก ว่าผลที่ตามมาไม่ก่อให้เกิดอันตราย หรือเรียกอีกอย่างคือพวกเขากำลังทำให้ เรื่องดูเล็ก วิธีการรุนแรงจะถูกเปลี่ยนชื่อเป็นการล่อลวงจะระเบิดหรือการลอบหลั่ง หรือบางอย่างที่ไม่ใช่เรื่องใหญ่ อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่คำว่าทารุณกรรม ภาษาถูก ใช้เพื่อทำให้ความร้ายแรงของการทารุณกรรมดูเหมือนเป็นเรื่องเล็ก

บางครั้ง รัฐบาลต่าง ๆ จะโยนความผิดให้กับผู้คุมเรือนจำอันธพาลที่กระทำการโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้คุมเรือนจำถูกป้ายความผิดเพื่อช่วยให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงขึ้นไปไม่ต้องเป็นผู้รับผิดชอบ

รัฐบาลต่าง ๆ จะบอกว่าพวกเขากำลังใช้เทคนิคการสอบปากคำที่ขบธรรมเนียมเพื่อดึงข้อมูลออกมาใช้ในวัตถุประสงค์เร่งด่วน นี่เป็นเพียงมุมมองของพวกเขา มันคือกรอบแนวคิดหรือวิธีการมองโลกแบบหนึ่ง การนำเสนอสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองหนึ่งเช่นนี้เรียกว่าการกำหนดกรอบเรื่องเล่า

การใช้ช่องทางของทางการเพื่อทำให้ดูเหมือนยุติธรรม

บางครั้งการกล่าวหาเรียกร้องคำอธิบายเกี่ยวกับเหตุการณ์รุนแรงเรียกความสนใจมากจนรัฐบาลต้องสั่งให้มีการสอบสวนอย่างเป็นทางการ หรืออาจจะดำเนินคดีกับผู้เกี่ยวข้อง ปกติแล้วผู้สอบสวนและศาลจะให้ความสนใจไปที่เจ้าหน้าที่ระดับล่าง ไม่ใช่ผู้ออกนโยบาย และอาจลงโทษเพียงสถานเบา อาจดูเหมือนว่าความยุติธรรมเกิดขึ้นแล้ว แต่มันเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น

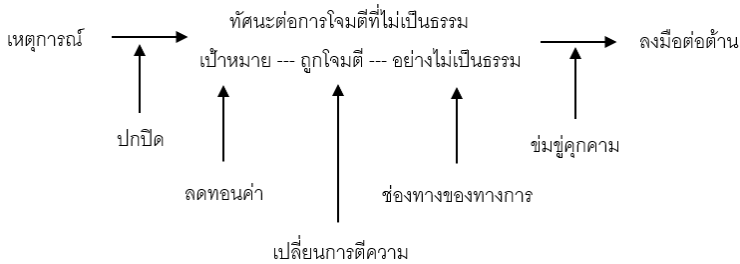
ช่องทางของทางการ ได้แก่ ผู้ตรวจการแผ่นดิน ศาล คณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ กระบวนการร้องทุกข์ และกระบวนการอื่นในของทางการที่เอาไว้ใช้เพื่อจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ปกติแล้วช่องทางของทางการจะส่งผลให้ความโกรธของสาธารณชนน้อยลงเพราะประชาชนหลงคิดว่าปัญหากำลังได้รับการแก้ไขแล้วจริง ๆ ช่องทางของทางการมักจะซ่อนความโกรธของประชาชนจางหายเมื่อเวลาผ่านไป ช่องทางของทางการมักใช้กระบวนการที่ซับซ้อนและฟังพาผู้เชี่ยวชาญ เช่น ทนายความ เพื่อให้คนภายนอกสามารถหรือสนใจเข้ามามีส่วนร่วมได้น้อย

การข่มขู่หรือให้รางวัลกับผู้เกี่ยวข้อง

การทรมานกรรมโดยตัวมันเองแล้วก็เป็นการข่มขู่รูปแบบหนึ่ง ประชาชนที่ถูกทรมานกรรมอาจไม่กล้าลุกขึ้นมาพูดอะไรเพราะเสี่ยงต่อการถูกทรมานกรรมซ้ำอีกในประเทศต่าง ๆ ที่รัฐบาลรีดร้อนสิทธิสเสรีภาพ การออกมาประท้วงเหตุการณ์รุนแรงอาจส่งผลอันตรายต่อผู้อื่น เช่น สมาชิกในครอบครัว เพื่อน นักข่าว และกลุ่มสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ เพราะคนเหล่านี้อาจตกเป็นเป้าโจมตีได้ อีกด้านหนึ่ง

เจ้าหน้าที่ผู้ทำตามคำสั่งของรัฐบาลอาจได้รับรางวัลเป็นเงินหรือการเลื่อนตำแหน่ง

การข่มขู่เป็นสิ่งบั่นทอนการแสดงออกซึ่งความคับแค้นใจ ประชาชนกลัวผลลัพธ์ที่ตามมา ส่วนโอกาสได้รับรางวัลก็เป็นสิ่งล่อตาล่อใจให้ผู้คนปิดเจียนหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความอยุติธรรมดังกล่าว

วิธีการ 5 อย่างที่ใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้น และความเชื่อมโยงระหว่างวิธีการเหล่านี้กับเหตุการณื การรับรู้เหตุการณื และปฏิกิริยาต่อเหตุการณื

เราสามารถทำอะไรได้บ้างเมื่อเผชิญหน้ากับวิธีการลดระดับความโกรธแค้น 5 อย่างนี้ คำตอบคือเราต้องไต่กลับวิธีการเหล่านี้ไปทีละอย่าง วิธีการมีดังนี้

- เปิดโปงสิ่งที่เกิดขึ้น
- ยืนยันคุณค่าของเป้าหมาย: แสดงด้านบวกของใครหรือสิ่งใดก็ตามที่ถูกโจมตี
- ตีความเหตุการณืว่าไม่ยุติธรรม
- ระดมการสนับสนุน หลีกเลี่ยงหรือลดความน่าเชื่อถือของช่องทางของทางการ
- ต่อต้านการข่มขู่และการล่อใจด้วยรางวัล

เปิดโปงสิ่งที่เกิดขึ้น

ผู้ต่อต้านการทารุณกรรมสามารถบันทึกเหตุการณ์ไว้และเผยแพร่ข้อมูลให้โลกรู้ได้ นี่เป็นเครื่องมือหลักของแอมเนสตี อินเตอร์เนชันแนล การเปิดโปงคือการต่อสู้กับการปกปิด ภาพถ่ายมักมีพยานภาพเป็นอย่างยิ่ง

ยืนยันคุณค่าของเป้าหมาย: แสดงด้านบวกของใครหรือสิ่งใดก็ตามที่ถูกต้อง

คนที่ถูกทารุณกรรมจำเป็นต้องถูกนำเสนอภาพออกมาในฐานะของมนุษย์ ภาพถ่ายและรายละเอียดส่วนตัวสามารถช่วยทำให้เป้าหมายมีภาพลักษณ์เหมือนคนทั่วไป และเป็นการต่อสู้กับคำเรียกหรือโมภาพที่ลดทอนคุณค่า

ตีความเหตุการณ์ว่าไม่ยุติธรรม

เราสามารถนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง (เพื่อตอบโต้การโกหก) ผลกระทบความเสียหายที่เกิดจากการทารุณกรรม (เพื่อตอบโต้การทำให้ดูเป็นเรื่องเล็ก) ตัวการแท้จริงที่ต้องรับผิดชอบ (เพื่อตอบโต้การโยนความผิด) ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทารุณกรรมและความไร้ประสิทธิภาพของมันในการลวงข้อมูล (เพื่อตอบโต้การตีกรอนเรื่องเล่า)

ระดมการสนับสนุน หลีกเลี่ยงหรือลดความน่าเชื่อถือของช่องทางของทางการ

การระดมการสนับสนุนหมายถึงการทำให้ประชาชนเห็นสิ่งต่าง ๆ ในแบบมุมมองของคุณมากขึ้น เข้าร่วมการณรงค์ของคุณมากขึ้น และประท้วงต่อต้านการทารุณกรรมมากขึ้น นี่เป็นวิธีการแรกของการใช้ความโกรธเพื่อต่อสู้กับความอยุติธรรม เนื่องจากช่องทางของทางการโดยปกติแล้วเป็นเครื่องลดระดับความโกรธแค้นของประชาชน ทางเลือกที่ดีกว่าคือการหลีกเลี่ยงช่องทางเหล่านี้หรืออย่างน้อยที่สุดคืออย่าพึ่งพาช่องทางเหล่านี้

ต่อต้านการข่มขู่และรางวัล

ประชาชนบางกลุ่มจำเป็นต้องยืนหยัดแม้เผชิญกับการข่มขู่ ตัวอย่างเช่น ด้วยการออกมาพูดเกี่ยวกับการการุณกรรม เป็นต้น สิ่งที่เป็นประโยชน์เช่นกันคือการบันทึกและเปิดโปงเกี่ยวกับการข่มขู่ การทำเช่นนี้ยิ่งส่งผลให้ระดับความโกรธแค้นเพิ่มมากขึ้นและนำไปสู่การสะท้อนกลับ ในทำนองเดียวกัน ประชาชนบางกลุ่มจำเป็นต้องยืนหยัดปฏิเสธความล่อตาล่อใจของการได้รับรางวัลด้วย

หลังอุบัติเหตุที่โรงไฟฟ้านิวเคลียร์เชอร์โนบีล รัฐบาลโซเวียตใช้วิธีการหลายอย่างเพื่อลดระดับความคับแค้นใจ แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ประสบผลสำเร็จ

การใช้วิธีการ 5 ประเภทนี้จะทำให้การโจมตีมีโอกาสสะท้อนกลับเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ของการต่อสู้ขึ้นอยู่กับปัจจัยอีกหลายอย่าง

ทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นเครื่องมือเบื้องต้นอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจกลยุทธ์การลดระดับความโกรธแค้นที่ฝ่ายผู้มีอำนาจใช้เมื่อกระทำความผิด และกลยุทธ์ตอบโต้ประเภทต่าง ๆ ที่เราสามารถใช้ในการเพิ่มระดับความโกรธแค้นได้ ทฤษฎีนี้เล่าให้เห็นถึงกลยุทธ์และกลยุทธ์แก้ทางต่าง ๆ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสถานการณ์ คนที่เกี่ยวข้อง และการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วย

สิ่งที่ไม่ได้อยู่ในทฤษฎีนี้

- การเลือกวิธีการ เราควรเน้นความพยายามไปที่การเปิดโปงความอยุติธรรมหรือโต้กลับการลดทอนคุณค่าหรือสิ่งอื่นมากกว่ากัน การตัดสินใจว่าควรใช้วิธีการใดเป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องต้องเลือกเองตามเงื่อนไขสถานการณ์
- ช่วงเวลา ช่วงไหนคือเวลาที่ดีที่สุดในการเปิดโปงความอยุติธรรม อาจไม่ใช่ตอนที่สื่อกำลังยุ่งอยู่กับภัยพิบัติธรรมชาติหรือข่าวของคนดัง หรือตอนที่ขบวนการเคลื่อนไหวยังไม่พร้อมช่วงซึ่งความได้เปรียบจากความคับแค้นใจของประชาชน การเลือกช่วงเวลาที่เหมาะสมนับว่ามีความสำคัญอย่างมาก
- ความรู้ท้องถิ่น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นอย่างลึกซึ้งจะรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ พลวัตทางสังคม ข้อถกเถียง บุคคลสำคัญ และเรื่องอื่น ๆ มากจนเหลือเชื่อ โมเดลทฤษฎีนี้เป็นเพียงกรอบความคิดกว้าง ๆ เท่านั้น ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นสำคัญอย่างยิ่งในการวิเคราะห์หว่านขึ้นไปควรทำอะไรและควรทำเมื่อใด

- วัฒนธรรมและคุณค่า สิ่งที่ประชาชนมองว่าเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมและคุณค่าหลักของพวกเขา ทฤษฎีนี้วางอยู่บนฐานของสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ในปัจจุบัน หมายถึงชุดความเชื่อและพฤติกรรมในปัจจุบัน หากความเชื่อของประชาชนที่มีต่อความยุติธรรมเปลี่ยนไป ซึ่งเป็นกระบวนการที่บางครั้งเกิดขึ้นได้จากอิทธิพลของการรณรงค์ นั่นหมายความว่าฐานของความโกรธแค้นก็จะเปลี่ยนไปด้วย
- การเปลี่ยนแปลงระยะยาว ทฤษฎีนี้มีไว้เพื่อทำความเข้าใจปฏิกิริยาต่อการกระทำต่าง ๆ ไม่ได้ตอบว่าทำอย่างไรถึงจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในระยะยาว

สิ่งที่ทฤษฎีนี้ช่วยได้

- นักกิจกรรมหลายคนคิดถึงสิ่งที่ตัวเองต้องการทำเป็นหลัก เช่น การจัดเดินขบวนหรือการเริ่มงานรณรงค์ ทฤษฎีการสะท้อนกลับชวนให้นักกิจกรรมหันกลับมาสนใจสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามจะทำ โดยเฉพาะกลยุทธ์ที่ผู้มีอำนาจฝ่ายตรงข้ามจะใช้เพื่อลดระดับความคับแค้นใจต่อความอยุติธรรม
- นักกิจกรรมบางคนคิดว่าช่องทางของทางการคือทางออก ตัวอย่างเช่น บางครั้งพวกเขาณรงค์เรียกร้องให้รัฐบาลสั่งเปิดการสอบสวน ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นจุดอ่อนของช่องทางทางการ โดยเฉพาะเวลาที่ช่องทางเหล่านี้ลดระดับความคับแค้นใจต่อความอยุติธรรม
- นักกิจกรรมมักเชื่อว่าความอยุติธรรมจะก่อให้เกิดความคับแค้นใจขึ้นโดยอัตโนมัติ ตัวอย่างเช่น ถ้าตำรวจทุบตีผู้ประท้วงหรือรัฐบาลทำผิดกฎหมาย นักกิจกรรมคิดว่าทุกคนจะเห็นเองว่ามันไม่เป็นธรรมเพียงใด ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้มีอำนาจที่ระดมความพิศสามารถใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อลดระดับความคับแค้นใจได้

2. วิเคราะห์การสะท้อนกลับ

บางสิ่งที่เลวร้ายได้เกิดขึ้นแล้ว เช่น การล่องละเมิดทางเพศ การปลดพนักงานอย่างไม่เป็นธรรม ภัยพิบัติทางสิ่งแวดล้อม หรือการสังหารหมู่ การวิเคราะห์การสะท้อนกลับคือวิธีหนึ่งที่ใช้เพื่อประเมินการต่อสู้แย่งชิงอำนาจในการกำหนดปฏิกริยาของประชาชน

ประชาชนมักตอบสนองต่อเรื่องเลวร้ายด้วยความสนใจ เทอร์เรียโกรธ รังเกียจ กังวล หรือโกรธแค้น¹ เราจะใช้คำว่า "โกรธแค้น" เป็นส่วนใหญ่ แต่คำพรรณนาอื่น ๆ ก็อาจสำคัญไม่แพ้กัน

ในการวิเคราะห์การสะท้อนกลับ เราจะให้ความสนใจไปที่กลยุทธ์ กลยุทธ์คือปฏิบัติการ มันคือสิ่งต่าง ๆ ที่คนกระทำ ในการวิเคราะห์การสะท้อนกลับ การอธิบายว่าทำไมสิ่งต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นเป็นเรื่องไม่สำคัญขนาดนั้น

เมื่อดูไปที่กลยุทธ์ เราให้ความสนใจไปที่คำถามว่าความโกรธแค้นถูกทำให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้อย่างไร

คุณจะอยากวิเคราะห์การสะท้อนกลับไปทำไม อย่างไรเสีย เหตุการณ์ก็เกิดไปแล้วและเราไม่สามารถทำอะไรกับมันได้นี้ ประการแรก การวิเคราะห์การสะท้อนกลับสามารถช่วยให้เราเข้าใจกลยุทธ์ที่พวกผู้กระทำผิดใช้ เพื่อเรียนรู้วิธีการทำงานของพวกเขา และดังนั้นจึงช่วยให้เราเตรียมความพร้อมได้ดีขึ้นในครั้งหน้า ประการต่อมา เราสามารถใช้การวิเคราะห์การสะท้อนกลับเพื่อเพิ่มความตระหนักรู้ของประชาชนเกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงอำนาจในการกำหนดความคับแค้น กล่าวคือเป็นการช่วยให้ความเข้าใจ ประการสุดท้าย การวิเคราะห์การสะท้อนกลับสามารถเปลี่ยนวิธีการตอบสนองของประชาชนต่อประเด็นต่าง ๆ ได้ กล่าวคือ มันสามารถทำให้ประชาชนโกรธแค้นและความมุ่งมั่นเพิ่มขึ้นได้ เมื่อ

¹ บางครั้งปฏิกริยาของประชาชนใกล้เคียงกับความไม่แยแสหรือสิ้นหวังมากกว่า ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อการสู้กับสิ่งเลวร้ายเท่าไรนัก

ประชาชนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคที่ผู้มีอำนาจกระทำผิดใช้ โดยเฉพาะการข่มขู่ การปกปิด และการลดทอนคุณค่า พวกเขาอาจเห็นใจกลุ่มผู้ตกเป็นเป้าโจมตีมากขึ้น

ในบทนี้ ผมจะบอกวิธีการวิเคราะห์การสะท้อนกลับ หัวข้อแรกคือการเก็บข้อมูล โดยผมจะให้ตัวอย่าง 3 กรณีเพื่อชี้ให้เห็นว่าเราสามารถวิเคราะห์ได้อย่างไรได้บ้าง จากนั้น ผมจะดูไปที่การจัดประเภทกลยุทธ์ต่าง ๆ ภายในหมวดหมู่ของการปกปิด การลดทอนคุณค่า การเปลี่ยนการตีความ การใช้ช่องทางของทางการ และการข่มขู่/รางวิล ในส่วนสุดท้าย ผมจะบอกเกี่ยวกับวิธีการเขียนเล่าเรื่องของการสะท้อนกลับ

การเก็บข้อมูล

คุณจำเป็นต้องใช้ข้อมูลจำนวนมากเพื่อวิเคราะห์การสะท้อนกลับ ข้อมูลอาจมาจากหนังสือ บทความ บล็อก บทสัมภาษณ์ หรือการสังเกตด้วยตัวเองก็ได้ สมมติว่าคุณต้องการวิเคราะห์กลยุทธ์ที่ใช้ในการเดินขบวนซึ่งมีตำรวจโจมตีและจับกุมผู้ประท้วง คุณสามารถเก็บข้อมูลจากรายงานข่าว บล็อก รูปภาพ และเนื้อหาของบทสัมภาษณ์ได้ อะไรก็ได้ที่มีข้อมูลให้เรา ถ้าการเดินขบวนเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1915 คุณคงต้องพึ่งพาเอกสารจดหมายเหตุทั้งหมด เนื่องจากไม่มีใครในเหตุการณ์มีชีวิตรอดอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม อาจจะมีลูกหลานหรือคนอื่นที่เคยได้ยินเรื่องราวของเหตุการณ์อยู่นั้น

ถ้าเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน คุณสามารถพูดคุยกับคนที่อยู่ในเหตุการณ์ได้ นี่เป็นงานช่างมาก คนในเหตุการณ์อาจมีเป็นร้อยหรือกระทั่งเป็นพันคน ในทางเดียวกัน ถ้าการเดินขบวนเป็นข่าวใหญ่ ก็อาจจะมีเรื่องราวนำเสนออยู่ในสื่ออยู่นับร้อยด้วย คุณไม่จำเป็นต้องเก็บข้อมูลทุกรายละเอียดก็ได้ ขอแค่มีเพียงพอ ผมจะกลับมาประเด็นนี้อีกครั้ง

ถ้าเป็นไปได้ คุณควรเก็บข้อมูลจากทั้งสองด้าน ได้แก่ ผู้ประท้วงและตำรวจ ดังนั้น ขอให้หาข้อมูลประกาศของตำรวจ รายงานข่าวที่อ้างอิงคำพูดตำรวจ จดหมายข่าวของตำรวจ และพิจารณาสัมภาษณ์ตำรวจดู การเก็บข้อมูลจากหลากหลายมุมมองช่วยให้เราเข้าใจกลยุทธ์ที่ใช้ได้ดีขึ้นอย่างมาก ยิ่งกว่านั้น

การใช้แหล่งข้อมูลกว้างขวางยังช่วยให้การวิเคราะห์ของคุณมีความน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้นด้วย

บางครั้ง ตัวแสดงก็มีมากกว่าสองฝ่าย นักการเมืองหรือนักวิจารณ์บนสื่ออาจมีมุมมองต่างไปจากผู้ประท้วงหรือตำรวจ จากนี้คือ 3 ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าคุณเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์การสะท้อนกลับอย่างไร

ตัวอย่างที่ 1: รอดนีย์ คิง

เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 1991 ตำรวจลอสแอนเจลิสได้จับกุมชายคนหนึ่งชื่อว่า รอดนีย์ คิง ซึ่งซับซ้อนขณะกำลังเมาและหลบหนีการติดตามของตำรวจ ในระหว่างดำเนินการจับกุม ตำรวจได้ใช้เครื่องช็อตไฟฟ้าโจมตีคิงและตีเขาด้วยตะบองเหล็กนับ 10 ครั้ง การถูกช็อตถูกบันทึกไว้เป็นวิดีโอเทปโดยพยานเหตุการณ์ที่อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ใกล้เคียง และต่อมาถูกเผยแพร่บนโทรทัศน์ ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ตำรวจอย่างหนัก

ภาพหนึ่งจากบันทึกวิดีโอการจับกุม รอดนีย์ คิง

ผมตัดสินใจสืบสวนการทุบตีคิงเพื่อใช้เป็นตัวอย่างของการสะท้อนกลับ เพราะกรณีนี้โด่งดังมาก ผมจึงคาดว่าต้องมีข้อมูลมากมายที่แสดงให้เห็นเทคนิคการเพิ่มและลดความโกรธแค้น[ต่อความอยุติธรรม]เป็นแน่ และผมก็คาดการณ์ถูกต้อง ผมรวบรวมหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเหตุทุบตีดังกล่าวได้ถึง 10 เล่ม บ้างมาจากฝ่ายตำรวจ บ้างมาจากฝ่ายของคิง และบ้างก็ไม่เลือกอยู่ฝ่ายใดเป็นพิเศษ บทความที่ดีก็มีอยู่จำนวนหนึ่งเช่นกัน ผมอ่านหนังสือเหล่านี้และจดบันทึกไว้เมื่อใดก็ตามที่ผมเจอวิธีการซึ่งส่งผลกระทบต่อความคับแค้นใจ ตัวอย่างเช่น ผมอ่านเจอเกี่ยวกับ “มาตรการเก็บเจียบของตำรวจ (police code of silence)” หมายถึงกติกาไม่เป็นลายลักษณ์อักษรที่กำกับว่าเจ้าหน้าที่ต้องไม่รายงานเหตุล่วงละเมิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ด้วยกันเป็นอันขาด ผมพบว่า มีตำรวจอยู่ในเหตุการณ์จับกุมทั้งหมด 20 คน แต่ไม่มีใครรายงานปัญหาเลยแม้แต่คนเดียว การกระทำเช่นนี้จัดอยู่ในหมวดหมู่ของการปกปิดมาตรการเก็บเจียบของตำรวจส่งผลให้ในบรรดาตำรวจ 20 ไม่มีใครเลยที่มีแนวโน้มว่าจะเปิดเผยสิ่งที่ตัวเองเห็น แม้พวกเขาอาจจะคิดว่าการทุบตีโหดร้ายเกินไปก็ตาม

เนื่องจากมีเอกสารพิมพ์ออกมาเป็นจำนวนมาก ผมจึงตัดสินใจไม่หาคนมาสัมภาษณ์ อย่างไรก็ตาม นักข่าวและนักสืบสวนก็สัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ที่สำคัญไปหมดไปแล้ว บางครั้งเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกด้วย ผมจึงพึ่งพาบทวิเคราะห์ของพวกเขา บางครั้งแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อาจมีเนื้อหาขัดกันบ้างเล็กน้อย ผมจึงต้องเป็นผู้ตัดสินใจเองว่าควรพูดอย่างไรดีในประเด็นเหล่านี้หากจำเป็นต้องพูด²

²Brian Martin, “The beating of Rodney King: the dynamics of backfire,” *Critical Criminology*, Vol. 13, No. 3, 2005, pp. 307–326.

ตัวอย่างที่ 2: เกิด สติล ถูกเลิกจ้าง

ในปี 2001 เกิด สติล รองศาสตราจารย์ประจำวิชาชีววิทยา ถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยวูลองกองซึ่งเป็นที่ที่ผมทำงานอยู่ ก่อนหน้านี้อติลเคยแสดงความเห็นกับสื่อเกี่ยวกับ “การปล่อยเกรด” กล่าวคือให้เกรดนักเรียนสูงกว่าที่ควรจะได้ รองอธิการบดีของมหาวิทยาลัยไล่อติลออกทันทีโดยไม่ได้มีการเตือนล่วงหน้า การไล่ออกครั้งนี้สร้างความสนใจบนสื่ออย่างมหาศาล โดยเกิด สติล ได้รับการปกป้องบนเหตุผลของเสรีภาพในการพูด การไล่ออกครั้งนี้ส่งผลให้สาธารณะชนจำนวนมากมองมหาวิทยาลัยในทางเสื่อมเสียต่อมาอีกยาวนาน กล่าวคือ การไล่ออกเกิดผลสะท้อนกลับนั่นเอง

ปกติแล้ว ผมไม่อยากวิเคราะห์เรื่องขององค์กรใดที่ผมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเป็นการส่วนตัว ถ้าคนภายนอกเป็นผู้วิเคราะห์จะดีกว่า เพราะคนภายนอกสามารถเข้าใจประเด็นเหล่านี้ได้ด้วยสายตาเป็นกลางกว่า และมีความน่าเชื่อถือกว่าเนื่องจากเป็นอิสระ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการรายงานเกี่ยวกับการไล่ออกและการพิจารณาคดีในเวลาต่อมาเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีใครวิเคราะห์ในเชิงลึกเลย ผมจึงตัดสินใจเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนหนึ่งเพื่อปกป้องภาควิชาชีววิทยา ซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างการตีกันไปมาของผู้กล่าวหาสติล และผู้ไม่พอใจที่เขาถูกไล่ออก

ผมตัดสินใจไม่หากคนมาสัมภาษณ์ เนื่องจากมีข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ตีพิมพ์ออกมามากแล้ว ในฐานะนักวิชาการคนหนึ่งที่อยู่ในมหาวิทยาลัยดังกล่าว ผมมีข้อได้เปรียบอยู่อย่างหนึ่งคือ ผมสามารถเข้าถึงอีเมลต่าง ๆ ที่สติลและคนอื่น ๆ ส่งมาย้อนหลังได้หลายปี โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับการทำกายของสติลต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ ผมยังได้เข้างานประชุมสาขาท้องถิ่นที่สำคัญยิ่งของสหภาพอุดมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งครอบคลุมนักวิชาการทั่วออสเตรเลีย และมีการอภิปรายกันในประเด็นเกี่ยวกับการสนับสนุนสติลด้วย (ผู้ร่วมงานหลายคนของสติลในภาควิชาชีววิทยาไม่อยากสนับสนุนเขา) หลังจากจดหมายที่ผมเขียนเกี่ยวกับการไล่ออกดังกล่าวถูกตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ มีคนมาพูดคุยกับผมมากขึ้น จนผมเก็บข้อมูลเพิ่มเติมได้

จากคนส่วนหนึ่งที่เข้ามาคุย ผมตรวจสอบข้อเอ่ยอ้างต่าง ๆ กับคนมากกว่า
หนึ่งคนเสมอ

หลังจากผมเขียนร่างบทความของผมเสร็จ ผมส่งร่างดังกล่าวไปให้
ตัวละครสำคัญของเรื่องทั้งหมด รวมไปถึง สตีล รองอธิการบดี สมาชิกของ
ภาควิชาชีววิทยา และเจ้าหน้าที่สหภาพคนอื่น ๆ มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ตอบ
กลับมา การตอบกลับจากคนเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผมปรับแก้ประเด็นต่าง ๆ อีก
จำนวนหนึ่ง เนื่องจากเรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน ผมจึงต้องระมัดระวังสิ่งที่ผม
พูดเป็นพิเศษ³

³Brian Martin, "Boomerangs of academic freedom," *Workplace: A Journal for Academic Labor*, Vol. 6, No. 2, June 2005, <http://www.bmartin.cc/pubs/05workplace.html>.

ตัวอย่างที่ 3: กองเรือเล็กเสรีภาพสุ่กาซา ปี 2010

เมื่อเดือนพฤษภาคม 2010 กองเรือเล็ก 6 ลำแล่นออกจากฝั่งเพื่อไปส่งเสบียงความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมที่ฉนวนกาซาและทำทนายการปิดล้อมของรัฐบาลอิสราเอล หน่วยคอมมานโดอิสราเอลจู่โจมกองเรือเล็กดังกล่าว ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 9 รายพร้อมมีการจับกุมกลุ่มคนที่เหลือไว้ หลายคนได้รับบาดเจ็บ รวมถึงเจ้าหน้าที่หน่วยคอมมานโดบางคนด้วย การโจมตีกองเรือเล็กครั้งนั้นเป็นข่าวสะพัดไปทั่วโลกและเป็นหายนะอย่างใหญ่หลวงต่องานประชาสัมพันธ์ของรัฐบาลอิสราเอล

บทวิพากษ์วิจารณ์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นและการถามว่าการกระทำดังกล่าวชอบธรรมหรือไม่ ผมตัดสินใจเขียนบทวิเคราะห์การสะท้อนกลับขึ้นสั้น ๆ เพื่อชี้ให้เห็นถึงกลยุทธ์ที่รัฐบาลอิสราเอลใช้เพื่อลดความคับแค้นใจ [ต่อความอยุติธรรม] มีข้อมูลรายละเอียดมากมายบนสื่อที่สามารถฟังพาได้ รวมถึงข้อมูลออนไลน์ที่มาจากสมาชิกกองเรือเล็กด้วย ผมไม่ได้พยายามอ่านทั้งหมด การอ่านทั้งหมดจะใช้เวลานานเกินไปเพราะผมต้องการเขียนให้เสร็จภายในระยะไม่กี่สัปดาห์แทนที่จะใช้ระยะเวลาเป็นแรมเดือน แน่แน่นอนว่าบทวิเคราะห์ของ ผมสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ด้วยการเก็บข้อมูลทั้งจากฝ่ายอิสราเอลและฝ่ายผู้มีส่วนร่วมกับกองเรือเล็ก อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่มีดีที่ว่ามากเกินพอแล้วสำหรับวัตถุประสงค์ของผม นั่นคือการเขียนบทวิเคราะห์ขนาดสั้นและรวดเร็ว⁴

ข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล

เพื่อการเขียนบทวิเคราะห์การสะท้อนกลับ คุณจำเป็นต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งไม่ได้ง่ายเสมอไป เรื่องที่ได้รับความสนใจสูงอย่างการกบฏโรดนีย์คิง หรือการจู่โจมกองเรือเล็ก จะมีข้อมูลสาธารณะจำนวนมาก แต่กรณีอื่น ๆ เช่น การจับกุมนักกิจกรรมท้องถนน อาจจะไม่ค่อยมีข้อมูลมากนักเว้นเสียแต่ว่าคุณจะ

⁴ Brian Martin, "Flotilla tactics: how an Israeli attack backfired," *Truthout*, 27 July 2010.

เข้าไปคุยกับคนที่เกี่ยวข้อง และเป็นไปได้ว่าตำรวจจะไม่อยากคุยกับคุณหรือให้ข้อมูลกับคุณ

ถึงแม้คุณจะได้รับข้อมูลมาบ้างแล้ว คุณก็จำเป็นต้องตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลด้วย ผู้คนอาจโกหกคุณ ปกปิดข้อมูลที่สำคัญ หรือพยายามกีดกันไม่ให้คุณแสดงความคิดเห็น เช่น ด้วยการขู่ฟ้องหมิ่นประมาท เป็นต้น คนเหล่านี้อาจประดิษฐ์เรื่องราวซับซ้อนเพื่อสร้างความสับสนและบิดเบือนเรื่อง ดังนั้น เวลาที่คุณเก็บข้อมูล คุณจำเป็นต้องระลึกถึงข้อพึงระวังเหมือนเวลาที่นักวิจัยและนักข่าวสืบสวนทำงานตามปกติ กล่าวคือ ตัดสินคุณภาพของหลักฐาน ตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล และเก็บข้อมูลจากแหล่งที่มาอิสระหลาย ๆ แหล่ง เมื่อคุณเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราว คุณอาจต้องการสืบค้นบางประเด็นเพิ่มเติม โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปกปิดซ่อนเร้นและการข่มขู่ ซึ่งมักเป็นจุดที่มีโอกาสเกิดการตกตาและบิดเบือนมากที่สุด

การเลือกข้าง

คุณต้องเตรียมใจพบกับมุมมองต่าง ๆ ที่แย้งกร้าวอย่างเหลือเชื่อ ทั้งยังสื่อสารออกมาอย่างรุนแรง และบางครั้งขัดแย้งกันในเรื่องพื้นฐานด้วย ตัวอย่างเช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์รวันดาในปี 1994 มักถูกนำเสนอออกมาว่าเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวตุตซีโดยชาวฮูตู อย่างไรก็ตาม ชาวฮูตู “สายกลาง” ก็ถูกฆ่าเช่นเดียวกัน กล่าวคือ การฆ่าไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของชาติพันธุ์เท่านั้น แต่มีการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังมีความซับซ้อนจากการฆ่าสังหารโดยแนวร่วมรักชาติรวันดา (Rwandan Patriotic Front หรือ RPF) ซึ่งนำโดยชาวตุตซีด้วย ผู้สนับสนุน RPF บางคนรู้สึกไม่สบายใจเวลาที่มีการเอ่ยถึงการฆ่าสังหารที่กระทำโดยชาวตุตซี

ความแตกต่างจำพวกเหล่านี้ส่งผลให้การวิเคราะห์การสะท้อนกลับไม่สามารถเป็นกลางได้ คุณสามารถเลือกพุ่งเป้าไปที่วิธีการลดความคับแค้นใจต่าง ๆ ที่รัฐบาลวันดาใช้ในช่วงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ได้⁵ หรือคุณอาจเลือกดูวิธีการที่กลุ่ม RPF ใช้เพื่อลดความคับแค้นใจต่อความป่าเถื่อนต่าง ๆ ที่สมาชิกของกลุ่มเป็นผู้กระทำก็ได้ หรือคุณอาจจะทำทั้งสองอย่างก็ได้ แม้ว่า你会ทำทั้งสองอย่าง คุณอาจจะสรุปได้ออกมาเป็นบทวิเคราะห์ที่ไม่เป็นกลางอยู่ดี เพราะมีข้อมูลเกี่ยวกับฝ่ายหนึ่งมากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง หรือเป็นเพราะความโหดร้ายป่าเถื่อนของฝ่ายหนึ่งเลวร้ายกว่าอีกฝ่ายหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญ

รอยแผลลึกโดยฝีมือของฆาตกรสามารถพบเห็นได้ตามกะโหลกศีรษะต่าง ๆ ที่เรียงรายอยู่ในห้องแห่งหนึ่งของโรงเรียนมูรามบีและนโยบายการทำสงครามของสหรัฐอเมริกา

⁵ นี่คือนสิ่งที่ผมเคยทำใน "Managing outrage over genocide: case study Rwanda," *Global Change, Peace & Security*, Vol. 21, No. 3, 2009, pp. 275–290.

การจู่โจม 9/11 สามารถนำมาวิเคราะห์ในฐานะกระบวนการสะท้อนกลับได้ ผู้ก่อการร้ายอัลเคเดห้ใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อลดทอนความโกรธเคืองน้อยมาก การโจมตีของพวกเขากลับมาในลักษณะเปิดเผย กล่าวคือ มีการปกปิดสิ่งที่กำลังไปเพียงเล็กน้อย แม้จะมีการปกปิดเรื่องความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่บ้าง อัลเคเดห้มีความสามารถในการลดทอนคุณค่าของเหยื่อเพียงเล็กน้อย และแทบไม่มีวิวัฒนาการที่จะใช้ช่องทางของทางการเลย หลังเหตุการณ์ 9/11 อัลเคเดห้มีความสามารถในการข่มขู่คุกคามต่อน้อยมาก อีกด้านหนึ่ง การทิ้งระเบิดที่อัฟกานิสถาน ซึ่งเป็นปฏิบัติการตอบโต้ที่เริ่มขึ้น 6 สัปดาห์หลังเหตุการณ์ 9/11 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2001 ได้สังหารชีวิตพลเรือนไปกว่าหลายพันคน แต่กลับแทบไม่เกิดความโกรธเคืองในประเทศตะวันตกเลยเมื่อเทียบกับเหตุการณ์ 9/11⁶ เมื่อคุณวิเคราะห์การสะท้อนกลับ คุณต้องตัดสินใจเลือกว่าจะดูเหตุการณ์ 9/11 การทิ้งระเบิดที่อัฟกานิสถาน หรือเรื่องอื่น

ในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่หมี่ลายในสงครามอินโดจีนเมื่อปี 1968 ทหารอเมริกันได้สังหารพลเรือนชาวเวียดนามไปหลายร้อยคนที่หมู่บ้านหมี่ลาย หลังปกปิดเรื่องกว่า 1 ปีเต็ม ในที่สุดการสังหารหมู่ดังกล่าวก็ได้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาคั้งใหญ่จากสาธารณชนที่ออกมาต่อต้านรัฐบาลและนโยบายการทำสงครามของสหรัฐอเมริกา

⁶ Brendan Riddick, "The bombing of Afghanistan: the convergence of media and political power to reduce outrage," *Revista de Paz y Conflictos*, No. 5, 2012, pp. 6-19.

การจัดหมวดหมู่วิธีการ

วิธีการ 5 อย่าง อันได้แก่ การปกปิด การลดทอนคุณค่า การเปลี่ยนการตีความ การใช้ช่องทางของทางการ และการข่มขู่/ให้รางวัล เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้เราจัดหมวดหมู่วิธีการลดความคับแค้นต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ว่าจะถูกนำมาใช้ได้อย่างสะดวก วิธีการ 5 อย่างนี้ไม่ได้แยกจากกันอย่างชัดเจนอะไร กล่าวคือ บางครั้งวิธีการเหล่านี้ก็ทับซ้อนกัน และสามารถแตกออกมาวิธีการย่อยต่าง ๆ ได้ อย่างไรก็ตาม คงจะเป็นประโยชน์ถ้าเราลองคิดถึงความแตกต่างระหว่างวิธีการเหล่านี้ให้ทะลุปรุโปร่ง

การปกปิด คืออะไรก็ตามที่ปิดกั้นประชาชนจากการรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น อาจเรียกว่าการซ่อนหรืออำพรางก็ได้

พลเรือนชาวอัฟกานิสถานอย่างน้อย 10 คน รวมถึงเด็กนักเรียนอีก 8 คนถูกสังหารในการต่อสู้ที่พัวพันกับทหารจากชาติตะวันตก เหตุเกิดขึ้นที่เขตนารางของจังหวัดคุนาร์ในประเทศอัฟกานิสถานเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2009

การปกปิดมักเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการป้องกันไม่ให้เกิดความคับแค้นใจ ถ้าไม่มีใครรู้เกี่ยวกับฆาตกรรม ก็จะไม่มีความขุ่นเคือง ในการล่องละเมิดหลาย ๆ ครั้ง การปกปิดเป็นวิธีการแรกที่ถูกใช้ และมันอาจมีประสิทธิภาพมากจนวิธีการอื่น ๆ ไม่มีความจำเป็น อย่างไรก็ตาม ถ้าการปกปิดไม่สำเร็จ ผู้โจมตีอาจหันไปใช้เทคนิคอื่น ๆ ต่อ

การปกปิดเป็นสิ่งสัมพันธ์กับผู้ชม ตัวอย่างเช่น นักข่าวอาจรู้เรื่องราวเกี่ยวกับการคอร์ปชั่น แต่ถ้าสื่อมวลชนไม่รายงานเรื่องนี้ การคอร์ปชั่นก็จะถูกปกปิดในความสัมพันธ์สาธารณะจนทั่วไป

การเซ็นเซอร์ไม่เหมือนกับการปกปิดเสียทีเดียว การเซ็นเซอร์คือการปิดกั้นการเข้าถึงข้อมูลหรือสิ่งอื่นใด ด้วยวิธีการเชิงรุกอย่างต่อเนื่อง โดยปกติแล้วจะทำได้ด้วยการออกกฎหมายหรือนโยบาย (แม้บางครั้งการเซ็นเซอร์จะเป็นความลับก็ตาม กล่าวคือ การดำรงอยู่ของการเซ็นเซอร์ถูกปกปิด) การปกปิดสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการเซ็นเซอร์

ตัวอย่างเช่น การกบฏโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายครั้งไม่เป็นที่รับรู้ในกลุ่มตำรวจด้วยกัน⁷ ตำรวจที่เกี่ยวข้องไม่ได้บอกใครเลยนอกจากตำรวจคนอื่น ๆ ที่รักษาความลับไว้ แห้วของการกบฏนี้อาจจะไม่บอกใครเพราะความอับอายหรือเพราะพวกเขากลัวว่าจะถูกตำรวจตามรังควานหรือทำร้ายต่อ (นี่คือกลยุทธ์ของการข่มขู่) เมื่อนักข่าวได้ยินเกี่ยวกับการกบฏ พวกเขาอาจไม่นำไปรายงานเป็นข่าวเพราะพวกเขาอมรับมุมมองของตำรวจ (นี่คือกลยุทธ์เปลี่ยนการตีความด้วยการตีกรอบของเรื่องเล่า) [ในกรณีนี้] ไม่ได้มีการเซ็นเซอร์การกบฏ

⁷ Regina G. Lawrence, *The Politics of Force: Media and the Construction of Police Brutality* (Berkeley: University of California Press, 2000); Charles J. Ogletree, Jr., Mary Prosser, Abbe Smith, and William Talley, Jr.; Criminal Justice Institute at Harvard Law School for the National Association for the Advancement of Colored People, *Beyond the Rodney King Story: An Investigation of Police Misconduct in Minority Communities* (Boston: Northeastern University Press, 1995).

อย่างเป็นทางการ แต่ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ถูกระงับไว้ ีคือรูปแบบการปกปิดในทางพฤตินัย ซึ่งเกิดขึ้นจากการรวมกันของกระบวนการหลายอย่าง

การลดทอนคุณค่า คือการลดสถานะหรือความเห็นของบุคคล กลุ่ม หรือวัตถุประสงค์ [ความเกลียดชัง] ต่าง ๆ เช่น แนวคิดเหยียดชาติพันธุ์ หรือแนวคิดเหยียดเพศ เป็นรูปแบบหนึ่งของการลดทอนคุณค่า ซึ่งบางครั้งฝังลึกอยู่ในวัฒนธรรม การลดทอนคุณค่าสามารถอยู่ในรูปของกระบวนการเชิงรุก เช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น การแปะป้ายว่าบางคนเป็นพวกแหกคอก อาชญากร หรือผู้ก่อการร้าย อีกวิธีการหนึ่งที่ใช้เพื่อลดทอนคุณค่าของบุคคลคือการปล่อยข้อมูลสร้างความเสียหาย เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีชื่อเสียงไม่ดี เป็นต้น

หน้าที่ของการลดทอนคุณค่าคือการทำให้เป้าหมายดูมีคุณค่าน้อยลง เพื่อให้การกระทำอะไรก็ตามต่อเขาฟังดูไม่ใช่เรื่องเลวร้าย บางคนจะคิดว่าการทุบตีหรือกักขังผู้ก่อการร้ายเป็นเรื่องรับได้ ดังนั้น วิธีการที่มีประสิทธิภาพคือการบอกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ก่อการร้าย แม้คำเรียกที่ดีกว่ามากสำหรับพวกเขาคือผู้ประท้วงหรือนักกิจกรรมสิ่งแวดล้อมก็ตาม

การลดทอนคุณค่าเป็นวิธีการที่ถูกใช้อย่างแพร่หลาย แม้แต่ในเวลาที่มีการสะท้อนกลับไม่น่าเกิดขึ้น พนักงานที่โดนไล่ออกถูกเรียกว่าพวกขี้เกียจและผู้หญิงที่ถูกข่มขืนถูกเรียกว่าพวกสำส่อน สิ่งเหล่านี้คือตัวอย่างของการโยนความผิดให้เหยื่อ⁸ ผู้ประท้วงถูกเรียกว่าพวกขี้แพ้ ถูกจ้างมา ตัวปัญหา อาชญากร หรือผู้ก่อการร้าย

⁸ การโยนความผิดให้เหยื่อมีประวัติศาสตร์ยาวนาน งานศึกษาลาสสิกในหัวข้อนี้คือ William Ryan, *Blaming the Victim* (New York: Vintage, 1972).

หนึ่ง ในรูปภาพจากเรือนจำอาบุนู กราอิม

การเปลี่ยนการตีความ คือการเล่าความอยู่ธรรมด้วยวิธีต่างออกไป เพื่อให้ฟังดูไม่เลวร้ายขนาดนั้นหรือฟังดูไม่ใช้ความอยู่ธรรมเลย การเปลี่ยนการตีความสามารถทำได้หลายวิธี เพื่อความสะดวกเราจะนำวิธีการเหล่านี้มาจัดเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การโกหก การทำให้เรื่องดูเล็ก การโยนความผิด และการตีกรอบเรื่องเล่า

การโกหก คือวิธีการตรงไปตรงมาที่ใช้เพื่อชวนให้ประชาชนเข้าใจผิด เรื่องโกหกซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีคือการอ้างในช่วงก่อนเข้าโจมตีประเทศอิรักในปี 2003 ว่ามีหลักฐานสนับสนุนชัดเจนว่าซัดดัม ฮุสเซนครอบครองอาวุธนิวเคลียร์และเชื่อมโยงกับอัลเคดะห์

บ่อยครั้งที่การโกหกและการปกปิดมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด เมื่อบางอย่างไม่ถูกพูดถึงเลย นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของการปกปิดก็ได้ คำโกหกของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับชุดดัม ซุสเซนเกี่ยวข้องกับ การปกปิดข้อมูลบางอย่าง เช่น รายงานข่าวกรองต่าง ๆ คำโกหกเหล่านี้ทำหน้าที่เปลี่ยนการตีความเพราะหลายคนต่อต้านการบุกโจมตีและคัดค้านเหตุผลที่สหรัฐอเมริกาใช้เพื่อสร้างความชอบธรรม

พูดอย่างรัดกุมแล้ว คน ๆ หนึ่งจะโกหกได้ต่อเมื่อเขารู้ว่ากำลังหลอกลวงคนอื่นอยู่ การโกหกแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบหลัก ๆ รูปแบบแรกคือการไม่บอกความจริง บางครั้งเรียกว่าการโกหกด้วยการวางเฉย อีกรูปแบบหนึ่งคือการเล่าความเท็จ ถ้าบางคนเชื่อว่าสิ่งที่ตัวเองพูดเป็นความจริง นั่นไม่ใช่การโกหกแม้ทุกคนที่เหลือจะคิดว่าคำพูดดังกล่าวไม่เป็นความจริงก็ตาม เมื่อประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช เปรยว่าชุดดัม ซุสเซนครอบครองอาวุธนิวเคลียร์และมีความเชื่อมโยงกับอัลเคเดหฺ์ เขาเชื่อสิ่งที่เขาพูดจริง ๆ หรือไม่ เรื่องนี้คงตอบแบบแน่ชัดได้ยาก อย่างไรก็ตาม เมื่อจัดประเภทของกลยุทธ์ต่าง ๆ ความเท็จเช่นนี้จัดอยู่ในหมวดหมู่ของการเปลี่ยนการตีความ

การทำให้เรื่องดูเล็ก คือการบอกว่าเรื่องต่าง ๆ ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด ตัวอย่างเช่น หลังการสังหารหมู่ที่เมืองดิลี ซึ่งมีผู้เสียชีวิตไปกว่า 100 คน เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลอินโดนีเซียระบุว่าประชาชนเพียง 19 คนเท่านั้นที่เสียชีวิต ต่อมาพวกเขาเพิ่มจำนวนผู้เสียชีวิตเป็น 50 คน ตัวเลขจริงจากการสืบสวนโดยฝ่ายอิสระระบุว่าผู้เสียชีวิตทั้งหมด 271 ราย

บางครั้งการทำให้เรื่องดูเล็กคือการโกหกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งบิดเบือนความเป็นจริงไปในทิศทางที่ผู้โจมตีต้องการ เช่นเดียวกับการโกหก การทำให้เรื่องดูเล็กมีลักษณะต่างจากการปกปิด รัฐบาลอินโดนีเซียในตอนแรกพยายามปิดกั้นข้อมูลเกี่ยวกับการสังหารหมู่ที่เมืองดิลีไม่ให้รั่วไหลไปสู่โลกภายนอก กล่าวคือพวกเขาพยายามปกปิดเรื่อง หลังจากมีการหยิบยกเรื่องการสังหารหมู่ขึ้นมาพูดแล้ว จึงได้มีแถลงการณ์เกี่ยวกับผู้เสียชีวิต 19 ราย ดังนั้น การทำให้เรื่องดูเล็กจึงจัดอยู่ในหมวดหมู่ของการเปลี่ยนการตีความมากกว่า

การทำให้เรื่องดูเล็กอีกรูปแบบหนึ่งคือการอธิบายเกี่ยวกับเทคนิคการทากรนกรรม โดยบอกว่ามันไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น นักวิจารณ์อาจจะบอกว่าการอดนอนไม่ได้ทรมาณหรือเป็นอันตรายขนาดนั้น

การโยนความผิด คือการบอกว่าคนอื่นเป็นตัวการหรือควรเป็นผู้รับผิดชอบ ผู้โจมตีมักพยายามโทษเหยื่อ เมื่อตำราวจุบตีผู้ประท้วง ตำรวจมักอ้างว่าผู้ประท้วงโจมตีพวกเขา การโยนความผิดเช่นนี้ทับซ้อนอยู่กับการลดทอนคุณค่า

การโยนความผิดอีกรูปแบบหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อประชาชนจำนวนมากโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมเรื่องหนึ่ง ผู้ที่ถูกจับได้ว่าต้องรับผิดชอบอาจพยายามโยนความผิดให้คนอื่นที่เกี่ยวข้อง หลังการบุกตี Rodney King จึงถูกเผยแพร่บนโทรทัศน์ทั่วโลกประเทศ ผู้บังคับบัญชาตำรวจเมืองลอสแอนเจลิส ดาเรียส เกตส์ โยนความผิดให้กับกลุ่มตำรวจที่ทำการจับกุม ตำรวจบางคนในกลุ่มนี้โยนความผิดให้เกตส์อีกทอดหนึ่ง

ปกติแล้ว ผู้มีอำนาจจะโยนความผิดให้เจ้าหน้าที่ระดับล่างได้ง่ายกว่า หลังเหตุการรุกรานนักโทษที่อาบู กราฮ์บในอิรักถูกเปิดโปงในปี 2004 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาโยนความผิดให้กับเจ้าหน้าที่ผู้คุมเรือนจำที่เกี่ยวข้อง ไม่มีเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสหรัฐอเมริกาถูกดำเนินคดี แม้จะสามารถเพียงได้ว่าพวกเขาเป็นผู้รับผิดชอบต่อนโยบายต่าง ๆ ที่อนุญาตหรือส่งเสริมให้มีการทากรนกรรมก็ตาม

การตีกรอบเรื่องเล่า คือรูปแบบวิธีการมองโลก ลองจินตนาการว่าคุณกำลังอยู่นอกบ้าน และมองเข้ามาในบ้านผ่านหน้าต่างเล็ก ๆ บ้านหนึ่ง มุมมองของคุณขึ้นอยู่กับหน้าต่าง กล่าวคือ คุณมองเข้ามาผ่านกรอบของหน้าต่าง คนอื่นที่มองเข้ามาในบ้านหลังเดียวกันผ่านหน้าต่างบานอื่นจะเห็นภาพต่างออกไป เพราะพวกเขามองเข้ามาจากทิศทางอื่น มองเข้ามาในห้องอื่น และบางทีหน้าต่างก็มีกระจกที่แต่งเติมสีหรือบิดเบือนภาพที่เห็น

การต่อสู้เพื่อกำหนดกรอบเรื่องเล่าเกิดขึ้นเมื่อคนต่างกลุ่มกันมองไปยังสิ่งเดียวกัน เช่น บ้านหลังดังกล่าว จากมุมมองที่ต่างกัน แต่ละคนล้วนพูดว่ากรอบเรื่องเล่าของตัวเองถูกต้อง

ลองพิจารณาตัวอย่างของการเดินขบวนประท้วง ผู้ประท้วงมองว่าตัวเองกำลังแสดงมุมมองของตน และกำลังใช้เสรีภาพในการพูด อีกด้านหนึ่งผู้นำรัฐบาลเห็นว่าผู้ประท้วงเป็นอันตรายต่อระเบียบของสังคมและบทบาทอันชอบธรรมของรัฐบาลในฐานะผู้กำหนดนโยบาย ผู้ประท้วงใช้กรองเรื่องเล่าของการมีส่วนร่วมและเสรีภาพในการพูด ส่วนรัฐบาลใช้กรอบเรื่องเล่าของระเบียบสังคมและการควบคุมสังคม

เมื่อตำรวจโจมตีผู้ประท้วง ผู้ประท้วงเห็นว่าเป็นความโหดร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ตำรวจเห็นต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ พวกเขากำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเพื่อหยุดภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยของสาธารณะและการละเมิดกฎหมาย และพวกเขาปฏิบัติตามระเบียบวิธีการ

กรอบเรื่องเล่ามีพลังอำนาจอย่างมากและช่วยอธิบายให้เห็นว่าทำไมผู้คนถึงเชื่อในสิ่งที่เชื่อและทำในสิ่งที่ทำ บางครั้งนักกิจกรรมคิดเอาเองว่าตำรวจหรือนักการเมืองเป็นพวกชอบดูถูกคน จ้อฉล และชั่วร้าย เพราะ “พวกเขาไม่มีทางเชื่อจริง ๆ หรือกว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่เป็นสิ่งถูกต้อง” ปัญหาคือพวกเขาอาจจะเชื่อมั่นจริง ๆ ก็ได้ และอาจจะทำสิ่งที่กำลังทำอยู่เพราะว่าพวกเขาเห็นเรื่องต่าง ๆ จากมุมมองที่ต่างออกไป

เมื่อนักการเมืองเริ่มจากการเชื่อว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูก เพราะพวกเขามีข้อมูลลงในและเห็นว่าพวกเขามีผลประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติอยู่ในหัวใจ พวกเขาจึงเชื่อว่าตนมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบคุ้มครองสังคมจากภัยคุกคามต่าง ๆ ผู้ประท้วงถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามอันตราย ดังนั้น สำหรับนักการเมืองแล้ว การสอดแนมผู้ประท้วง การผ่านกฎหมายจำกัดสิทธิเสรีภาพ และการใช้กำลังตำรวจอย่างหนักจึงกลายเป็นเรื่องที่ชอบธรรม ในมุมมองของพวกเขาแล้ว การโกหกเป็นเรื่องชอบธรรมเพราะมันนำไปสู่เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่า การลดทอนคุณค่าผู้ประท้วงเป็นเพียงการพูดความจริงและการข่มขู่เป็นเรื่องชอบธรรมเพราะผู้ประท้วงถูกมองว่าเป็นศัตรูที่เป็นภัยคุกคาม

การตีกรอบเรื่องเล่า ถ้าวางอยู่บนฐานความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจ เป็นเทคนิคเปลี่ยนการตีความเพียงรูปแบบเดียวที่ชอบธรรม เพราะถึงที่สุดแล้วประชาชนก็ควรสามารถเชื่อในสิ่งที่ตัวเองอยากเชื่อได้ แม้ว่าพวกเขาจะลงเอยอยู่

กับโลกทัศน์ที่บิดเบือนก็ตาม การยึดถือความเชื่อเป็นสิ่งชอบธรรม แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นถ้าคุณพยายามเอาความเชื่อดังกล่าวไปยึดเยียดให้คนอื่นและพยายามส่งเสริมความเชื่อดังกล่าวด้วยการใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่นการโกหกหรือการข่มขู่คุกคาม

ในปี 1984 เหตุสารเคมีรั่วไหลจากโรงงานแห่งหนึ่งในอินเดียส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตหลายพันคนและผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหลายแสนคน บริษัทยูนิออนคาร์ไบด์ของสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นเจ้าของโรงงานใช้วิธีการต่าง ๆ นับไม่ถ้วนเพื่อลดระดับความโกรธแค้นของประชาชน

ช่องทางของทางการ ได้แก่ กระบวนการร้องทุกข์ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ การยื่นอุทธรณ์ต่อนักการเมือง ผู้ตรวจการแผ่นดิน การสอบสวนของทางการ และศาลอาชญากรรม ช่องทางของทางการอาจมีชื่อเรียกอีกอย่างว่ากระบวนการที่เป็นทางการก็ได้ ช่องทางของทางการคือกระบวนการที่ควรให้ความยุติธรรม ความเป็นธรรม และความจริง

ในบางกรณี ช่องทางของทางการสามารถทำงานได้อย่างที่ควรจะเป็น บุคคลที่ก่อเหตุอาชญากรรมถูกจับกุม ใต้สวน และลงโทษ คนเห็นว่ามี ความยุติธรรมเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อรัฐบาล บรรษัทผู้มีอำนาจ หรือทหารก่อเหตุอาชญากรรม ช่องทางของทางการอาจไม่สามารถทำงานได้ดีนัก กล่าวคือ ช่องทางเหล่านี้ให้ความเป็นธรรมเพียงเปลือกนอกเท่านั้น เพราะหลายคนเชื่อว่าช่องทางของทางการเหล่านี้เป็นผู้ให้ความชอบธรรม ความคับแค้นใจ [ต่อความอยุติธรรม] จึงลดลงแม้ว่าจะยังไม่มี การทำให้ความยุติธรรมเกิดขึ้นก็ตาม

บทบาทของช่องทางของทางการในการลดความคับแค้นใจต่อความอยุติธรรม เป็นส่วนที่ขัดกับความรู้สึกที่สุดของโมเดลทฤษฎีการสะท้อนกลับ นักกิจกรรมมักจะเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการ กล่าวคือ เรียกร้องให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับความยากจนหรือความรุนแรงในเรือนจำ หรือพวกเขาอาจเริ่มดำเนินคดีกับศาลเพื่อต่อสู้กับความโหดร้ายของตำรวจหรือต่อต้านพลังงานนิวเคลียร์ เป็นต้น

บางครั้ง การใช้ช่องทางของทางการนับเป็นทางเลือกที่ดี ทฤษฎีการสะท้อนกลับไม่เคยบอกว่าห้ามใช้ช่องทางเหล่านี้เด็ดขาด สิ่งที่ทฤษฎีนี้บอกคือ ช่องทางของทางการมีแนวโน้มจะลดความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม ส่วนใหญ่เป็นเพราะหลายคนเชื่อว่าถ้าหน่วยงานทางการกำลังจัดการปัญหาเรื่องนี้อยู่ พวกเขาไม่จำเป็นต้องมาทวงถามเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ ช่องทางของทางการลดความคับแค้น [ต่อความอยุติธรรม] โดยวิธีการอื่นด้วย

- ช่องทางเหล่านี้เข้า การสอบสวนหรือคดีในศาลอาจใช้เวลาเป็นแรมเดือนหรือแรมปี ในช่วงระหว่างนี้ อารมณ์เดือดดาลในช่วงแรกของประชาชนอาจเจือจางลง และมีประเด็นอื่น ๆ เข้ามาแย่งชิงความสนใจ
- ช่องทางเหล่านี้มีลักษณะเป็นกระบวนการ เกี่ยวข้องกับระเบียบข้อบังคับ และขั้นตอนพิธีการที่เป็นรายละเอียดสารพัดรูปแบบ ในคดีของศาล ปกติแล้วจะปฏิบัติตามระเบียบพยานหลักฐาน บ่อยครั้งระเบียบกระบวนการเช่นนี้ส่งผลให้ความสนใจไปอยู่ที่เรื่องเทคนิคทางกฎหมาย ซึ่งเป็นรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่สำคัญ แทนที่จะให้ความสนใจไปที่ความยุติธรรมอันเป็นใจความสำคัญของคดี
- ช่องทางเหล่านี้พึ่งพาผู้เชี่ยวชาญ การทำงานโดยใช้กระบวนการร้องทุกข์ การสอบสวนของรัฐบาล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ และการดำเนินคดีของศาลให้มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์อย่างมาก นั้นหมายความว่าประชาชนส่วนใหญ่จะถูกกีดกันออกมาและหมดความสนใจไปในที่สุด ช่องทางของทางการมีประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมน้อย ช่องทางเหล่านี้เป็นวิธีการที่ดีในการเปลี่ยนข้อเรียกร้องแรงงค์โดยประชาชนจำนวนมากให้กลายเป็นการต่อสู้ระหว่างผู้เชี่ยวชาญเพียงไม่กี่คน

เมื่อกลุ่มผู้มีอำนาจที่กระทำความผิดหันไปพึ่งพาหรือตั้งช่องทางของทางการขึ้นมา เช่น การสอบสวนเกี่ยวกับการสังหารหมู่ พวกเขาทำลึงนำประเด็นจากที่เดิมเคยอยู่ในพื้นที่สาธารณะให้ย้ายไปอยู่ในพื้นที่ต่างออกไป ได้แก่ กฎหมายและราชการ ผู้จัดการรณรงค์จำเป็นต้องระมัดระวังในจุดนี้ด้วย

ผู้มีอำนาจที่กระทำความผิดชื่นชอบช่องทางของทางการที่ตนเองสามารถชี้นำหรือควบคุมได้มากกว่า คนเหล่านี้ชอบการสอบสวนภายในมากกว่า การสอบสวนโดยคณะกรรมการอิสระ พวกเขาจะต้องการให้ตำรวจสอบสวนความโหดร้ายของตำรวจด้วยตนเองมากกว่าให้มีคณะกรรมการอิสระเข้ามา

สอบสวน พวกเขาจะชอบการสอบสวนแบบปิดมากกว่าการสอบสวนที่เปิดต่อสาธารณชน และอยากให้ศาลปิดหำนักข่าวเข้ามากกว่าพิจารณาคดีของศาลอย่างเปิดเผย ปกติแล้ว ผู้มีอำนาจเหล่านี้จะพยายามกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ขึ้นมา กล่าวคือ กำหนดหัวข้อที่จะมีการสอบสวนให้แคบไว้เพื่อให้ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นลดน้อยลง

ปัญหาอยู่ตรงที่การสอบสวนแบบปิดซึ่งมาพร้อมกับขอบเขตประเด็นที่แคบนั้นไม่มีความน่าเชื่อถือเท่าไรนัก ดังนั้น บางครั้งรัฐบาลต่าง ๆ จึงทำการสอบสวนแบบเปิดเผย เป็นอิสระ และขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมไปเลย โดยพยายามให้ผลลัพธ์ออกมาดีที่สุดในที่สุด

นาน ๆ ครั้งที่มีการสอบสวนกลายเป็นการรณรงค์รูปแบบหนึ่ง ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 ในรัฐนิวเซาท์เวลส์ของออสเตรเลีย มีการตั้งคณะกรรมการหลวงเพื่อสอบสวนตำรวจ คณะกรรมการนี้จัดเวทีประชาพิจารณ์หลายครั้งจนกลายเป็นข่าวใหญ่ ที่เร้าอารมณ์ยิ่งกว่านั้นคือเจ้าหน้าที่ทุจริตบางคนกลายเป็นผู้ให้ข้อมูลและรวบรวมหลักฐานวิถีโศการเจรจาด้วย เนื่องจากมีการเผยแพร่ทางโทรทัศน์ รัฐบาลจึงไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากดำเนินมาตรการปฏิรูปอย่างจริงจัง⁹

อย่างไรก็ตาม หากปรากฏคณะกรรมการที่มีลักษณะรุนแรงเช่นนี้สักหนึ่งชุด ก็จะมีพบว่ามีความกระตือรือร้นอีกหลายสิบชุดที่ เชื่อกว่ามาก คณะกรรมการบางชุดจะทำงานลับ ๆ หรือเปิดเผยต่อสาธารณะน้อยที่สุดในที่สุด ดังนั้นจึงมีแรงกดดันเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงน้อย คณะกรรมการบางชุดเสนอข้อมูลที่ยืนยันจุดยืนของรัฐบาล แต่ก็มีความกระตือรือร้นชุดอื่น ๆ ที่แนะนำข้อเสนอที่กระฉ่างแจ่มและก้าวหน้าเช่นกัน ซึ่งนับเป็นเรื่องดี ยกเว้นเพียงว่ารัฐบาลไม่เคยนำข้อเสนอเหล่านี้ไปใช้จริง

เมื่อวิเคราะห์บทบาทช่องทางของทางการโดยสัมพันธ์กับความคับแค้นใจของสาธารณะ สิ่งที่เป็นประโยชน์คือการคิดถึงองค์กรและกระบวนการต่าง ๆ

⁹ Rodney Tiffen, *Scandals: Media, Politics and Corruption in Contemporary Australia* (Sydney: University of New South Wales Press, 1999).

จำนวนมากที่อาจกลายเป็นช่องทางของทางการได้ ตัวอย่างเช่น การหาการสนับสนุนจากนักการเมืองคนหนึ่ง ๆ อาจเป็นช่องทางของทางการได้ โดยเฉพาะถ้านักการเมืองคนดังกล่าวสัญญาว่าจะช่วยเหลือแต่ไม่ทำตามคำสัญญาหรือใช้เวลานาน การเลือกตั้งเป็นรูปแบบหนึ่งของช่องทางของทางการ กล่าวคือ มันให้ความชอบธรรมกับระบบการปกครอง นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพฤติกรรมการจัดการเลือกตั้ง แม้การเลือกตั้งเหล่านี้จะมีการฉ้อโกงและเป็นเพียงการจัดฉากขึ้นมา แต่การเลือกตั้งเหล่านี้ก็สามารถให้ภาพลักษณ์ความชอบธรรมได้น้อยกับประชาชนจำนวนหนึ่ง¹⁰

การข่มขู่ คือการคุกคามหรือโจมตีที่ขัดขวางการแสดงออกซึ่งความคับแค้นใจ เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจอยากออกมาพูดเกี่ยวกับการทุจริต แต่กลัวถูกเอาคืนด้วยการไล่ออกจากงาน นักข่าวอาจอยากเขียนเกี่ยวกับการทุจริตแต่บรรณาธิการหรือผู้ตีพิมพ์เกรงกลัวการถูกฟ้องร้อง เสือความโหดร้ายของตำรวจอาจอยากออกมาพูดแต่เกรงกลัวว่าจะถูกตำรวจตามรังควานเพิ่มเติมอีก

การข่มขู่ค่อนข้างแตกต่างจากกลยุทธ์อื่น ๆ ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อลดความคับแค้นใจ การข่มขู่ไม่จำเป็นต้องลดความรู้สึกคับแค้นใจเสมอไป แต่ขัดขวางประชาชนไม่ให้แสดงออกความรู้สึกของตนเองแทน

ในบางกรณี การข่มขู่เป็นทั้งการโจมตีและวิธีขัดขวางการแสดงออก ความคับแค้นใจ เมื่อตำรวจตีผู้ประท้วง การทำเช่นนี้ก่อให้เกิดความคับแค้นใจแต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้ประท้วงบางคนหวาดกลัวที่จะเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

การข่มขู่บางรูปแบบมีลักษณะโจ่งแจ้งและชัดเจน เช่น การกบฏและการกราดยิง การข่มขู่รูปแบบอื่น ๆ ตรวจจับยากกว่า เช่น การมองด้วยท่าทีคุกคาม การพูดเปรยถึงการดำเนินคดี หรือช่างภาพตำรวจในสถานที่เดินขบวน

¹⁰ Benjamin Ginsberg, *The Consequences of Consent: Elections, Citizen Control and Popular Acquiescence* (Reading, MA: Addison-Wesley, 1982).

สำหรับผู้กระทำความผิด การข่มขู่คุกคามมีข้อเสียใหญ่อยู่อย่างหนึ่งคือ มันสามารถส่งผลให้ความโกรธแค้นเพิ่มขึ้นได้ ลองจินตนาการดูว่านักข่าวกำลังรายงานข่าวเกี่ยวกับการประท้วง ถ้านักข่าวคนดังกล่าวถูกข่มขู่ ทุบตี หรือจับกุม การทำเช่นนี้สามารถส่งผลให้นักข่าวคนดังกล่าวพยายามเปิดโปงประเด็นต่าง ๆ อย่างแข็งขันกว่าเดิม เหมือนที่เคยเกิดขึ้นแล้วในติมอร์ตะวันออกเมื่อปี 1991 และกองเรือเล็กที่เดินทางไปยังฉนวนกาซาเมื่อปี 2010 เรื่องทำนองนี้สามารถเกิดขึ้นได้เช่นกันถ้าตำรวจข่มขู่หรือทำร้ายกลุ่มผู้ประท้วง เพราะหลายคนในกลุ่มผู้ประท้วงมีเทคโนโลยีและทักษะในการเผยแพร่การใช้อำนาจโดยมีขมต่อสาธารณชนได้

เนื่องจากการข่มขู่ถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดโดยแพร่หลาย การข่มขู่จึงถูกปกปิดไว้บ่อยครั้ง ตำรวจไม่ประกาศหรือกล่าวพวกเขาจะก่อควนรังควานคนที่พวกเขาเคยทุบตี การข่มขู่มักเกิดขึ้นควบคู่กับการปกปิด

รางวัล คือผลประโยชน์ สิ่งจูงใจ หรือการตัดสินใจแบบใดก็ตามที่ทำให้ประชาชนมีแนวโน้มแสดงออกความคับแค้นใจน้อยลง ทีมทนายของแมคโดเนลด์ที่ฟ้องคดีหมิ่นประมาทกับเฮเลน สตีล และเดฟ มอริสได้รับรางวัลอย่างงามจากงานที่พวกเขาทำ

การหาหลักฐานสนับสนุนถึงผลลัพธ์ของวิธีการนี้เป็นเรื่องยากเอา มาก ๆ มีหลักฐานเพียงน้อยนิดที่ชี้ให้เห็นว่าตำรวจลอสแอนเจลิสคนใดรู้สึกคับแค้นใจเกี่ยวกับการทุบตีรถนีย์ คิง ดังนั้นเราจึงไม่มีทางรู้เลยว่ารางวัลที่อาจได้รับสร้างความแตกต่างต่อพฤติกรรมของตำรวจหรือไม่ ทำนองเดียวกัน เราคงรู้ได้ยากว่าทนายของแมคโดเนลด์คิดว่าคดีหมิ่นประมาทครั้งนั้นเป็นเรื่องที่ผิดหรือไม่ ทนายความทำงานในคดีที่ตนเองไม่เชื่อเป็นประจําอยู่แล้ว และโดยทั่วไปคิดว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของงาน

รางวัลกับการข่มขู่เป็นกระบวนการคู่ขนานกัน แนวคิดของวิธีการทั้ง 2 แบบเหมือนกันตรงที่ประชาชนอาจรู้สึกคับแค้นใจแต่สามารถถูกขัดขวางการแสดงออกได้ เพราะกลัวผลลัพธ์ที่ตามมา (การข่มขู่) หรือคาดว่าจะได้รับผลประโยชน์บางอย่าง (การให้รางวัล) นั่นคือเหตุผลที่สองวิธีการนี้ถูกจัด

รวมอยู่ในหมวดหมู่เดียวกันตามทฤษฎีสะท้อนกลับ หากจะแยกวิธีการ 2 อย่างนี้ออกจากกันก็สามารถทำได้

เนื่องจากการหาหลักฐานของรางวัลต่าง ๆ เป็นเรื่องยากมาก บ่อยครั้งจึงง่ายกว่าที่จะไม่พูดถึงเรื่องนี้ในวาทะการสะท้อนกลับไปเลย การข่มขู่เป็นสิ่งเห็นได้ชัดกว่าเพราะมันกระทำต่อผู้ตกเป็นเป้าและพันธมิตรของผู้ตกเป็นเป้า ขณะที่พันธมิตรของผู้กระทำความผิดได้รับสิ่งจูงใจต่าง ๆ

“คุณทำถูกแล้วครับที่เปิดโปงการทุจริต ฉะนั้นจึงเป็นธรรมดาอยู่แล้วที่เราต้องไล่คุณออก ลาก่อนนะครับ!”

กรณีของการติดสินบนเป้าหมายนั้นมียู๋บ้าง ผู้เปิดเผยข้อมูลการทุจริต (whistleblowers) หรือหมายถึงผู้ที่ออกมาพูดเพื่อผลประโยชน์สาธารณะ มักต้องเผชิญกับการตอบโต้รูปแบบต่าง ๆ เช่น การก่อกวนรังควาน การตำหนิโทษ การคว่ำบาตร การลดตำแหน่ง และการไล่ออก การตอบโต้เหล่านี้อาจเป็นแหล่งที่มาของความคับแค้นใจได้ เมื่อผู้เปิดเผยข้อมูลทุจริตไป

ฟ้องศาลเพราะถูกไล่ออกอย่างไม่เป็นธรรม หรือเรียกร้องค่าเสียหาย พวกเขาอาจได้รับข้อเสนอเพื่อยุติข้อพิพาท หรือก็คือการจ่ายเงิน เจื่อนไขทั่วไปของการยุติข้อพิพาทคือผู้เปิดเผยข้อมูลทุจริตต้องลงนามในข้อตกลงไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการยุติข้อพิพาทหรือประเด็นที่เป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาต่อสาธารณะเพื่อรับเงิน ผู้เปิดเผยข้อมูลทุจริตจะต้องปิดปากเงียบ การทำเช่นนี้ถือเป็นการติดสินบนรูปแบบหนึ่ง

บางครั้ง ผลประโยชน์อย่างเดียวจากการเป็นผู้เห็นเหตุการณ์หรือผู้มีส่วนร่วมโดยปริยายต่อไปคือการไม่ตกเป็นเป้ารังแก พนักงานที่เห็นพฤติกรรมทุจริตมักจะไม่พูดอะไรเพราะพวกเขารู้ว่าจะมีผลสืบเนื่องตามมาถ้าพวกเขาออกมาพูด “รางวัล” ของการไม่ตกเป็นเป้ารังแกสามารถมองว่าเป็นกลยุทธิการข่มขู่ได้เช่นกัน กล่าวคือ พนักงานกลัวว่าจะโดนเอาคืน เรื่องนี้ชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดระหว่างการข่มขู่และการให้รางวัลที่เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง

เมื่อเป้าหมายลดระดับความโกรธแค้น

กลยุทธิที่ใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้นนั้นใช้บ่อยที่สุดโดยผู้กระทำความผิดและพันธมิตรของผู้กระทำความผิด ปกติแล้วผู้กระทำการทุจริตจะปิดเงียบเกี่ยวกับงานของตนเช่นเดียวกับรัฐบาลต่าง ๆ แต่บางครั้งเหยื่อก็มีส่วนช่วยด้วย เหยื่อของการทุจริตมักบอบช้ำทางจิตใจและหวาดกลัวอย่างมาก เหยื่อเหล่านี้อาจรู้สึกไม่ปลอดภัยพอที่จะออกมาพูดเกี่ยวกับประสบการณ์ของตัวเอง เมื่อพวกเขาเก็บเงียบ พวกเขาจึงมีส่วนช่วยในการปกปิดด้วย

คงเป็นเรื่องไร้สาระอย่างมากถ้าจะโทษเหยื่อการทุจริตว่ากระทำการปกปิด เมื่อวิเคราะห์การสะท้อนกลับ เป้าหมายคือการเข้าใจกระบวนการต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยให้ความคับแค้นใจเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเหยื่อการทุจริตตกอยู่ภายใต้การข่มขู่คุกคามอย่างรุนแรง คนอื่นอาจจำเป็นต้องออกมาพูดแทนพวกเขา

พนักงานที่ถูกตามรังแกในเวลาทำงานมักรู้สึกอับอายและถูกล่วงละเมิด บางครั้งพวกเขาเริ่มเชื่อสิ่งที่ทุกคนที่เหลือดูเหมือนจะเชื่อ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะพวกเขาทำตัวเอง ผลก็คือพนักงานที่ถูกตามรังแกไม่ยอมบอก

คนอื่นเกี่ยวกับประสบการณ์ของตัวเอง หรือบางทีอาจจะต้องการบอกเฉพาะเพื่อนเท่านั้นและไม่บอกคนอื่นเลย พนักงานเหล่านี้อาจเรียกได้ว่ามีส่วนช่วยในการปกปิด เรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจได้จริง ๆ และเราจำเป็นต้องดูแลอย่างระมัดระวังที่สุดถ้าจะแนะนำให้พนักงานที่ถูกรังแกออกมาพูด

ผู้ก่อการร้ายมักใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อเพิ่มระดับการคัดค้านของสาธารณชน

ต่อกิจกรรมดังกล่าว

หลายคนเชื่อมั่นในอำนาจของช่องทางของทางการว่าจะก่อให้เกิดความยุติธรรม พนักงานที่ถูกรังแกมักร้องเรียนกับเจ้านายหรือผู้จัดการระดับสูงขึ้นไป ทำเรื่องร้องทุกข์อย่างเป็นทางการ หรือไปฟ้องศาล บางครั้งการเรียกร้องเหล่านี้ก็มีประสิทธิภาพ แต่หลายครั้งการทำเช่นนี้เลวร้ายยิ่งกว่าการไม่ทำอะไรเลยเสียอีก กระบวนการร้องเรียนต่าง ๆ อาจรวมถึงความพยายามใน

การทำลายชื่อเสียงของพนักงาน ซึ่งให้ประสบการณ์ไม่ต่างจากการถูกรังแกอย่างต่อเนื่อง¹¹

ตามทฤษฎีการสะท้อนกลับ ประเด็นสำคัญในที่นี่คือการใช้ช่องทางของทางการอาจส่งผลให้ความคับแค้นใจลดน้อยลง ถ้าเป้าหมายคือการระดมเสียงสนับสนุน บ่อยครั้งทางที่ดีกว่าคือการหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการหรือใช้ช่องทางนี้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการรณรงค์ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่เข้าใจว่าการระดมเสียงสนับสนุนสามารถมีพลังอำนาจได้มากเพียงใด และบางคนที่เข้าใจก็อาจใช้ช่องทางของทางการอยู่ดี

ประเด็นสำคัญในที่นี่คือ เป้าหมายของความยุติธรรมบางครั้งก็มีส่วนช่วยในการลดระดับความคับแค้นใจ บ่อยครั้งการทำเช่นนี้มีเหตุผลรองรับอย่างดีและเป็นสิ่งที่ควรเคารพ แต่บางครั้งเป้าหมายก็ไม่ว่าพวกเขากำลังทำในสิ่งที่ผู้กระทำผิดต้องการโดยไม่รู้ตัว

เมื่อผู้กระทำผิดเพิ่มระดับความโกรธแค้น

ตามทฤษฎีการสะท้อนกลับ ผู้มีอำนาจที่กระทำความยุติธรรมสามารถใช้วิธีการได้มากมายเพื่อลดระดับความคับแค้นใจต่อการกระทำของพวกเขา แต่บางครั้งผู้โจมตีก็เมินเฉยต่อวิธีการเหล่านี้ หรือกระทั่งทำในสิ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ พวกเขาทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อเพิ่มระดับความคับแค้นใจ!

ช่วงต้นปี 2002 ประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู บุช และเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสหรัฐอเมริกาส่งสัญญาณออกว่าต้องการบุกโจมตีประเทศอิรัก สงครามรุกรานและพิสดกฏหมายน่าจะส่งผลให้เกิดการคัดค้านอยู่แล้ว แต่แทนที่จะปกปิดแผนการนี้ พวกเขากลับป่าวประกาศเรื่องนี้ไปทั่ว การป่าวประกาศดังกล่าวช่วยปลุกกระแสจนกลายเป็นการต่อต้านครั้งใหญ่ ซึ่งช่วงเวลาเร้าอารมณ์ที่สุดคือตอนที่มีการนัดชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์เมื่อวันที่

¹¹ Deborah Osborne, "Pathways into bullying," Proceedings of the 4th Asia Pacific Conference on Educational Integrity, Wollongong, 2009, <http://ro.uow.edu.au/apcei/09/papers/18/>.

15 กุมภาพันธ์ 2003 โดยมีประชาชนหลายล้านคนร่วมประท้วงตามถนนของเมืองต่าง ๆ ทั่วโลก

การกระทำเช่นนี้บ่งชี้ว่าตรงกันข้ามกับวิธีการที่ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกนใช้ในช่วงทศวรรษที่ 1980 ซึ่งปิดบังอำพรางการรุกรานทางทหารเพื่อต่อสู้กับรัฐบาลและประชาชนของประเทศนิการากัว แทนที่จะโจมตีประเทศนิการากัวโดยตรง รัฐบาลสหรัฐอเมริกาใช้วิธีให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มกบฏคอนทราแทน การปิดบังการรุกรานบางส่วนเช่นนี้ส่งผลให้การคัดค้านเกิดยากขึ้นอย่างมาก

บางครั้งผู้โจมตีค่อนข้างเปิดเผยเกี่ยวกับการกระทำและแรงจูงใจของตัวเอง เพราะพวกเขาเชื่อว่าคงไม่มีการออกมาต่อต้านอย่างจริงจัง หรือเพราะพวกเขาโอหังและคิดว่าสามารถทำสิ่งที่ต้องการได้ หรือเพราะพวกเขาจำเป็นต้องระดมการสนับสนุนสำหรับแนวทางของพวกเขา การโจมตีอย่างเปิดเผยสามารถนำมาใช้เป็นการข่มขู่รูปแบบหนึ่งที่อภินิหารมากได้เช่นกัน

อาคารเวิร์ลเทรด เซ็นเตอร์ถูกโจมตีเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001

นอกจากนี้แล้วยังมีการก่อการร้ายด้วย หมายถึงการโจมตีพลเรือน เพื่อสื่อสารไปถึงกลุ่มผู้ฟัง¹² ผู้ก่อการร้ายมีเป้าหมายแตกต่างกันไป บางคนต้องการล้างแค้นความอยุติธรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ บางคนต้องการให้ผู้คนหันมาสนใจเป้าหมายของพวกเขาด้วยการใช้ปฏิบัติการสะเทือนขวัญ ผู้ก่อการร้ายคนอื่น ๆ อาจวางยุทธศาสตร์สูงกว่า กล่าวคือ พวกเขาต้องการให้เป้าหมายมีปฏิกิริยาบางอย่าง เช่น จำกัดริดรอนสิทธิเพิ่มขึ้น และอยากให้ปฏิกิริยาเช่นนี้แรงอย่างมากจนส่งผลให้มีผู้สนับสนุนสิ่งที่พวกเขาต้องการเพิ่มมากขึ้น หรือกล่าวอีกอย่างคือก่อให้เกิดการสะท้อนกลับโดยพวกเขาเป็นฝ่ายได้ประโยชน์

ไม่ว่าเป้าหมายจะเป็นอย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการก่อการร้ายต่าง ๆ ดูเหมือนจะถูกออกแบบมาเพื่อเพิ่มระดับความโกรธแค้นให้สูงที่สุด ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์วันที่ 9 กันยายน 2001 การโจมตีพลเรือนเกิดขึ้นตอนกลางวัน แดด ๆ เพื่อส่งผลให้ประชาชนรับรู้มากที่สุด และไม่ได้มีการหลบซ่อนเลย ผู้โจมตีมีความสามารถเพียงน้อยนิดในการลดทอนคุณค่าของเป้าหมาย การใช้ช่องทางของการ หรือการข่มขู่ฝ่ายตรงข้าม ผลลัพธ์คือเกิดการสะท้อนกลับครั้งใหญ่ในรูปของการสนับสนุนที่ผู้คนมีต่อรัฐบาลสหรัฐ ฯ และประชาชนชาวอเมริกัน การทิ้งระเบิดที่อัฟกานิสถาน และการขยายระบบความมั่นคงครั้งใหญ่ของสหรัฐอเมริกา

บทเรียนจากเรื่องนี้คืออย่าคิดว่าผู้กระทำผิดจะทำทุกอย่างเพื่อลดระดับความโกรธแค้นเสมอไป ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม บางครั้งพวกเขาก็ทำสิ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

¹² สำหรับทฤษฎีการสื่อสารของการก่อการร้าย โปรดดู Alex P. Schmid and Janny de Graaf, *Violence as Communication: Insurgent Terrorism and the Western News Media* (London: Sage, 1982). และโปรดดู Brigitte L. Nacos, *Mass-Mediated Terrorism: The Central Role of the Media in Terrorism and Counterterrorism* (Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2002); Joseph S. Tuman, *Communicating Terror: The Rhetorical Dimensions of Terrorism* (Thousand Oaks, CA: Sage, 2003).

เขียนเรื่องเล่าการสะท้อนกลับ

คุณรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในกรณีของความอยุติธรรม เรื่องหนึ่ง ๆ แล้ว คุณมีข้อมูลเกี่ยวกับการปกปิด การลดทอนคุณค่า และอื่น ๆ แล้ว คุณพร้อมสำหรับการเขียนเรื่องเล่าแล้ว คุณควรจัดเรียงเนื้อหาอย่างไร

1. เล่าเรื่องก่อน ตามด้วยการวิเคราะห์¹³

คุณเล่าเรื่องสิ่งที่เกิดขึ้นก่อน ตัวอย่างเช่น ปุ่มหลัง การสังหารหมู่ และผลที่ตามมา โดยเขียนรายละเอียดที่สำคัญทั้งหมดขณะเล่าเรื่อง หลังจากเล่าเรื่องเสร็จแล้ว คุณลองชี้ให้เห็นกลยุทธ์ที่ใช้ เริ่มด้วยการปกปิด ตามด้วยการลดทอนคุณค่า และอื่น ๆ

วิธีการนี้มีข้อดีคือเปิดโอกาสให้คุณได้เล่าเรื่องทั้งหมด โดยไม่ถูกรบกวนจากการอ้างอิงถึงทฤษฎีต่าง ๆ ขณะเล่าเรื่อง มันค่อนข้างเขียนง่ายด้วย ข้อเสียคือผู้อ่านอาจไม่สามารถจำเรื่องได้ทั้งหมด ดังนั้นเมื่อคุณเข้าสู่การวิเคราะห์กลยุทธ์ ผู้อ่านอาจจะลืมรายละเอียดที่สำคัญได้

2. เล่าเรื่องสลับการวิเคราะห์¹⁴

คุณประกอบสร้างเรื่องขึ้นมาเพื่อให้คุณสามารถทำการวิเคราะห์กลยุทธ์ได้ขณะที่กำลังเล่าเรื่อง คุณอาจเริ่มด้วยการเล่าองค์ประกอบต่าง ๆ ของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปกปิด การลดทอนคุณค่า และอื่น ๆ บางครั้งการเขียนสรุปย่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้ในตอนต้นก็สามารถช่วยได้

การประกอบสร้างเช่นนี้สามารถบรรยายทั้งเรื่องเล่าและเชื่อมโยงไปหากลยุทธ์ต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม การเล่าเรื่องด้วยวิธีนี้อาจท้าทายเช่นกัน คุณอาจต้องย้อนลำดับเวลาหรืออ้างอิงถึงเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ มากกว่าหนึ่งครั้ง

¹³ ตัวอย่างอยู่ในบทที่ 2, 3 และ 4 ของ *Justice Ignited*.

¹⁴ ตัวอย่างอยู่ในบทที่ 5, 8, 9 และ 10 ของ *Justice Ignited*.

3. วิเคราะห์โดยยกตัวอย่าง¹⁵

คุณเขียนเล่ารายละเอียดของกลยุทธ์ที่ใช้อย่างเป็นระบบ ในแต่ละกล-ยุทธ์ เช่น การปกปิด ฯลฯ ให้คุณยกตัวอย่างขึ้นมาหลาย ๆ ตัวอย่าง ในการวิเคราะห์กลยุทธ์ที่ใช้กับกรณีการทํารุณกรรม คุณอาจใช้ตัวอย่างจากสถานที่และเวลาต่าง ๆ กันไป

มหาตมะ คานธีเขียนหนังสือเป็นประจำเกือบทุกวัน หนังสือรวมงานเขียนของเขามีทั้งหมดถึง 100 เล่ม

วิธีนี้ให้น้ำหนักกับการวิเคราะห์โดยยังคงรักษาพลังของตัวอย่างต่าง ๆ ไว้ แต่วิธีนี้จะขาดพลังของเรื่องเล่าและอาจถูกวิจารณ์ว่าเลือกหยิบมาเฉพาะตัวอย่างที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์

ไม่มีวิธีการเขียนเกี่ยวกับการสะท้อนกลับรูปแบบใดที่เป็นอุดมคติข้างต้นนี้เป็นแนวทางทั่วไป 3 แบบ และยังมีวิธีการอื่น ๆ อีกมาก คุณควรเขียนอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้อ่าน เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของคุณ การเล่าเรื่อง

¹⁵ ตัวอย่างอยู่ในบทที่ 6, 11, และ 12 ของ *Justice Ignited*.

ยืดยาวในเชิงวิชาการจะมีโทนและโครงสร้างต่างจากการเล่าเรื่องสั้น ๆ เพื่อเอาไว้ให้นักกิจกรรมอ่าน

การเขียน: ควรเริ่มอย่างไรดี

นักวิจัยส่วนใหญ่จะเก็บรวบรวมข้อมูลไว้จำนวนมาก และเขียนบันทึกไว้ระหว่างทาง จากนั้นค่อยมานั่งเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ค้นพบ วิธีนี้เหมาะกับโครงการเล็ก ๆ แต่จะเหมาะสมน้อยลงเรื่อย ๆ ถ้ามีเนื้อหาจำนวนมาก

ทางเลือกอีกแบบหนึ่งคือการเริ่มเขียนบทความจากความเลยจากสิ่งที่คุณรู้อยู่แล้ว จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มเนื้อหาเข้าไปทีละนิด งานวิจัยของโรเบิร์ต บอยซ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับนักเขียนและนักวิชาการพบว่า กลุ่มที่ทยอยเขียนทีละน้อย ๆ ทุกวันสามารถผลิตงานได้สูงกว่ามาก เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ปล่อยเวลาผ่านไปแล้วค่อยมาพยายามเขียนอย่างบ้าระห่ำรวดเดียวจากแรงกระตุ้น ซึ่งบ่อยครั้งเป็นเพราะถึงกำหนดวันส่ง¹⁶ การเขียนงานช่วงใกล้กำหนดส่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการฝืนยัด มันจะทำให้คุณรู้สึกเครียดมากจนคุณไม่อยากกลับมาเขียนไปอีกสักพัก

สำหรับการใช้แนวทางของบอยซ์ คุณควรเขียนบทความทีละนิดทุก ๆ วัน โดยอาจเขียนข้อความใหม่ประมาณ 5-20 นาที จากนั้นใช้เวลาปริมาณเท่ากันในการตรวจแก้สิ่งที่คุณเขียนลงไป เมื่อคุณเจอบางอย่างที่คุณยังไม่รู้ขอให้จดเรื่องที่ถูกต้องไปสืบค้นเพิ่มเติมเก็บไว้

ข้อดีคือความคิดของคุณจะทำงานตลอดทั้งวันในการทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ และช่วยให้คุณนำประเด็นเหล่านี้มาจัดวางในกรอบความคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้ ส่วนใหญ่แล้วกระบวนการนี้จะเกิดขึ้นโดยคุณไม่รู้ตัว คุณจะประหยัดเวลาเพราะแทนที่จะต้องอ่านข้อมูลจำนวนมากก่อนนำมาเขียน การเขียนงานประจำวันจะทำหน้าที่เป็นกรอบความคิดให้กับคุณอยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องอ่านข้อมูลเยอะเท่าเพราะคุณรู้อยู่ก่อนแล้วว่าสิ่งที่คุณกำลังมองหาคืออะไร

¹⁶ Robert Boice, *Advice for New Faculty Members: Nihil Nimus* (Boston: Allyn and Bacon, 2000).

เมื่อคุณเขียนร่างฉบับแรกและตรวจแก้ไขขัดเกลาจนเสร็จแล้ว ต่อมาคือช่วงเวลาของการรับฟังความเห็น ทารา เกรย์ ผู้เปลี่ยนแนวทางของบอยซ์เป็นหลักผู้สอนการตีพิมพ์งานวิชาการ¹⁷ แนะนำให้คุณส่งต้นฉบับไปหาคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ หรือคนที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อที่คุณเขียนมากนักก่อน สมมติว่าคุณกำลังเขียนเกี่ยวกับกลยุทธ์ที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้นหลังเหตุการณ์กึ่งระเบิดที่อัฟกานิสถานตั้งแต่ตุลาคมปี 2001 ขึ้นตอนแรกคือการส่งต้นฉบับไปให้คนที่ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับสงครามอัฟกานิสถานและไม่คุ้นเคยกับทฤษฎีการสะท้อนกลับก่อน คนเหล่านี้จะให้ความเห็นและตามคำถามที่ช่วยให้คุณสามารถเขียนข้อเสนอดีชัดเจนขึ้น ตัวอย่างเช่น คนเหล่านี้อาจถามคุณว่าคุณรู้ได้อย่างไรว่าพลเรือนได้รับบาดเจ็บหรือคุณหมายความว่าอย่างไรเวลาพูดถึงช่องทางของทางการ

หลังจากคุณแก้ไขตามคำแนะนำจากคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญแล้ว ต่อไปให้คุณส่งบทความไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในท้องที่ของคุณ หรือถ้าเป็นไปได้ให้ส่งไปหาผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อนั้น ๆ ในที่นี้คือเรื่องการกึ่งระเบิดในอัฟกานิสถาน และส่งไปหาผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกลยุทธ์การสะท้อนกลับด้วย ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้จะสามารถให้ความเห็นต่อข้อเท็จจริงและการตีความต่าง ๆ ได้

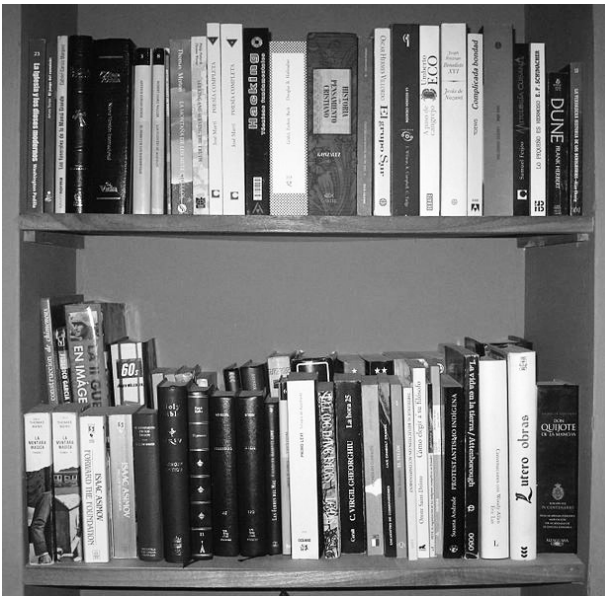
ทำไมต้องเสียเวลาส่งบทความไปให้คนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้วย และว่าผู้เชี่ยวชาญรู้ดีที่สุดอยู่แล้ว! ปัญหาคือผู้เชี่ยวชาญนั้นคุ้นเคยเกี่ยวกับหัวข้อหนึ่ง ๆ มากเสียจนอาจไม่ทันสังเกตว่าคุณยังไม่ได้อธิบายแนวคิดต่าง ๆ ให้ชัดเจน หรือยังจัดเรียงเนื้อหาออกมาได้ไม่เป็นเหตุเป็นผลพอ ผู้เชี่ยวชาญรู้เกี่ยวกับแนวคิดต่าง ๆ อยู่แล้วและอาจสังเกตไม่เห็นปัญหาในรายละเอียดเพราะเนื้อหาชัดเจนสำหรับพวกเขาแล้ว

ผู้อ่านส่วนใหญ่ของคุณอาจจะเป็นคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้น คุณจึงจำเป็นต้องสื่อสารกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณเกิดผิดพลาดขึ้นมา คุณอาจสูญเสียความน่าเชื่อถือได้ โดยเฉพาะถ้ามีคุณวิจารณ์บทวิเคราะห์ของคุณ

¹⁷ Tara Gray, *Publish & Flourish: Become a Prolific Scholar* (Teaching Academy, New Mexico State University, 2005).

คุณจำเป็นต้องตามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยให้บทวิเคราะห์ของคุณ
เที่ยงตรงขึ้นเช่นกัน

การผสมผสานกันระหว่างการเขียนงานเป็นประจำ และการตาม
ความเห็นจากคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญและคนที่ผู้เชี่ยวชาญสามารถทำให้งาน
เขียนออกมาเป็นผลงานชิ้นเยี่ยมได้ ยิ่งคุณเขียนมากเท่าไร คุณยิ่งเขียนดีขึ้น
เท่านั้น トラบที่คุณยังคงพยายามพัฒนาอยู่เสมอ

การตีพิมพ์

คุณควรตีพิมพ์บทความวิเคราะห์การสะท้อนกลับที่ไหนดี เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้ฟังที่คุณอยากสื่อสารด้วยและวัตถุประสงค์ของคุณ

กลุ่มผู้อ่านหลักของคุณอาจเป็นนักกิจกรรม สมาชิกขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง หรือใครก็ตามที่สนใจ การคิดถึงกลุ่มผู้ฟังที่คุณต้องการสื่อสารด้วยเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันจะส่งผลต่อภาษาที่คุณใช้ ปริมาณข้อมูล ความยาว และภาพลักษณ์งานเขียนของคุณ

บทความวิชาการน่าจะเป็นประโยชน์ในฐานะบันทึกข้อมูลรายละเอียด และข้อถกเถียงที่ผ่านการคิดมาอย่างดีถ้วน แต่งานเขียนวิชาการแบบทั่วไปแทบไม่มีความน่าดึงดูดเลยสำหรับคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ (หรือกระทั่งสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้วยกัน !) ดังนั้น ถ้าคุณต้องการขยายฐานผู้อ่าน คุณอาจเขียนงานออกมาให้สั้นลง เล่าเรื่องราว ยกตัวอย่างเยอะ ๆ และสื่อสารออกมาให้ชัดเจน คุณสามารถหาตัวอย่างดี ๆ ได้จากเว็บไซต์รวมบทความวิชาการการเมืองต่าง ๆ

บทความเป็นทางเลือกหนึ่ง คุณอาจพิจารณาการนำเสนอโดยใช้สไลด์ ไซวี รายการวิทยุ วิดีโอ หรือโปสเตอร์ก็ได้ คุณอาจคิดถึงการนำเสนอรูปแบบอื่น เช่น การ์ตูน บทกวีไดอารี่ หรือเรื่องเล่าพิศวงก็ได้

คุณจะดำเนินการอย่างไรขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของคุณ คุณอาจต้องการสื่อสารกับผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ เช่น เพื่อช่วยให้นักกิจกรรมคิดว่าควรทำอย่างไรถึงจะสร้างผลลัพธ์ได้มากขึ้น หรือเตือนสาธารณชนเกี่ยวกับประเด็นที่สำคัญ คุณอาจต้องการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นหรือกระบวนการของการสะท้อนกลับ คุณอาจต้องการพัฒนาทักษะการวิเคราะห์ การเขียน การตีพิมพ์งานเขียน หรือการปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มผู้ฟัง ยิ่งคุณผลิตงานออกมามากเท่าไร คุณจะยิ่งพัฒนาทักษะต่าง ๆ และยังสามารถสร้างความตระหนักรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

3. การเตรียมการ

คุณกำลังวางแผนทำอะไรบางอย่างและมีโอกาสตกเป็นเป้าโจมตีได้ คุณควรทำอย่างไร ทฤษฎีการสะท้อนกลับสามารถให้แนวทางการรับมือแก่คุณได้

- คุณทำงานให้กับบริษัทแห่งหนึ่งและพบหลักฐานการทุจริต คุณกำลังคิดว่าจะเปิดโปงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว
- คุณกำลังวางแผนการเดินทางประท้วงและกังวลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการใช้ความรุนแรงโดยตำรวจกลุ่มของ
- คุณกลายเป็นผู้นำการต่อต้านนักการเมืองที่มีอิทธิพล คุณกังวลว่าจะถูกจู่โจมกลับ

ในกรณีเหล่านี้ คุณจำเป็นต้องคิดถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้และวางแผนรับมือกับความเสี่ยงดังกล่าว คุณควรเตรียมตัวเพื่อลดโอกาสตกเป็นเป้าโจมตี และเพื่อว่าถ้าคุณตกเป็นเป้าโจมตี การโจมตีดังกล่าวจะได้มีโอกาสสะท้อนกลับไปทำร้ายผู้โจมตีเอง

ลูก: พ่อครับ โดนไปผมอยากเป็นอาชญากรครับ
พ่อ: อยากเป็นอาชญากรให้รัฐบาลหรือเอกชนล่ะลูก?

วิธีการเตรียมตัวเริ่มด้วยการคิดถึงสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามอาจจะทำ หรือหลัก ๆ ก็คือการโจมตี และสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามอาจจะทำเพื่อลดระดับความโกรธแค้นต่อการโจมตีดังกล่าว วิธีการที่พวกเขามีแนวโน้มว่าจะใช้ ได้แก่ การปกปิด การลดทอนคุณค่า การเปลี่ยนการตีความ การใช้ช่องทางของทางการ และการข่มขู่

การทวงสิทธิ์

คุณทำงานให้กับบริษัทแห่งหนึ่งและพบหลักฐานการทุจริต คุณกำลังคิดว่าจะเปิดโปงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว¹

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของการกระทำในระดับปัจเจกบุคคลที่ทำให้คุณเสี่ยงต่อการตกเป็นเป้าโจมตี พลวัตเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับกรณีของการต่อต้านการถูกตามรังแก การเหยียดชาติพันธุ์ การเหยียดเพศ รวมไปถึง ความไม่เป็นธรรมหรือการล่วงละเมิดรูปแบบใดก็ตามที่ได้รับการสนับสนุนหรือยินยอมโดยผู้บริหาร [ระดับสูง] คุณจำเป็นต้องอ่านสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามอาจทำเพื่อลดระดับความคับแค้นใจ เริ่มจากการปกปิดเป็นอันดับแรก

¹ สำหรับการเปิดโปงกรณีทุจริต โปรดดูตัวอย่างของ C. Fred Alford, *Whistleblowers: Broken Lives and Organizational Power* (Ithaca, NY: Cornell University Press, 2001); Myron Peretz Glazer and Penina Migdal Glazer, *The Whistleblowers: Exposing Corruption in Government and Industry* (New York: Basic Books, 1989); Geoffrey Hunt, ed., *Whistleblowing in the Social Services: Public Accountability and Professional Practice* (London: Edward Arnold, 1998); Marcia P. Miceli and Janet P. Near, *Blowing the Whistle: The Organizational and Legal Implications for Companies and Employees* (New York: Lexington Books, 1992); Terance D. Miethe, *Whistleblowing at Work: Tough Choices in Exposing Fraud, Waste, and Abuse on the Job* (Boulder, CO: Westview, 1999).

การปิด

คุณคาดการณ์ได้เลยว่าผู้กระทำผิดจะใช้วิธีการบางรูปแบบเพื่อปิดสิ่งที่พวกเขาทำหรือสิ่งที่เขาต้องรับผิดชอบในการกระทำดังกล่าว แน่แน่นอนว่าผู้เกี่ยวข้องกับการทุจริตย่อมพยายามเก็บงำเรื่องอยู่แล้ว ทันทีที่คุณออกมาพูด พวกเขาจะรู้ตัวว่ากำลังถูกเปิดโปงแล้วหากทางปิดบังด้วยวิธีอื่นในขั้นต่อไป ดังนั้น ลองคิดว่าสิ่งที่อาจเป็นก้าวต่อไปของพวกเขาคืออะไร

พวกเขาอาจทำลายหลักฐาน นั่นหมายความว่าคุณจำเป็นต้องรวบรวมหลักฐานทุกอย่างเอาไว้ก่อนล่วงหน้า การไปแจ้งความให้ตำรวจเข้ามาตรวจค้นเป็นกระทำที่เสี่ยง เพราะถ้าผู้ทุจริตเห็นเค้กลางของการตรวจค้นก่อน พวกเขาจะทำลายหลักฐานก่อนล่วงหน้า พวกเขาอาจมีคนรู้จักอยู่ในแวดวงตำรวจ

สมมติว่าคุณรวบรวมหลักฐานเอาไว้มากแล้ว คุณเก็บมันไว้ที่ไหน ไฟล์ในคอมพิวเตอร์หรือ ผู้ทุจริตอาจตัดสินใจโมยคอมพิวเตอร์ของคุณ หรือจ้างให้คนอื่นมาขโมยเพื่อให้ดูเหมือนเป็นการปล้นทั่วไป ดังนั้น คุณจำเป็นต้องมีต้นฉบับสำรองไว้กันเหนียวด้วย โดยทำเป็นหลักฐานครบชุดไว้หลาย ๆ ชุดแล้วนำไปเก็บไว้กับเพื่อนหรือทนายความสัก 2-3 คนเพื่อความปลอดภัย

แอนดรูว์ วิลกี นักวิเคราะห์ข่าวกรองผู้ออกมาพูดในปี 2003 เกี่ยวกับความผิดพลาดของรัฐบาลออสเตรเลียในการประกาศเข้าร่วมสงครามอิรัก รัฐบาลออสเตรเลียพยายามใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของวิลกี แต่เขาสามารถโต้กลับได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การลดทอนคุณค่า

ถ้าคุณออกมาพูดเกี่ยวกับการทุจริต หรือเรียกอีกอย่างว่าคุณกลายเป็นผู้เปิดโปงการทุจริต คุณอาจจินตนาการว่าจะได้รับคำสรรเสริญเยินยอสำหรับความกล้าหาญและความทุ่มเทของคุณ ขอให้คิดใหม่ ผู้เกี่ยวข้องกับการทุจริตหรือผู้ที่ยอมให้การทุจริตเกิดขึ้นน่าจะหาทางลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมเสียมากกว่า มีวิธีการไหนดีไปกว่าการทำลายความน่าเชื่อถือของคุณอีกเล่า

พวกเขาอาจเผยแพร่ข่าวลือเกี่ยวกับคุณ เช่น ผลงานที่ไม่ดีของคุณ พฤติกรรมทางเพศของคุณ ความหลอกลวงและปลิ้นปล้อนของคุณ หรือความบกพร่องทางบุคลิกภาพของคุณ ข่าวลือบางอย่างอาจมีส่วนจริง บางเรื่องอาจโกหกทั้งหมด พวกเขาอาจเข้าไปอ่านข้อมูลส่วนตัวของคุณอย่างละเอียดเพื่อมองหาหลักฐานใดก็ตามที่ใช้ทำลายความน่าเชื่อถือของคุณได้ บางทีใครสักคนอาจเคยร้องเรียนปัญหาเกี่ยวกับคุณเมื่อห้าหรือสิบปีที่แล้ว เรื่องดังกล่าวจะถูกเอามาตีแผ่และขยายผลให้กลายเป็นข้อบกพร่องใหญ่ คุณอาจถูกตามรังควานอยู่ แหย่จนคุณทนไม่ไหวแล้วตะโกนด่าให้เขาหยุด จากนั้นเรื่องที่คุณไปตะโกนใส่เขาจะถูกนำไปใช้ทำลายความน่าเชื่อถือของคุณ เรื่องเชิงลบทุกอย่างที่อยู่ในผลการประเมินงานของคุณจะถูกนำมาป่าวประกาศบอกกับใครก็ตามที่อยากฟัง

สิ่งเหล่านี้อาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้ แต่มันก็สามารถเกิดขึ้นได้ ดังนั้น คุณจำเป็นต้องเตรียมความพร้อม ก่อนที่คุณจะออกมาพูด คุณจำเป็นต้องรวบรวมหลักฐานทุกอย่างเกี่ยวกับผลการทำงานที่ดีของคุณและบุคลิกภาพที่เป็นมิตรของคุณเอาไว้ เก็บต้นฉบับใบประเมินผลงานอันเลิศเลอของคุณไว้ บันทึกคำพูดของเจ้านายและเพื่อนร่วมงานเกี่ยวกับคุณ รวบรวมบันทึกเอกสารทุกอย่างที่คุณหาได้เกี่ยวกับความเป็นคนดีของคุณและเตรียมใช้ข้อมูลเหล่านี้เพื่อตอบโต้การทำลายความน่าเชื่อถือของคุณ

คุณจำเป็นต้องเตรียมรับมือกับความพยายามในการยุแหย่ให้คุณทำอะไรงานอย่างที่คุณไม่เหมาะสม นั่นหมายความว่าเมื่อคนอื่นแสดงความคิดเห็นน่ารังเกียจหรือทำสิ่งที่คุณเห็นว่าจะทำให้คุณรำคาญ คุณจำเป็นต้องฝืนความรู้สึกอยากตะโกน ระเบิดอารมณ์ หรือแสดงความคิดเห็นหยาบคายให้ได้

แน่นอนว่าคุณมีเหตุผลรองรับในการทำสิ่งเหล่านี้ แต่นี่ไม่ใช่เรื่องของความเป็นธรรม นี่เป็นเรื่องของประสิทธิภาพ เพื่อความมีประสิทธิภาพ คุณจำเป็นต้องประพฤติตัวอย่างไร้ที่ตี ประพฤติตัวให้ดีกว่าทุกคน ถ้าเป็นไปได้ คุณต้องหาคนอื่นมาพูดในฐานะตัวแทนของคุณว่าคุณเป็นผู้มีมโนธรรมและน่าคบหาอย่างมากเพียงใด

บางทีอาจมีบางสิ่งที่คุณไม่อยากจะให้คนอื่นรู้ อาจเป็นพฤติกรรมบ้าบิ่นตอนเมา หรือเหตุการณ์ที่คุณทำงานพลาดในอดีต โปรดเตรียมใจไว้เวลาที่เรื่องราวเหล่านี้ถูกนำไปเผยแพร่ และมีคนรับรู้เรื่องนี้มากกว่าที่คุณอยากให้มี ถ้าชื่อเสียงในทางที่ไม่ดีเหล่านี้กำลังจะทำร้ายคุณหรือคนที่คุณรักมากเกินกว่าที่คุณจะรับไหว ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่คุณต้องลองคิดใหม่ดูว่าคุณจะออกมาพูดหรือไม่ มีทางเลือกอื่น ๆ บ้างหรือไม่

ทางเลือกหนึ่งคือการหาคนอื่นออกมาพูดเรื่องนี้แทน คนดังกล่าวอาจเป็นเพื่อนร่วมงานบางคนที่มีอะไรต้องเสียน้อยกว่า การหาคนแบบนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้เช่นกัน

อีกทางเลือกหนึ่งคือการหางานใหม่ที่ช่วยให้คุณอยู่ในสถานการณ์ปลอดภัยและมีเจ้านายที่เข้าอกเข้าใจคุณ แล้วจึงค่อยออกมาพูด เจ้านายเก่าผู้มีใจทุจริตของคุณอาจยังคงพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของคุณอยู่ แต่พวกเขาจะไม่สามารถตามรังควานเพื่อหวังผลให้คุณก่อพฤติกรรมไม่เหมาะสมได้อีก

นอกจากนี้อีกทางเลือกหนึ่งคือการปล่อยเอกสารและยังคงรักษาความเป็นนิรนามเอาไว้ คุณสามารถหานักข่าวหรือกลุ่มรณรงค์เพื่อส่งเอกสารเหล่านี้ให้ หรือถ้าเป็นเรื่องใหญ่พอ คุณอาจโพสต์เอกสารดังกล่าวลงในวิกิลีกส์หรือคลังออนไลน์อื่น ๆ ก็ได้² ถ้าคุณเป็นนิรนาม พวกเขาจะทำลายชื่อเสียงคุณยากขึ้นมาก และยิ่งกว่านั้นคุณยังสามารถอยู่ในตำแหน่งงานดังกล่าวเพื่อรวบรวมข้อมูลเพิ่มได้อีกด้วย แต่โปรดเตรียมรับมือกับความพยายามในการตาม

² เรื่องการปล่อยข้อมูล โปรดดู Kathryn Flynn, "The practice and politics of leaking,"

Social Alternatives, Vol. 30, No. 1, 2011, pp. 24–28,

<http://www.bmartin.cc/pubs/11sa/Flynn.html>

หาผู้เปิดโปงข้อมูลทุกรูปแบบ นี่ถือเป็นภาพสถานการณ์ที่ต่างออกไปและต้องอาศัยการเตรียมการอย่างระมัดระวัง

การเปลี่ยนการตีความ

คุณจำเป็นต้องเตรียมรับมือกับการโกหก การทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นดูเป็นเรื่องเล็ก การโยนความผิด และการตีกรอบเรื่องเล่า

สมมติว่าคุณอยู่ในการประชุมรอบหนึ่ง โดยเจ้านายขอให้บางคนลงนามในเอกสารเท็จ คุณอาจจินตนาการว่าคุณสามารถรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ อย่างไรก็ตามเสียก็มีพยานอยู่ในเหตุการณ์นับสิบคน แต่ต่อมาเจ้านายกลับปฏิเสธว่าไม่ได้ขอให้ใครลงนามในเอกสาร และทุกคนที่เหลือก็เห็นดีเห็นงามกับเจ้านายหมด ทุกคนโกหกหมด ! ถ้าประเด็นนี้เป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ คุณอาจเตรียมบันทึกการสนทนาเอาไว้อย่าให้ใครรู้ (โปรดระวัง ถ้าถูกจับได้ว่ามันคือการสนทนา มันอาจทำลายความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของคุณ) เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าถ้าคนอื่นอาจโกหก คุณต้องบันทึกหลักฐานไว้ให้รัดกุม การโกหกอาจเป็นรูปแบบหนึ่งของการปกปิดด้วย

เจ้านายอาจบอกว่าการลงนามในเอกสารเท็จไม่ใช่เรื่องใหญ่ มันเกิดขึ้นเป็นประจำอยู่แล้ว นี่คือเทคนิคของการทำให้เรื่องดูเล็ก โดยบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่สำคัญอย่างที่คนอื่น ๆ ชอบคิดกัน เพื่อตอบโต้เทคนิคนี้ คุณสามารถรวบรวมข้อมูลเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ได้ ในอดีตอาจมีกรณีตัวอย่างต่าง ๆ ที่องค์กรของคุณเห็นว่าการลงนามในเอกสารปลอมเป็นความผิดพลาดจริยธรรมอย่างร้ายแรง สิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้อีกอย่างหนึ่งคือการหาว่าองค์กรอื่นมีแนวทางในการจัดการกับการกระทำลักษณะนี้อย่างไร โดยเฉพาะองค์กรที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในด้านความซื่อสัตย์

ถ้าเจ้านายถูกจับได้คาหนังคาเขาว่ากระทำผิด เจ้านายอาจโยนความผิดให้กับคนอื่น ความเป็นไปได้หนึ่งคือการโยนความผิดให้กับพนักงานที่ลงนามในเอกสารเท็จดังกล่าว โดยบอกว่าพวกเขาต้องเป็นคนรับผิดชอบ ความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งคือการโยนความผิดให้ฝ่ายบริหารชั้นสูงที่ยอมให้เกิดพฤติกรรมเช่นนี้ขึ้น คุณอาจคิดว่ามันไม่เป็นธรรมกับพนักงานที่ต้องเลือก

ระหว่างการลงนามในเอกสารเท็จและการตกงาน หรือคุณอาจคิดว่าทุกคนล้วนมีความผิด ความเสี่ยงของการยอมให้เกิดการโยนความผิดกันไปมาคือการหาตัวผู้รับผิดชอบจะไม่ชัดเจนและท้ายที่สุดแล้วจะมีเพียงแพะรับบาปไม่กี่คนที่ต้องรับโทษ ดังนั้นจึงควรเตรียมข้อมูลและศึกษากระบวนการต่าง ๆ ให้ดีก่อนเพื่อให้เราสามารถหาผู้กระทำผิดมารับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง

ศาลสูงของออสเตรเลีย

เรื่องสุดท้ายคือมุมมองที่ว่าปกติก็ทำกันอยู่นี้อยู่แล้ว การทำเช่นนี้ไม่ได้มีอะไรผิดเพราะโดยรวมแล้วไม่ได้มีใครเจ็บตัวแม่แต่น้อย และระบบระเบียบที่ยุ่งยากล่าช้ายังทำให้เสียเวลาและสร้างความรำคาญโดยเปล่าประโยชน์ด้วย หรือบางทีอาจมีมุมมองว่าปกติก็เป็นเช่นนี้อยู่แล้วและไม่ใช้เรื่องผิด นี่คือนุมมองต่อการคอร์รัปชันที่มองว่ามันเป็นเรื่องปกติ คุณมีมุมมองและกรอบเล่าเรื่องที่ต่างออกไป กล่าวคือเห็นว่าการลงนามในเอกสารเท็จเป็นเรื่องผิด คุณจำเป็นต้องเตรียมหลักฐานและข้อตกเถียงไว้โต้กลับมุมมองที่บอกว่า “การกระทำของเราไม่ใช่เรื่องผิด” เอาไว้ด้วย

การต่อสู้แย่งชิงการตีความเป็นเรื่องของการหยาบคายความหมายให้กับเหตุการณ์ต่าง ๆ จริง ๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ มันมีนัยสำคัญมากน้อยเพียงใด นี่เป็นพฤติกรรมปกติหรือการทุจริต คุณจำเป็นต้องเตรียมพร้อมเพื่อ

เผชิญหน้ากับคนอื่น ๆ ที่นำเสนอข้อมูลและมุมมองที่ต่างออกไปจากคุณอย่าง สั้นเชิง และอาจอำพรางหรือนิดเบือนมุมมองและการตีความเพื่อเข้าข้างฝ่ายตัวเองด้วย

ช่องทางของทางการ

ช่องทางของทางการมักส่งผลให้ระดับความโกรธแค้นน้อยลง ดังนั้นคุณควรเตรียมการรับมือกับช่องทางเหล่านี้无论如何 หากคุณตัดสินใจแล้วว่า จะร้องเรียนผ่านทาง การหรือฟ้องร้องคดี แม้จะต้องเจอกับข้อเสียเปรียบหลายอย่างก็ตาม คุณควรหาทางเลือกที่น่าจะดีที่สุดล่วงหน้าเอาไว้ก่อน บางครั้งคุณมีช่องทางของทางการให้เลือกหลายแบบ เช่น กระบวนการรับเรื่องร้องทุกข์ ขององค์กร ผู้ตรวจการแผ่นดิน สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน คณะกรรมการปราบปรามการทุจริต นักการเมือง หรือตุลาการศาลประเภทต่าง ๆ เป็นต้น ก่อนเลือกใช้ช่องทางที่ดูเหมือนจะชัดเจนและเกี่ยวกับประเด็นของเรามากที่สุด ลองค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางดังกล่าวดูก่อน มีใครอีกบ้างหรือไม่ที่เคยใช้วิธีการเดียวกันนี้ ครั้งนั้นใช้เวลาเท่าไร เสียค่าใช้จ่ายเท่าไร และประสบความสำเร็จหรือไม่

ผู้เปิดโปงการทุจริตเป็นผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องของตนเองอย่างดีและมักเชื่ออย่างแรงกล้าว่าพวกเขาเป็นฝ่ายถูก ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่า “ฝ่ายพิจารณา รับคำร้องหรือศาลต้องตัดสินเข้าข้างฝ่ายข้าพเจ้าแน่นอนอยู่แล้ว” นี่เป็นเหตุผลหนึ่งว่าทำไมผู้เปิดโปงการทุจริตเขาแต่พยายามใช้ช่องทางของทางการทั้งที่เป็นวิธีที่มีจุดอ่อนหลายประการที่เห็นได้ชัด ปัญหาคือช่องทางของทางการไม่ได้ทำงานบนฐานของการตัดสินใจว่าใครเป็นฝ่ายถูกต้อง แต่ทำงานบนฐานของกติกาและกระบวนการที่เป็นทางการรูปแบบต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้สามารถบั่นทอนได้แม้แต่คดีที่อุกอาจที่สุด - อุกอาจแต่บนกระดานสี่ไม่ว่า

ด้วยการหาข้อมูลประสบการณ์การร้องเรียนกับช่องทางของทางการต่าง ๆ ในอดีต คุณสามารถนำมุมมองที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมาประกอบการวางแผนได้ เช่น หากมีผู้ร้องเรียนเพียง 1 จาก 50 คนที่เคยร้องเรียนกับศาลแล้วได้รับชัยชนะ โอกาสชนะของคุณก็คงเหมือนกันคืออยู่ที่

1 ต่อ 50³ หยุดคิดว่า “คดีของฉันไม่เหมือนคนอื่น” เพราะความคิดนั้นจะพาคุณไปสู่ความพิพาศ

หากไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์การร้องเรียนในอดีตเลย จะทำอย่างไร? ให้คุณลองสอบถามคนอื่นเพื่อค้นหาว່ว่าเคยมีคนลองพยายามวิธีเดียวกันแล้วหรือไม่ ประสบการณ์แม้เพียงเรื่องหรือสองเรื่องย่อมดีกว่าไม่มีเรื่องประสบการณ์ใดเลย

หากคุณตัดสินใจแล้วว่าร้องเรียนกับช่องทางของทางการ คุณควรพึงตระหนักถึงสิ่งที้อีกฝ่ายจะทำด้วย พวกเขาจะพยายามเตะถ่วงกระบวนการให้ช้าลง รักษาทุกอย่างเป็นความลับให้มากที่สุด ทำให้ทุกอย่างเป็นเรื่องทางเทคนิคและเรื่องเชิงกระบวนการมากที่สุด และเพิ่มต้นทุนค่าใช้จ่ายของคุณให้สูงขึ้น คุณคงกำลังหวังว่ากระบวนการจะรวดเร็ว ตรงจุด และเปิดกว้าง ขอให้โชคดีเพราะแรงกดดันทั้งหมดจะเป็นไปในทางตรงกันข้าม โปรดเตรียมพร้อมสำหรับการสู้ระยะยาว วิเคราะห์สภาพการเงินของคุณ ความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของคุณ และผู้สนับสนุนของคุณ คุณสามารถสู้ได้หลายเดือนหรือหลายปีหรือไม่ ถ้าจะต้องไปศาล คุณพร้อมหรือไม่ในการรับมือกับคำยื่นอุทธรณ์ต่าง ๆ ทีจะปั่นป่วนกระบวนการพิจารณาเป็นเวลาอีกหลายปี

คุณอาจตัดสินใจหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการและหันไปเริ่มงานการรณรงค์แทน การทำเช่นนี้ต้องอาศัยการวางแผนเช่นกัน นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งโดย

³ สำหรับศาลบางแห่ง ตัวเลขนี้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีประสบการณ์กับการออกกฎหมายเกี่ยวกับการเปิดโปงกรณีทุจริตมานาน “ระหว่างทีผ่านการแก้กฎหมายฉบับปี 1994 จนถึงเดือนกันยายนปี 2002 ผู้เปิดโปงกรณีการทุจริตแพ้ถึง 74 จาก 75 ครั้งในศาลอุทธรณ์ของรัฐบาลกลาง ซึ่งเป็นเพียงหน่วยงานเดียวทีมีสิทธิพิจารณาคดีทีเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่รัฐ” โปรดดู Tom Devine, “Whistleblowing in the United States: The Gap between Vision and Lessons Learned,” in Whistleblowing around the World: Law, Culture and Practice, ed. Richard Calland and Guy Dehn (Cape Town: Open Democracy Advice Centre; London: Public Concern at Work, 2004), pp. 74–100, at pp. 83–84.

สิ้นเชิง เพราะต้องอาศัยทั้งการเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์ของคุณ การรวบรวมหลักฐานสนับสนุน การเตรียมบทพูด การหาพันธมิตร การทำให้ข้อมูลเข้าตังได้ การทำงานร่วมกับสื่อ และเรื่องอื่น ๆ อีกมาก⁴

การข่มขู่

เมื่อคุณทำเรื่องอย่างการออกมาพูดเกี่ยวกับการทุจริต คุณจำเป็นต้องเตรียมรับมือกับการโจมตีกลับต่าง ๆ อย่าแปลกใจหรือเสียศูนย์แม้จะเตรียมตัวให้พร้อม โดยลองอ่านเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้คุณสามารถ “คงสภาพ” อยู่ได้เมื่อเผชิญหน้ากับฝ่ายศัตรู⁵

คุณควรบอกครอบครัวและเพื่อนสนิทเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นอย่างน้อยถ้าข้อมูลเหล่านี้ไม่ส่งผลให้พวกเขาทุกขใจเกินไปนัก ถ้าพร้อมก่อนพวกเขาจะสามารถสนับสนุนคุณได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ถ้าการโจมตีต่าง ๆ ดังกล่าวส่งผลต่อสถานะทางการเงินของคุณ เช่น ถ้าคุณอาจตกงานหรือโดนฟ้องร้อง ขอให้คุณดำเนินการบรรเทาความอันตรายไว้ล่วงหน้า มาตรการเหล่านี้ อาจหมายถึงการจ่ายหนี้ให้หมด ลดภาระค่าใช้จ่าย หางานอื่นทดแทน หรือโอนทรัพย์สินไว้กับคนอื่น

ถ้ามีอันตรายทางกายภาพต่าง ๆ เช่น การถูกทำร้ายร่างกาย คุณจำเป็นต้องป้องกันตัวเองด้วย วิธีการป้องกันตัวเองขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของสถานการณ์อย่างมาก คุณอาจต้องหลีกเลี่ยงสถานที่บางแห่ง ตรวจสอบสภาพรถก่อนขับ หนีออกจากเมือง หรือกระทั่งสร้างอัตลักษณ์ใหม่

⁴ Brian Martin, *The Whistleblower's Handbook: How to Be an Effective Resister* (Charlbury, UK: Jon Carpenter, 1999), <http://www.bmartin.cc/pubs/99wh.html>.

⁵ Salvatore R Maddi and Deborah M Khoshaba, *Resilience at Work: How to Succeed no Matter what Life Throws at You* (New York: Amacom, 2005); Amanda Ripley, *The Unthinkable: Who Survives When Disaster Strikes — and Why* (New York: Three Rivers Press, 2009).

หนึ่งในวิธีการที่ทรงพลังที่สุดในการรับมือกับการข่มขู่คือการบันทึกและเปิดโปงการกระทำดังกล่าว นี่เป็นเพราะประชาชนจำนวนมากคิดว่าการข่มขู่คุกคามเป็นเรื่องไม่ถูกต้องและพวกเขาจะสนับสนุนคุณมากขึ้นถ้าพวกเขาเชื่อว่าคุณกำลังตกเป็นเป้าของการโจมตี ดังนั้นขอให้คุณเตรียมวิธีบันทึกข้อมูลทุกรูปแบบไว้ตามปกติ แต่ครั้งนี่ขอให้เตรียมทุกอย่างไว้ล่วงหน้าเพื่อว่าคุณอาจตกเป็นเป้าโจมตี แนวทางการเตรียมการอาจได้แก่การรวบรวมอีเมล หรือเอกสารลงนาม การบันทึกบทสนทนาหรือการถ่ายรูปเก็บไว้ แนวทางอาจรวมถึงการเตรียมแผนฉุกเฉินไว้ในกรณีที่คุณถูกจับกุม เพื่อว่าคนอื่นจะจะสามารถดำเนินการในฐานะตัวแทนของคุณได้⁶

การเตรียมตัวเหล่านี้อาจไม่จำเป็นและคนอื่นอาจคิดว่าคุณกำลังเป็นโรคหวาดระแวง แต่การเตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับการโจมตีก็ยังค่อนข้างมีเหตุผลแม้ว่าการนั่งรอเฉย ๆ โดยหวังไปตายเอาดาบหน้าจะฟังดูเป็นเรื่องกล้าหาญกว่า

⁶ Zorana Smiljanic, "Plan B: Using Secondary Protests to Undermine Repression,"

ก็ตาม การเตรียมตัวรับมือกับสิ่งเลวร้ายที่สุดสามารถทำให้คุณเพิ่มความมั่นใจ และทำอะไรได้มากขึ้น เพราะคุณไม่จำเป็นต้องกังวลขนาดนั้นแล้ว

หากคุณเตรียมพร้อม จริง ๆ แล้วฝ่ายตรงข้ามจะมีแนวโน้มโจมตีคุณ น้อยลงด้วย ถ้าพวกเขาว่าการโจมตีของพวกเขาจะถูกตีแผ่และอาจสะท้อน กลับมาทำร้ายพวกเขาได้ ดังนั้น หลายครั้งการบอกให้คุณอื่นรู้ว่าคุณเตรียมตัว ไว้แล้วจึงเป็นความคิดที่ดี

ความรุนแรงโดยตำรวจ

คุณกำลังวางแผนการเดินทางและกังวลเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการใช้ความรุนแรงโดยตำรวจ

นี่คือตัวอย่างหนึ่งของการโจมตีการประท้วงของประชาชน การโจมตีอาจมาจาก ฝ่ายตรงข้าม (ผู้ประท้วงฝ่ายตรงข้าม) พวกศาลเตี้ย หรืออันธพาลที่ถูกจ้างมา ก็ได้

การปิด

เมื่อตำรวจใช้กำลังกับผู้ประท้วง น้อยครั้งมากที่พวกเขาต้องการให้พยานเห็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำ หากพวกเขาดูโหดร้ายทารุณ มันจะดูแย่ในสายตา ผู้เห็นเหตุการณ์ ที่จริงแล้ว นี่เป็นความไม่เป็นธรรมประเภทคลาสสิกเลยก็ว่าได้ กล่าวคือ บุคคลหนึ่งทำร้ายผู้อื่นที่ไม่ได้ทำการขัดขืนอย่างไรเหตุผล ดังนั้น เราจึงคาดหวังได้ว่าตำรวจและพันธมิตรของตำรวจจะพยายามปิดไม่ให้ใครมองเห็นความโหดร้ายของตำรวจ โดยเฉพาะกลุ่มผู้ฟังอิสระ พวกเขาทำอย่างไร?

วิธีหนึ่งคือการกบฏผู้ประท้วงในที่ลับตาคน ที่ ๆ พวกเขาคิดว่าไม่มีใครเห็นหรือบันทึกเหตุการณ์ความรุนแรงไว้ กล้องเป็นวิธีหนึ่งที่เอาไว้ใช้ตอบโต้ได้ ตำรวจรู้เรื่องนี้ดี พวกเขาจึงพยายามยึดหรือทำลายกล้องทิ้ง เพื่อเตรียมรับมือ

กับแนวทางนี้ ผู้ประท้วงจำนวนมากจึงควรพกกล่องไปด้วย การอัดเสียงเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง เพื่อบันทึกสิ่งที่ตำรวจพูด

การอัดวิดีโอและเสียงเป็นขั้นตอนแรก ขั้นต่อไปคือการทำให้อินเทอร์เน็ตเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังได้พร้อมความน่าเชื่อถือ เราสามารถอัปโหลดวิดีโอต่างๆ ลงยูทูบได้ วิดีโอเหล่านี้ต้องมีการระบุรายละเอียดเพื่อให้กลุ่มผู้ฟังเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นเราต้องเผยแพร่ข่าวให้ประชาชนรู้เกี่ยวกับวิดีโอบนยูทูบด้วย

เทคโนโลยีการบันทึกและเผยแพร่ข้อมูลกำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รายละเอียดต่างๆ ของเทคโนโลยีเหล่านี้มีความสำคัญ และเราจำเป็นต้องวิเคราะห์รายละเอียดเหล่านี้โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่เอาไว้ใช้ท้ายการปกปิด

- การเก็บบันทึกข้อมูล
- การเผยแพร่ข้อมูลสู่ผู้ฟัง
- การทำให้อินเทอร์เน็ตเข้าถึง

การทำให้อินเทอร์เน็ตเข้าถึงสามารถทำได้ ด้วยการให้นักข่าวที่น่าเคารพนับถือหรือผู้สังเกตการณ์คนอื่น ๆ เข้ามามีส่วนร่วมกับข้อมูลดังกล่าว ด้วยการเก็บภาพความละเอียดสูงและการปะติดปะต่อภาพดังกล่าวให้กลายเป็นเรื่องเล่าที่น่าติดตาม และด้วยการเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวไปให้นักข่าวต่างๆ ที่น่าเชื่อถือหรือมีอิทธิพล

ตะบองข้อดีไฟฟ้า รัฐบาลและบริษัทต่าง ๆ ที่เป็นผู้ขายและผู้ใช้อุปกรณ์ทากรุณกรรมจะ
ใช้วิธีการมากมายเพื่อลดระดับความโกรธแค้นของประชาชน

บางครั้งภาพถ่ายไม่ค่อยเปิดเผยอะไรมากนัก ตำรวจสามารถทำร้ายผู้ประท้วงได้หลายวิธีโดยไม่ทำให้ภาพลักษณ์ดูแย่เกินไป เช่น การใช้ความเจ็บเพื่อควบคุมเป้าหมายโดยเป้าหมายจะหายเจ็บเมื่อหยุดชดชขึ้น (pain compliance) การป้ายสเปรย์พริกไทยไปที่ตา และการใช้ตะบองไฟฟ้า เป็นต้น เพื่อเปิดโปงวิธีการเหล่านี้ คุณจำเป็นต้องพิจารณาว่าอะไรเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือสำหรับผู้ฟัง การให้ผู้ประท้วง 2-3 คนออกมาพูดเกี่ยวกับประสบการณ์อาจจะจะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์สามารถพิสูจน์ผลกระทบของการใช้เทคนิคต่าง ๆ เหล่านี้ได้

บางครั้ง สมาชิกตำรวจอาจต้องการออกมาพูดเปิดโปงเช่นกัน อย่างไรก็ตาม การออกมาเปิดโปงอาจส่งผลให้เขาตกงานได้ อีกทางหนึ่งคือการแอนนำข้อมูลจากภายในฝ่ายตำรวจออกมาเผยแพร่ เช่น บันทึกแผนการของตำรวจ หรือเทปบันทึกการสอบสวนต่าง ๆ ถ้าผู้ประท้วงสามารถสนสัมพันธ์กับคนในฝ่ายตำรวจได้ นี่ถือเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถเปิดโปงเหตุลวงละเมิดได้อย่างทรงพลัง ถ้าฝ่ายตำรวจคิดว่าสมาชิกตนกำลังนำข้อมูลไปเปิดโปง พวกเขา

อาจจะมัดระวังมากขึ้นและอาจนำไปสู่การล่าแม่มดเพื่อหาตัวผู้ที่อาจเป็นผู้เปิดโปงข้อมูลด้วย

การอภิปรายเกี่ยวกับการล่าแม่มดเพื่อหาตัวตำรวจที่เปิดเผยข้อมูลดูเหมือนเป็นคนละเรื่องกับประเด็นในตอนแรก คือ การปกปิดความโหดร้ายทารุณของตำรวจและวิธีการตอบโต้การปกปิดดังกล่าว ประเด็นสำคัญตรงนี้ไม่เกี่ยวกับกลยุทธการตอบโต้อันใดอันหนึ่งที่ผู้ใช้ แต่เป็นกระบวนการคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เสียมากกว่า คุณควรเริ่มจากการคิดว่าอะไรเป็นสิ่งที่ตำรวจอาจจะทำ (เช่น การทุบตีตำรวจ) และคาดการณ์ต่อไปว่าพวกเขาจะพยายามปกปิดความโหดร้ายทารุณไม่ให้อาธารณะชนเห็นเป็นวงกว้างออกไป จากนั้นคุณลองคิดต่อไปว่าจะเปิดเผยความโหดร้ายทารุณดังกล่าวอย่างไร และตำรวจอาจทำอะไรบ้างเพื่อหยุดไม่ให้คุณเปิดเผยเรื่องดังกล่าว คุณจำเป็นต้องคิดอย่างสร้างสรรค์ ไม่มีวิธีการใดใช้ได้ในทุกสถานการณ์ เพราะตำรวจจะเรียนรู้จากสิ่งที่你做และคุณจะเรียนรู้จากสิ่งที่ตำรวจทำเช่นกัน

การลดทอนคุณค่า

ตำรวจสามารถลดทอนคุณค่าจากการกระทำโหดร้ายได้ง่ายขึ้นถ้าประชาชนคิดว่าผู้ประท้วงต่ำกว่าคนทั่วไป สำหรับประชาชนทั่วไปแล้ว การทำร้ายอาชญากรผู้ก่อการร้าย หรือผู้ประท้วงที่ดูสกปรกและทำตัวประหลาด อาจไม่ใช่เรื่องแย่นักเมื่อเทียบกับการทำร้ายสมาชิกผู้เป็นที่นับหน้าถือตาของชุมชน

ดังนั้น เราสามารถคาดการณ์ได้ว่าตำรวจและคนอื่น ๆ ที่สนับสนุนตำรวจ หรือต่อต้านผู้ประท้วงจะใช้เทคนิคการลดทอนคุณค่า พวกเขาจะใช้คำเรียกต่าง ๆ เช่น บอกว่าผู้ประท้วงเป็น “ผู้ก่อกวน” “พวกขี้ตู่” “ถูกจ้างมา” หรือ “ผู้ก่อการร้าย” พวกเขาจะภาพใจดำจะนำเสนอผู้ประท้วงให้เลวร้ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น ด้วยการถ่ายภาพผู้ประท้วงที่แตกคอกกว่าคนอื่นในสภาพท่าทางไม่น่าดู พวกเขาจะอ้างด้วยว่าผู้ประท้วงใช้ความรุนแรง พวกเขาจะขุดคุ้ยข้อมูลต่าง ๆ เช่น ประวัติอาชญากรรม พฤติกรรมไม่ดี การโกงเงิน เหตุทะเลาะวิวาท หรือคำพูดเหยียดชาติพันธุ์ในอดีต และใช้ข้อมูลเหล่านี้เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือ

ของผู้ประท้วง ข้อมูลบางอย่างอาจบิดเบือนหรือโกหกทั้งหมด เป้าหมายคือการทำลายความน่าเชื่อถือของผู้ประท้วง

ในการเตรียมตัวรับมือกับกลยุทธ์การลดทอนคุณค่าเหล่านี้ เราจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่

- ภาพลักษณ์
- ผู้เข้าร่วม
- พฤติกรรม
- ชื่อเสียง
- ความยึดมั่นในหลักการ

ผู้สังเกตการณ์หลายคนตัดสินผู้ประท้วงจากภาพลักษณ์ แม้ว่าในทางตรรกะแล้ว ภาพลักษณ์ไม่น่าเกี่ยวหรือไม่เกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของเป้าหมายอุดมการณ์ที่อยู่ในตัวผู้ประท้วงเลย ภาพลักษณ์ส่งผลให้เกิดความแตกต่างได้เสียฟ้าทะเรือกระริงหรือแหกแตกอาจส่งผลให้ความน่าเชื่อถือลดลงได้ ดังนั้นขอให้คิดอย่างระมัดระวังเกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่คุณต้องการนำเสนอ เรื่องที่คุณทำเกี่ยวกับประชาชนผู้ตระหนักรู้หน้าที่ใช้หรือไม่ [หากใช่] คุณอาจต้องการชุดสบาย ๆ เพื่อให้ประชาชนมาเข้าร่วมมากขึ้น อีกทางเลือกหนึ่งคือชุดทางการเพื่อยกสถานะผู้เข้าร่วมให้สูงขึ้น หรือทุกคนอาจใส่ชุดสีเดียวกันก็ได้ หรือกลุ่มวิชาชีพ เช่น พยาบาลหรือทีมนักกีฬา อาจจะแต่งเครื่องแบบอาชีพของตัวเองมาก็ได้

การลดทอนคุณค่าจะยากขึ้นเมื่อผู้เข้าร่วมมีสถานะอยู่ในระดับสูง ดังนั้นจึงควรพิจารณาด้วยว่าใครจะมาเข้าร่วมบ้าง ผู้สูงอายุสามารถให้ความชอบธรรมด้านประสบการณ์และอาวุโส ส่วนบุคคลมีชื่อเสียง เช่น นักการเมือง ศิลปิน หรือคนที่ออกสื่อบ่อย ๆ ก็สามารถช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือได้ บางทีผู้ประท้วงบางคนอาจมีความน่าเชื่อถือเนื่องจากบทบาทในฐานะนักข่าว ทนายความ หมอ หรือผู้นำทางศาสนา ถ้าบุคคลผู้มีความน่าเชื่อถือ

เหล่านี้กลายเป็นเหยื่อของความรุนแรงโดยตำรวจ เรื่องราวส่วนตัวของพวกเขาจะช่วยยืนยันคุณค่าของผู้ประท้วงได้ โดยเฉพาะกับกลุ่มผู้ฟังที่เชื่อถือคนเหล่านี้

พฤติกรรมของผู้ประท้วงสามารถสร้างความแตกต่างได้อย่างใหญ่หลวง ถ้าผู้ประท้วงตะโกนสโลแกนที่น่าเกลียดและชูกำปั้นแกว่งไปมา พฤติกรรมเช่นนี้ก่อให้เกิดมโนภาพความโกรธแค้นและก้าวร้าวและทำให้ถูกนำเสนอว่าเป็นผู้ใช้ความรุนแรงได้ง่ายขึ้น อีกด้านหนึ่ง ถ้าผู้ประท้วงสุภาพเรียบร้อย ร้องเพลงอย่างไพเราะและเล่นกันอย่างสนุกสนาน พฤติกรรมเหล่านี้จะก่อให้เกิดมโนภาพเชิงบวกและความสุข ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่ลดทอนคุณค่าได้ยากกว่า

แม้จะมีผู้ประท้วงเพียงไม่กี่คนที่ทำพฤติกรรมให้สามารถนำไปสู่การทำลายความน่าเชื่อถือได้ เช่น พุดสบต ทำสัญลักษณ์หยาบคาย ขว้างปาหิน หรือทำร้ายฝ่ายตรงข้าม สิ่งเหล่านี้ก็ยังสามารถนำมาใช้ทำลายความน่าเชื่อถือของคนทั้งกลุ่มได้ สื่อมักสนใจการกระทำที่รุนแรงและน่าโกรธที่สุด เช่น หยิบช่วงเวลาความขัดแย้งเพียงไม่กี่วินาทีมานำเสนอข่าว แต่กลับละเลยพฤติกรรมสงบเรียบร้อยที่เกิดขึ้นหลายชั่วโมง เพื่อหลีกเลี่ยงการสร้างภาพลักษณ์ที่ทำลายความน่าเชื่อถือเช่นนี้ ผู้ประท้วงจำเป็นต้องเตรียมตัวยืนหยัดต่อสิ่งล่อตาล่อใจต่าง ๆ ที่ชวนให้ก่อพฤติกรรมที่สามารถถูกเอาไปนำเสนอในเชิงลบได้ ตำรวจรู้ดี

ว่าความรุนแรงจากฝ่ายผู้ประท้วงส่งผลร้ายต่อฝ่ายผู้ประท้วงเอง และอาจพยายามยุแหย่ผู้ประท้วงด้วยการพูดส่อเสียดหรือปฏิบัติต่อผู้ประท้วงอย่างหยาบคาย โดยหวังให้ผู้ประท้วงหมดความอดทนและเอาคืน เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ความรุนแรงจากฝ่ายตำรวจจะเป็นสิ่งที่ได้รับความชอบธรรมง่ายขึ้นมาก กล่าวคือ มันถูกมองว่าเป็นการตอบโต้ต่อความรุนแรงของผู้ประท้วง

ตำรวจบางคนอาจพยายามยุแหย่ผู้ประท้วงด้วยวิธีการยิ่งกว่านั้นอีก ตำรวจเหล่านี้อาจส่งไส้ศึกที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหุ่นเชิดเข้าไปแสร้งทำเป็นผู้ประท้วง และกระทำการสิ่งต่าง ๆ เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของผู้ประท้วง ไส้ศึกเหล่านี้บางครั้งเป็นผู้มีบทบาทนำในการสนับสนุนความรุนแรง ขวางอิฐ หรือวางแผนซื่อสัตย์ต่าง ๆ เพื่อนำมาทำระเบิด ไส้ศึกที่แนบเนียนกว่าอาจจะใช้อิทธิพลเพื่อชักจูงหรือกระตุ้นให้ผู้ประท้วงคนอื่น ๆ ใช้ความรุนแรง ผู้ประท้วงที่ตกเป็นเหยื่อของไส้ศึกจะคิดว่าพวกเขาตัดสินใจใช้ความรุนแรงด้วยตัวเอง ขณะที่ไส้ศึกยังคงสามารถหลบอยู่หลังฉากหรืออาจออกจากเหตุการณ์ไปอย่างเงียบ ๆ ได้

การใช้เจ้าหน้าที่ไส้ศึกแสดงให้เห็นว่าบางครั้งตำรวจก็ต้องการให้ผู้ประท้วงก้าวร้าวรุนแรงขึ้น เหตุผลคือเรื่องของภาพลักษณ์ กล่าวคือ เมื่อผู้ประท้วงใช้ความรุนแรง ผู้สังเกตการณ์หลายคนจะเชื่อว่าเป้าหมายของผู้ประท้วงคือความรุนแรงและการก่อเหตุอันตราย โดยมองไปยังวิธีการที่ใช้และอนุมานต่อว่าเป้าหมายก็คงเหมือนกับวิธีการ ผู้ประท้วงอาจกังวลเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือสิทธิมนุษยชน แต่ถ้าพวกเขาใช้ความรุนแรง สิ่งที่ต้องการสื่อสารออกไปอาจสูญหายไปเพราะภาพลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมา ทฤษฎีที่ใช้อธิบายเรื่องนี้เรียกว่าทฤษฎีการอนุมานความสอดคล้อง กล่าวคือ ผู้สังเกตการณ์จะคิดถึงเป้าหมายโดยอนุมานจากความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่

กำลังไป⁷ ประเด็นนี้นับเป็นข้อถกเถียงที่ดีสำหรับการปฏิบัติตัวให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ต้องการ

ชื่อเสียงของคุณสามารถปกป้องคุณจากการลดทอนคุณค่าได้ในระดับหนึ่ง หากกลุ่มผู้จัดการประท้วงเป็นที่รับรู้กันว่าคุณมีความรับผิดชอบ มีศักดิ์ศรี คาดเดาได้ และมีหลักการรองรับ การกล่าวหาว่ากลุ่มของคุณน่ารังเกียจและผิดกฎหมายจะมีแนวโน้มน่าเชื่อถือน้อยลง ที่จริงแล้ว ถ้าชื่อเสียงของคุณดีมากพอ ความพยายามในการลดทอนคุณค่าอาจผิดอย่างเห็นได้ชัดเจนสะท้อนกลับไปทำลายความน่าเชื่อถือของผู้โจมตีเสียเอง

คำถามต่อมาคือเราจะสร้างชื่อเสียงที่ดีขึ้นมาได้อย่างไร เรื่องนี้ไม่ง่ายเลย ต่อให้ผู้ประท้วงมีดารานักแสดงและผู้ได้รับรางวัลโนเบลเข้าร่วมด้วย พวกเขาก็กังวลใจที่ตัวตกเป็นเหยื่อของผู้จัดประท้วงได้ บ่อยครั้ง ชื่อเสียงที่ดีที่สุดมาจากผู้เข้าร่วมซึ่งภายในชุมชนรู้จักกันดีในระดับส่วนตัว หากผู้เข้าร่วมเป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกัน หมอประจำครอบครัว ครูในโรงเรียน และเจ้าหน้าที่ชุมชน (คนที่รู้จักกันในระดับส่วนตัวและเป็นที่น่าเชื่อถือ) เรื่องราวการประท้วงจากมุมมองของพวกเขามีแนวโน้มน่าเชื่อถือมากกว่าข้อกล่าวหาโดยฝ่ายผู้วิจารณ์ การสร้างชื่อเสียงที่ดีเป็นความท้าทายที่ไม่มีวันจบ แต่มันคุ้มค่าความพยายามแน่นอน

อีกวิธีการหนึ่งในการต่อสู้กับการลดทอนคุณค่าคือการยึดมั่นในหลักการ ถ้าผู้จัดบอกว่าคุณทุกคนต้องรักษามาตรฐานการไม่ใช้ความรุนแรง หรือต้องเข้าร่วมงานเวิร์คช็อปสันติวิธีล่วงหน้าก่อน เราจะสามารถเพิ่มความน่าเชื่อถือของการประท้วงได้ การยึดมั่นในหลักการมีประโยชน์อย่างมาก แต่เพื่อให้น่าเชื่อถือ หลักการเหล่านี้ต้องสอดคล้องกับพฤติกรรมด้วย

⁷ Max Abrahms, "Why terrorism does not work," *International Security*, Vol. 31, No. 2, Fall 2006, pp. 42-78.

การเปลี่ยนการตีความ

คุณบอกว่าตำรวจโหดร้ายทารุณและผู้ประท้วงถูกทำร้ายอย่างสาหัส ตำรวจและนักการเมืองบอกว่าตำรวจไม่เคยทำร้ายประชาชน ผู้ประท้วงใช้ความรุนแรง ผู้ประท้วงบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ข้อร้องเรียนของผู้ประท้วงไม่มีมูลความจริง ตำรวจอันธพาลไม่กี่คนเป็นสาเหตุของอาการบาดเจ็บดังกล่าว ตำรวจเพียงทำหน้าที่เท่านั้น และจำเป็นต้องรักษากฎหมายและความเรียบร้อยเอาไว้

ถ้าตำรวจทำร้ายผู้ประท้วง คุณคาดการณ์ได้ว่าจะมีคำโทก การอ้างความชอบธรรม และการหาเหตุผลมารองรับเหล่านี้เกิดขึ้น ตำรวจจะโทกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้นัยสำคัญของเรื่องนี้ดูเล็ก โยนความผิดให้คนอื่น (ผู้ประท้วง ตำรวจอันธพาล นักการเมือง ใครก็ตามที่โยนความผิดใส่ได้สะดวก) และมองเหตุการณ์จากมุมมองของพวกเขา ถ้าคุณสามารถคาดการณ์ได้ว่าการเปลี่ยนการตีความเหล่านี้จะเกิดขึ้น คุณสามารถวางแผนล่วงหน้าเพื่อตอบโต้สิ่งเหล่านี้ได้

การโทก ถ้าตำรวจโทกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น คุณจำเป็นต้องมีหลักฐานสนับสนุนเป็นอย่างดีเพื่อเปิดโปงเรื่องโทกเหล่านี้ ในเชิงกระบวนการแล้ว การโทกมีลักษณะเหมือนกับการปกปิด การปกปิดคือการซ่อนความจริง หรือเรียกอีกอย่างว่าการโทกด้วยการไม่พูด ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการหลอกลวง การโทกคือการบอกความเท็จ การโทกเกิดขึ้นเป็นประจำ คุณควรเตรียมตัวด้วยวิธีการเหมือนกับตอนเตรียมตัวรับมือกับการปกปิด กล่าวคือใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ตำรวจมักเชื่ออยู่เสมอว่าพวกเขาต้องสามัคคีกัน การที่ตำรวจแจ้งพฤติกรรมไม่เหมาะสมของตำรวจคนอื่นนั้นถูกมองว่าเป็นการกระทำที่เลวร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด ตำรวจศรัทธาใน “มาตรการเก็บเงียบ” หรือกฎหมายห้ามฟ้องเรื่องของตำรวจคนอื่นเด็ดขาด นั่นหมายความว่า การโกหกเพื่อปกป้องตำรวจคนอื่นไม่ใช่เรื่องผิด⁸

⁸ Michael W. Quinn, *Walking with the Devil: The Police Code of Silence* (Minneapolis: Quinn and Associates, 2005).

การทำให้เรื่องดูเล็ก ผู้กระทำความผิดข้อหาทำร้ายร่างกายมักคิดว่าสิ่งที่พวกเขาทำไม่ได้ร้ายแรงเท่ากับสิ่งที่เหยื่อคิดเลยแม้แต่น้อย⁹ ความเชื่อเช่นนี้อาจเป็นการจงใจหลอกลวง (หรือการโกหก) ก็ได้ แต่มันก็อาจมาจากการที่พวกเขาไม่สามารถมองเรื่องนี้จากมุมมองของคนอีกฝ่ายหนึ่ง หรือไม่เห็นด้วยกับมุมมองของคนอีกฝ่ายหนึ่งได้จริง ๆ เมื่อตำรวจใช้กำลังเพื่อปราบปรามหรือจับกุมใครสักคน พวกเขาคงไม่คิดถึงความเจ็บปวดหรือความเสียหายที่พวกเขาเป็นผู้ก่อมากนัก ขณะที่ผู้ถูกปราบปรามหรือจับกุมอาจรับรู้ถึงมันอย่างแจ่มชัด และบางครั้งอาจยังรับรู้ถึงมันแม้เวลาจะผ่านไปนานแล้วก็ตาม เมื่อตำรวจอธิบายการกระทำของตน พวกเขาจึงอาจจะวาดภาพให้ผลลัพธ์ของการกระทำนั้นดูเป็นเรื่องเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับมุมมองฝ่ายเป้าหมาย

ภาษาที่ทำให้เรื่องดูเล็กสามารถถูกโต้กลับได้ด้วยการเตรียมรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับผลกระทบ วิธีการเหล่านี้อาจรวมถึงกล้องถ่ายภาพ พยาน แดงการณของเหยื่อ ภาพถ่าย หรือคำวินิจฉัยจากเจ้าหน้าที่การแพทย์ การเตรียมข้อมูลเช่นนี้เป็นประโยชน์สำหรับการรับมือกับการปกปิดเรื่องเช่นกัน

การโยนความผิด ถ้าการโจมตีของตำรวจถูกเปิดโปงและความเสื่อมเสียชื่อเสียงเริ่มส่งผลร้ายต่อตำรวจ ตำรวจอาจจะเริ่มโยนความผิดให้คนอื่น ผู้เกี่ยวข้องจะบอกว่าคนอื่นเป็นผู้รับผิดชอบ ตำรวจอาจโทษผู้บัญชาการหรือนักการเมือง ผู้บัญชาการตำรวจอาจโทษตำรวจ “อันธพาล” เพียงไม่กี่คนหรือ “ปลาเน่า” เพียงไม่กี่ตัว

คุณควรเตรียมการรับมือกับการโยนความผิดอย่างไร ขึ้นตอนนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และเป้าหมายที่คุณตั้งไว้เป็นอย่างมาก การเก็บรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใช้ความรุนแรงเกินความจำเป็นสามารถทำได้ง่ายกว่ามาก ด้วยการถ่ายรูป ตามหาชื่อ และเปิดโปงเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตาม เวลาที่ตำรวจปฏิบัติการทำตามคำสั่ง ความรับผิดชอบบางส่วนจะตกอยู่

⁹ Roy F. Baumeister, *Evil: Inside Human Violence and Cruelty* (New York: Freeman, 1997).

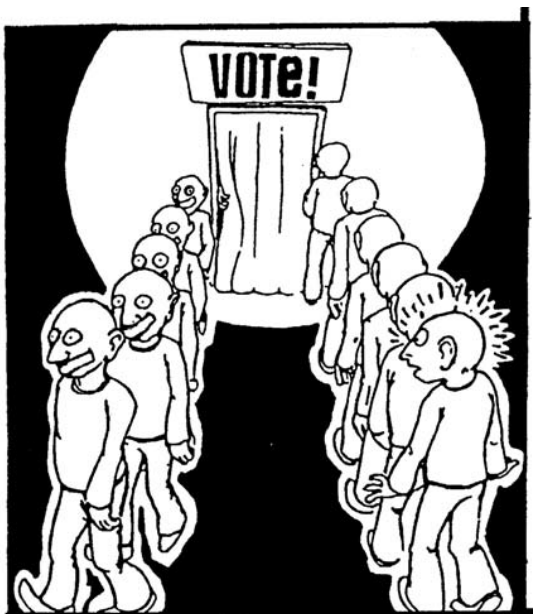
กับผู้บังคับบัญชาหรือนักการเมือง การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ปกติแล้วจะสามารถทำได้ยากกว่ามาก ถ้าคุณบังเอิญรู้จักใครในฝ่ายตำรวจ คุณอาจเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกหรือกระทั่งเอกสารต่าง ๆ ที่สามารถเชื่อมโยงไปถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงได้ ตัวอย่างเช่น อีเมล เป็นต้น

ยิ่งคุณรู้อะไรเกี่ยวกับผู้รับผิดชอบการปฏิบัติการของตำรวจมากเท่าไร คุณก็ยังสามารถเตรียมพร้อมรับมือกับกลยุทธ์โยนความผิดหลังการกระทำรุนแรงของตำรวจมากขึ้นเท่านั้น การเตรียมตัวนี้สามารถสร้างผลที่แตกต่างก่อนเหตุการณ์จะเกิดขึ้นได้หรือไม่? หนึ่งในสิ่งที่คุณอาจทำได้คือสื่อสารกับตำรวจและอาจจะกลุ่มผู้ฟังอื่น ๆ เกี่ยวกับปฏิบัติการของตำรวจ วิธีนี้จะทำให้พวกเขารู้ว่า คุณรู้วิธีที่จะโต้กลับกลยุทธ์การโยนความผิด

การเปลี่ยนกรอบเรื่องเล่าใหม่ ตำรวจจะอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นโดยใช้กรอบความคิดของตัวเอง กรอบความคิดที่ว่านี้หมายถึงชุดความคิดที่พวกเขาใช้เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับโลก ปกติแล้วตำรวจจะเชื่อว่าพวกเขากำลังทำงานที่ทรงคุณค่าเพื่อรับใช้ประชาคม พวกเขาอาจเชื่อว่าการประท้วงที่ก่อความไม่สงบ หรือการประท้วงใด ๆ ก็ตาม เป็นภัยต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม พวกเขาอาจเชื่อว่าพวกเขาต้องบังคับใช้กฎหมาย พวกเขาอาจเชื่อว่าผู้ประท้วงคือศัตรูหรือเป็นสายของฝ่ายศัตรู และควรถูกลงโทษจากพฤติกรรมของพวกเขา

เมื่อตำรวจคุยกับผู้ประท้วง พวกเขา มองเรื่องนี้ต่างไปจากผู้ประท้วง ตำรวจเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของงาน โดยเป็นไปตามคำสั่งและกระบวนการตามมาตรฐาน เมื่อถูกท้าทาย พวกเขาไม่ได้คิดบนฐานของความโหดร้ายทารุณแต่มองบนฐานของการทำภารกิจให้ลุล่วง

การตีกรอบเรื่องเล่าเป็นวิธีคิดแบบหนึ่งและบ่อยครั้งมาจากความสุจริตใจ การตีกรอบเรื่องเล่าไม่ใช่เทคนิคเสแสร้งหลอกลวงเหมือนการโกหก แต่ค่อนข้างเป็นสิ่งที่ทุกคนทำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันไม่ว่าทางหนึ่งเสียมากกว่า

เมื่อเตรียมตัวรับมือกับความเป็นไปได้ของการใช้ความรุนแรงโดยฝ่าย ตำรวจ คุณควรคาดการณ์ด้วยว่าจะมีการปะทะกันของกรอบเรื่องเล่าเกิดขึ้น หรือเรียกอีกอย่างคือการต่อสู้แย่งชิงวิธีการตีความเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สิ่งที่สำคัญคือการระลึกว่าตำรวจและผู้สนับสนุนตำรวจมองสิ่งต่าง ๆ ผิดแผกไป จากคุณอย่างสิ้นเชิง ถ้าคุณสามารถเข้าใจมุมมองของพวกเขาได้ คุณอาจ สามารถหาทางทำทนายหรือตอบโต้มุมมองดังกล่าวได้ ตัวอย่างเช่น ด้วยการ พัฒนาริธีการสร้างสรรคขึ้นมาเพื่อกำหนดกรอบเรื่องเล่าของตนเอง โน้มน้าว กลุ่มผู้ฟัง และอาจจะบันทึกหรือทำให้กรอบการเล่าเรื่องของตำรวจหมด ความสำคัญด้วยก็ได้ แนวคิดเช่น “เสรีภาพในการพูด” “ประชาธิปไตย” และ “สิทธิมนุษยชน” สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ สโลแกนหรือรูปภาพอาจมี ประโยชน์ต่อการนำเสนอกรอบเรื่องเล่าของคุณ

ผู้ประท้วงมักเชื่อว่ามุมมองของพวกเขาน่าจะเป็นชุดสำหรับคนอื่น ๆ อยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่กำลังประท้วงเพื่อผลประโยชน์ของทุกคนอยู่มีใช้

หรือ ประเด็นที่ควรตระหนักก็คือมุมมองของคุณ ไม่ว่ามาจากจิตใจสูงส่งอย่างไร ก็ไม่ใช่สิ่งที่เห็นชัดจากสายตาของคนอื่น คุณจำเป็นต้องเตรียมตัวรับมือเวลาที่อีกฝ่ายพยายามขย่มุมมองของตัวเอง โดยหลายครั้งเป็นเพราะพวกเขาเชื่ออย่างนั้นจริง ๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ สิ่งที่เป็นประโยชน์คือการเตือนตัวเองว่าไม่มีอะไรที่เห็นชัดอยู่แล้วจากสายตาของทุกคน แม้แต่เหตุฆาตกรรมที่โหดร้ายทารุณก็ไม่สามารถบ่งบอกเรื่องราวได้ด้วยตัวมันเอง ไม่ว่าอย่างไรมันก็จำเป็นต้องถูกนำมาตีความ

ช่องทางของทางการ

ผู้ประท้วงมักมีทัศนคติที่คลุมเครือต่อช่องทางของทางการ หากช่องทางของทางการเช่นกระบวนการรับเรื่องร้องทุกข์ และศาลทำงานดีจริง การประท้วงคงเป็นสิ่งไม่จำเป็น ตัวอย่างเช่น เพื่อหยุดยั้งเทคโนโลยีที่อันตรายหรือการพัฒนาที่สร้างความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม สิ่งเดียวที่จำเป็นต้องทำน่าจะมีแค่การเสนอข้อเรียกร้องอย่างมีเหตุผลต่อหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนโครงการพัฒนาดังกล่าว แล้วหน่วยงานเหล่านั้นก็น่าจะตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเอง อย่างไรก็ตาม หน่วยงานและกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับโครงการพัฒนาต่าง ๆ มักมีความฉ้อฉลอยู่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วยอิทธิพลภายในหรืออุดมการณ์ที่แผ่ซ่านอยู่ซึ่งคอยเอื้อประโยชน์ให้กลุ่มผู้มีอำนาจก็ตาม

เนื่องจากช่องทางของทางการมักไม่ได้ผล ประชาชนจึงต้องออกมาประท้วงเพื่อให้มุมมองของพวกเขาเป็นที่รับรู้ การประท้วงเป็นช่องทางที่ไม่ใช่ของทางการ บ่อยครั้งการประท้วงคือการไม่ยอมรับช่องทางของทางการ

ผู้ประท้วงหรือตำรวจหรือทั้งสองฝ่ายอาจต้องการเข้าหาช่องทางของทางการ ประเด็นหลักที่ควรระลึกถึงคือช่องทางของทางการโดยปกติแล้วจะลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม บางครั้ง คุณอาจคิดว่าผลประโยชน์ที่ได้รับคุ้มค่ากับการยอมสละความโกรธแค้นนี้ บางครั้งคุณอาจไม่มีทางเลือกนอกจากต้องเข้าไปเกี่ยวพันกับช่องทางนี้ เช่น ในกรณีหลังถูกจับกุม หากเป้าหมายของคุณคือการเพิ่มระดับความโกรธแค้นของประชาชนในประเด็นที่

คุณกำลังประท้วงอยู่ คุณควรคิดเรื่องจากแง่มุมของการระดมพลังสนับสนุน กล่าวคือ ทำให้คนกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้และออกมาทำอะไรบางอย่างมากขึ้น

เพื่อเตรียมตัวรับมือกับช่องทางของทางการ หัวใจสำคัญอยู่ที่การคิดวางแผนวิธีการตอบโต้ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ

- ถ้าตำรวจใช้ความรุนแรง คุณจะร้องเรียนกับทางการหรือไม่ คุณจะนำตำรวจขึ้นศาลหรือไม่ ทางเลือกเหล่านี้มักลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม สิ่งที่มีพลังอำนาจกว่าอย่างมากคือการวางแผนเพื่อตีแผ่ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงต่อกลุ่มผู้ฟังเป็นวงกว้างมากขึ้น
- ถ้าตำรวจใช้ความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายชื่อเสียงต่อตำรวจ รัฐบาลหรือตำรวจอาจเป็นฝ่ายเปิดการสอบสวนเสียเอง การสอบสวนดังกล่าวจะทำให้ประเด็นความรุนแรงโดยตำรวจจากที่เดิมอยู่ในอาณาบริเวณของสาธารณะให้ย้ายไปสู่อาณาบริเวณของทางการที่วางอยู่บนฐานของระเบียบและกระบวนการต่าง ๆ คุณไม่สามารถหยุดการสอบสวนได้ ถ้ามีการสอบสวนเช่นนี้เกิดขึ้น คุณสามารถเสนอข้อเรียกร้องต่าง ๆ ได้
- การสอบสวนควรทำโดยทีมงานอิสระที่ไม่อยู่ภายใต้คำสั่งของตำรวจหรือรัฐบาล
- การสอบสวนควรเปิดกว้าง โดยให้สื่อและสาธารณะชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการได้

ถ้าการสอบสวนมีลักษณะปิดและดำเนินการโดยตำรวจ การสอบสวนดังกล่าวน่าจะเป็นเพียงแค่การฟอกล้างความผิดอย่างแน่นอน ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ดังนั้นประเด็นจึงไม่เป็นที่รับรู้โดยสาธารณะ ประชาชนบางคนจะอยากรอฟังผลการสืบสวนข้อเท็จจริง ขณะที่ระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมน้อยลงจนหายไปที่สุด

การสอบสวนแบบเปิดสร้างความเป็นไปได้มากกว่าในการรักษาความสนใจที่มีต่อประเด็นดังกล่าว ผ่านการรายงานของสื่อต่าง ๆ เกี่ยวกับการไต่สวน ดังอย่างนั้น คุณก็ไม่ต้องคิดว่าเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว เพราะการสอบสวนอาจมีไว้เพื่อสนับสนุนฝ่ายตำรวจหรือรายงานข้อเสนอนะที่ไม่มีน้ำหนัก คุณควรพยายามใช้การสอบสวนเพื่อสร้างเสริมพลังสนับสนุนให้แก่เป้าหมายอุดมการณ์ของคุณ

ย้อนกลับมาที่เรื่องตอนต้น: คุณกำลังวางแผนการประท้วงและจำเป็นต้องเตรียมรับมือกับความรุนแรงโดยตำรวจ ถ้าตำรวจไม่ใช้ความรุนแรง เรื่องช่องทางของทางการทั้งหมดนี้จะไม่เกิดขึ้น ถ้าพวกเขาใช้ความรุนแรง คุณจำเป็นต้องเตรียมรับมือกับความเป็นไปได้ต่าง ๆ อาจที่เกิดขึ้นจากช่องทางของทางการ

การข่มขู่และรางวัล

ความเป็นไปได้ที่ตำรวจจะทำร้ายผู้ประท้วงถือเป็นการข่มขู่รูปแบบหนึ่งด้วยตัวมันเอง และอาจทำให้ประชาชนหวาดกลัวจนไม่อยากเข้าร่วมการประท้วง นอกจากนี้ยังมีการจับกุมและการกักขังความรุนแรงรูปแบบต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ระหว่างถูกจับกุมและกักขังหนึ่งเหี่ยวอีกด้วย หลังจากนั้น ตำรวจอาจให้ความสนใจกับผู้ประท้วงบางคนเป็นพิเศษ เช่น ด้วยการสอดแนม การเยี่ยมบ้าน และการจับกุม

การประท้วงที่กรุงชานา ประเทศเยเมน (3 กุมภาพันธ์ 2011)

การป้องกันตัวที่ดีที่สุดเมื่อเผชิญกับสถานการณ์เหล่านี้คือการเตรียมบันทึกข้อมูลเพื่อเปิดโปงเหตุการณ์ล่องละเมิดต่าง ๆ การเตรียมตัวรับมือกับการข่มขู่มีลักษณะไม่ต่างจากการเตรียมรับมือความรุนแรงโดยตำรวจในที่ประท้วง ตัวอย่างเช่น ถ้าหลังการประท้วงตำรวจเลือกเฉพาะนักกิจกรรมบางคนเพื่อตามสอดแนมและก่อกวนรังควาน การกระทำเหล่านี้ต้องถูกเปิดโปง นักกิจกรรมเหล่านี้ต้องประพฤติตัวอย่างดี เพราะคำพูดหรือการกระทำที่มาจากความโกรธสามารถทำลายความน่าเชื่อถือและถูกนำมาใช้เป็นจุดเริ่มต้นของปฏิบัติการโดยตำรวจได้

อีกวิธีการหนึ่งในการเตรียมรับมือกับการข่มขู่คือการดึงดูดให้ประชาชนมาเข้าร่วมการประท้วงมากขึ้น ประชาชนจะรู้สึกปลอดภัยขึ้นเมื่อทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ตำรวจมีแนวโน้มจู่โจมฝูงชนกลุ่มใหญ่น้อยกว่ากลุ่มเล็ก ๆ การดึงดูดให้มีผู้เข้าร่วมมากขึ้นควรทำอย่างไร วิธีการมาตรฐานคือการทำให้ประชาชนมาเข้าร่วมในการเคลื่อนไหวมากขึ้นและออกแบบกิจกรรมให้เข้าถึงจุด ถ้าความกลัวต่อการใช้ความรุนแรงโดยตำรวจเป็นปัจจัยหลัก เราควรเลือกเวลา สถานที่ และแนวทางเพื่อลดความเสี่ยงดังกล่าว ตัวอย่างเช่น เลือกทำเลสำคัญที่จะมีผู้ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมจำนวนมากคอยสังเกตการณ์อยู่ไม่ไกล

เมื่อมีผู้เข้าร่วมเดินขบวนจำนวนมาก ความเสี่ยงที่บางคนจะใช้ความรุนแรงและนำไปสู่การปราบปรามจะเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น เราควรคิดรูปแบบกิจกรรมอื่น ๆ ที่โดยผิวเผินแล้วดูไม่มีพิษมีภัยและสามารถใช้เป็นสัญลักษณ์ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เช่น การชวนให้ประชาชนใส่เสื้อสีเขียว ร้องเพลง และต้อนรับคนแปลกหน้าตามท้องถนน เป็นต้น

รางวัลต่าง ๆ สามารถทำให้ประชาชนมีแรงจูงใจในการลุกขึ้นสู้กับความอยุติธรรมน้อยลงได้ ตำรวจรู้ว่าถ้าพวกเขายังคงกักตุนผู้บังคับบัญชา (เช่น ด้วยการปฏิบัติตามมาตรการเก็บเงิน หรือเรียกอีกอย่างคือไม่พูดเกี่ยวกับเหตุล่องละเมิดที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยกัน) พวกเขาจะมีโอกาสรักษาหน้าที่การงานของตนเองได้ต่อไปและอาจได้รับการเลื่อนขั้น ผู้ประท้วงบาง

คนอาจกลายเป็นผู้ให้ข้อมูลกับตำรวจ บ่อยครั้งพวกเขาได้รับเงินรางวัลจากความพยายามดังกล่าว

การจู่โจมกลับ

กลุ่มของคุณกลายเป็นผู้นำการต่อต้านนักการเมืองที่มีอิทธิพล คุณกังวลว่าจะถูกจู่โจมกลับ

นี่คือตัวอย่างหนึ่งของการตกเป็นเป้าโจมตีโดยทั่วไป การตกเป็นเป้าโจมตีอาจรวมถึงการสอดแนม การแทรกซึม การปล่อยข่าวลือ การก่อกวนรังควานสมาชิก การยึดอุปกรณ์ การส่งสัญญาณข่มขู่ การทำลายความน่าเชื่อถือบนสื่อ การตรวจสอบบัญชี การจับบ้าน และวิธีการอื่น ๆ อีกมาก ปฏิบัติการเหล่านี้มีขึ้นเพื่อให้กลุ่มคุณทำงานอย่างมีประสิทธิภาพน้อยลง ด้วยการทำลายชื่อเสียงของกลุ่ม ข่มขู่สมาชิก หลอกล่อให้คุณเสียเวลาและความพยายามไปกับการป้องกันตัว ยุแหย่ให้เกิดความแตกแยกภายในกลุ่มสมาชิกและผู้สนับสนุน คุณสามารถเตรียมตัวอย่างไรได้บ้างเพื่อปิดเป่าการโจมตีและทำให้ผู้โจมตีรู้สึกว่ามันนำไปหาเรื่องเขาก่อน

การปิด

การโจมตีบางครั้งเกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้ง เช่น เวลาที่นักการเมืองวิจารณ์กลุ่มของคุณผ่านรายการโทรทัศน์ การโจมตีรูปแบบนี้เราสามารถรับมือได้ง่าย และที่จริงอาจเป็นประโยชน์ต่อเราด้วย เพราะช่วยให้กลุ่มเราเป็นที่มองเห็นมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การโจมตีรูปแบบอื่น ๆ เกิดขึ้นในลักษณะที่มีการหลบซ่อนผู้โจมตีและวิธีการของพวกเขาเอาไว้ เพื่อรับมือกับการโจมตีเช่นนี้ วิธีการที่มักมีประสิทธิภาพคือการบันทึกการโจมตีดังกล่าวไว้แล้วนำมาเปิดเผย

- หากได้รับข้อความข่มขู่ ขอให้คุณเก็บสำเนาไว้และบอกให้ประชาชนทราบว่าเกิดอะไรขึ้น ถ้าข้อความนี้ส่งมาทางอีเมล คุณสามารถบันทึกมันเก็บไว้ได้อย่างง่ายดาย ถ้ามีคนโทรศัพท์มาข่มขู่หรือล่วงละเมิดคุณ

คุณควรลงทุนกับเทคโนโลยีบันทึกเสียงโทรศัพท์เพื่อเก็บบันทึกสายที่จะโทรเข้ามาในลักษณะเดียวกันในอนาคต ในทำนองเดียวกัน ถ้ามีคนมาพูดข่มขู่ต่อหน้าคุณ คุณควรใช้เครื่องอัดเสียงบันทึกไว้ เมื่อหลักฐานของคุณมีน้ำหนัก คุณจะสามารถเรียบเรียงข้อเท็จจริง (เช่น เขียนแถลงการณ์ บันทึกเสียง หรือกระทั่งวิดีโอ) แล้วนำไปเสนอให้ประชาชนที่สนใจผ่านสื่อต่าง ๆ ได้ การนำเหตุการณ์ข่มขู่มาตีแผ่เป็นการกระทำที่คุ้มค่าตราบที่ผู้สนับสนุนของคุณไม่หวาดกลัวจากข้อมูลดังกล่าวจนเกินไป คุณจำเป็นต้องแสดงให้เห็นว่าคุณไม่กลัว แต่พร้อมต่อสู้กับการข่มขู่เหล่านี้แทน

- ถ้ามีโอกาสตกเป็นเป้าโจมตีจากคนกลาง คุณควรพยายามหาว่าใครอยู่เบื้องหลังการกระทำดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ลองจินตนาการดูว่า ตำรวจได้รับคำสั่งจากนักการเมืองให้บุกเข้ามาในที่ทำงานของคุณ คุณมีคนรู้จักอยู่ในฝ่ายตำรวจหรือนักการเมืองที่สามารถบอกเล่าเรื่องวงในได้หรือไม่ ยิ่งคุณมีผู้ให้ข้อมูลที่เห็นอกเห็นใจเกี่ยวกับเป้าหมายอุดมการณ์ของคุณมากเท่าไร ฝ่ายตรงข้ามยิ่งหลบซ่อนหรือบ้ายเบี่ยงความรับผิดชอบต่อสิ่งที่พวกเขาทำได้ยากมากขึ้นเท่านั้น
- การปล่อยข่าวลืออาจเป็นเครื่องมือการโจมตีที่มีพลังอำนาจอย่างมาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะไม่มีใครต้องเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะผู้ริเริ่ม ข่าวลืออาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเงิน เพศ อุดมการณ์ หรือเรื่องอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น ข่าวลืออาจระบุว่าคุณมีความเชื่อมโยงกับองค์กรผู้ก่อการร้าย คุณสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อเปิดโปงการปล่อยข่าวลือม คำตามนี้ตอบค่อนข้างยากและเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ถ้าคุณดูเป็นจริงเป็นจังกับข่าวลือนี้ เช่น ด้วยการหักล้างอย่างมีตรรกะ มันอาจทำให้ข่าวลือยิ่งน่าเชื่อถือขึ้นก็ได้ การตอบโต้อีกรูปแบบหนึ่งคือ

การล้อเลียนข่าวสื่อดังกล่าว เช่น ด้วยการใช้รูปภาพหรือการเล่นคำที่
ชี้ให้เห็นถึงความไร้สาระของข่าวดังกล่าว

- ถ้าคุณคาดว่า การโจมตีบางรูปแบบอาจเกิดขึ้น เช่น การกบฏ หรือ
ลอบวางเพลิง คุณควรลองคิดว่า คุณจะสามารถเปิดโปงการกระทำ
ดังกล่าวอย่างไรได้บ้าง เรื่องนี้เหมือนกับการเตรียมเปิดโปงความ
รุนแรงของตำรวจ ยกเว้นเพียงว่าในกรณีนี้มีโอกาสความเป็นไปได้
ต่าง ๆ หลายแบบกว่า

บทบาทสมมติ

ถ้ากลุ่มของคุณเคยถูกโจมตีก่อนหน้านี้ และคุณคาดว่าจะถูกโจมตีอีก นั้น
หมายความว่า การวางแผนล่วงหน้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างแน่นอน สิ่งหนึ่งที่ทำ
ได้คือการเตรียมรับมือกับการถูกโจมตีรูปแบบเดิมซ้ำอีกครั้ง เพื่อว่าถ้ามัน
เกิดขึ้นอีก คุณจะยังสามารถเก็บหลักฐานและเปิดโปงการกระทำดังกล่าว
ได้

เพื่อเตรียมรับมือการโจมตีรูปแบบอื่น ๆ คุณสามารถขอให้
สมาชิก 2-3 คนแสดงบทบาทเป็นผู้โจมตี จากนั้นให้ทุกคนแบ่งออกเป็น
กลุ่มเพื่อวางแผนซักซ้อมการตอบโต้ต่อการโจมตีแต่ละอย่างที่คุณคาดว่าจะ
เกิดขึ้น

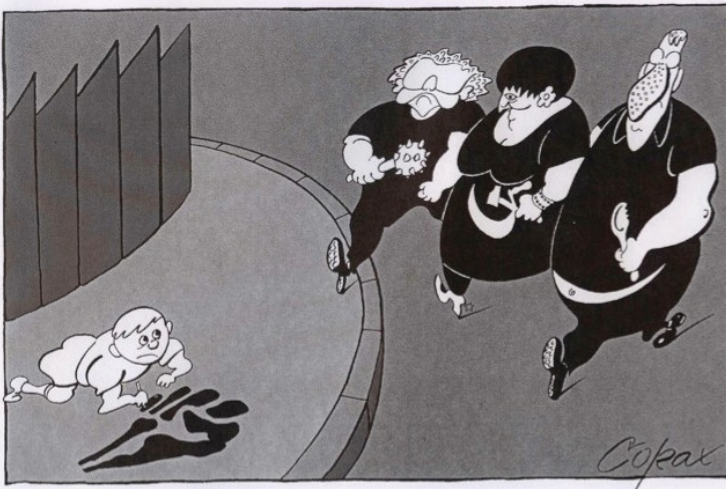
ถ้าการโจมตีเกิดขึ้นเป็นประจำ สิ่งที่ต้องทำคือการซักซ้อมการ
ตอบโต้โดยแสดงบทบาทสมมติ การทำสิ่งเหล่านี้เหมือนกับการซ้อมหนีไฟ
กล่าวคือคุณทำทุกอย่างเหมือนเวลาถูกโจมตีจริง จากนั้นจึงวิเคราะห์หลัง
การซ้อมว่าเกิดขึ้นอะไรขึ้นบ้างแล้วใช้ประสบการณ์เพื่อเตรียมตัวให้มีความ
พร้อมมากยิ่งขึ้น

การลดทอนคุณค่า

ชื่อเสียงของกลุ่มคุณอาจถูกโจมตีได้ผ่านวิธีการทุกรูปแบบ นักการเมืองอาจกล่าวหาคุณในทางที่ไม่ดีและสื่ออาจนำเสนอเรื่องราวที่สร้างความเสียหายต่อคุณ พวกเขาอาจกล่าวหาคุณว่ามีความเชื่อมโยงกับผู้ก่อการร้าย พัวพันกับการทุจริต พฤติกรรมอันตราาย พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และเรื่องอื่น ๆ อีกสารพัด

คุณสามารถเตรียมวิธีการตอบโต้ได้ 3-4 รูปแบบด้วยกัน

1. เพิกเฉยต่อข้อกล่าวหาดังกล่าว เพราะมันไร้สาระและคงไม่มีใครเชื่อ
2. ตอบโต้ด้วยข้อเท็จจริงและเหตุผลผ่านเอกสารและหลักฐานพิสูจน์ต่าง ๆ
3. โจมตีสวนกลับ เช่น ด้วยการชี้ให้เห็นถึงความจงใจชั่วร้ายของฝ่ายตรงข้าม
4. นำข้อกล่าวหามาล้อเลียน

การ์ตูนโดย Corax ซึ่งถูกนำมาใช้โดย Otpor

1. เพิกเฉยต่อข้อกล่าวหา

คุณอาจคาดว่าข้อกล่าวหาเหล่านี้ไร้สาระมากจนไม่มีมีใครเชื่อลง คุณไม่จำเป็นต้องเตรียมการอะไรเพื่อตอบโต้ข้อกล่าวหานี้ แต่คุณจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่คุณควรทำคือการทำการสำรวจเล็ก ๆ เกี่ยวกับผู้สนับสนุนและคนอื่น ๆ (ที่วางตัวเป็นกลาง) เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับชื่อเสียงของกลุ่มคุณ รวมไปถึง จุดอ่อนและจุดแข็งของความน่าเชื่อถือของกลุ่มคุณ ถ้าคุณเรียนรู้ว่าเริ่มมีข้อกังวบบ้างแล้ว เช่น เรื่องเกี่ยวกับจุดยืนหรือการกระทำบางอย่างของกลุ่มคุณ สิ่งเหล่านี้อาจบ่งชี้ถึงส่วนที่เป็นจุดอ่อนต่าง ๆ ของคุณ และอาจเป็นส่วนสำคัญที่ควรมีการตอบกลับ

2. ตอบโต้ด้วยข้อเท็จจริงและเหตุผล

คุณสามารถเตรียมข้อมูลไว้กับมือเพื่อตอบโต้ข้อกล่าวหาได้ โดยอาศัยเอกสาร แถลงข่าว เว็บไซต์ และรายชื่ออีเมลและวิธีการอื่น ๆ ที่คุณมี เพื่อเตรียมตัว กลุ่มของคุณต้องมีคนที่รู้เกี่ยวกับประเด็นนี้อย่างเพียงพอและมีทีมเตรียมตอบโต้ข้อกล่าวหา คุณจำเป็นต้องมีคนที่มีทักษะในการเขียนและการพูด เพื่อให้คุณสามารถสื่อสารประเด็นที่ใช้ตอบโต้ได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์คือการมีผู้สนับสนุนในพื้นที่สำคัญต่าง ๆ ที่สามารถพูดแทนคุณได้

ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณรู้ว่ามันมีการวิจารณ์บนสื่อที่เห็นใจคุณ คุณควรบอกให้พวกเขาารู้เกี่ยวกับกลุ่มของคุณอย่างเพียงพอเพื่อจะได้สามารถปฏิเสธข้อกล่าวหาเท็จและบอกเล่าข้อเท็จจริงได้ ถ้าคุณมีบุคคลชื่อดังเป็นผู้สนับสนุนของคุณ (เช่น สมาชิกของประชาคมที่ได้รับการเคารพนับถือ) คุณต้องมั่นใจว่าพวกเขาได้รับการตระเตรียมให้รู้ถึงสิ่งที่คุณพูดและสิ่งที่คุณทำ ลองหาดูว่าใครอาจต้องการพูดในฐานะตัวแทนของคุณ บางคนอาจจะไม่สนับสนุนคุณแต่เชื่อในการเคารพกติกาและอาจต้องการหักล้างคำวิจารณ์ที่มาจากคำพูดโกหกและการบิดเบือน

ถ้าคุณเตรียมตัวมาดี อันที่จริงแล้วข้อกล่าวหาเหล่านี้จะส่งผลดีต่อกลุ่มของคุณ เพราะมันจะช่วยระดมคนมากมายหลายกลุ่มให้หันมาปกป้องคุณ

โปรดระลึกไว้ว่าพวกเขาต้องรู้มากพอเกี่ยวกับกลุ่มของคุณเพื่อจะได้สามารถตอบโต้ข้อกล่าวหาที่เป็นเท็จได้

3. การโจมตีสวนกลับ

แนวคิดของเรื่องนี้คือการเปลี่ยนความสนใจให้ไปอยู่กับผู้กล่าวหา ซึ่งให้เห็นถึงแรงจูงใจแอบแฝง คำโกหก ผลประโยชน์ทับซ้อน พฤติกรรมทุจริต และข้อบกพร่องอื่น ๆ เพื่อเตรียมกลยุทธ์การตอบโต้เช่นนี้ คุณอาจเตรียม “แฟ้มรวมเรื่องสกปรก” (แหล่งรวมข้อมูลที่สร้างความเสียหายต่อฝ่ายตรงข้ามของคุณ) และหาวิธีตีแผ่ประเด็นที่คุณต้องการเสนอ ตัวอย่างเช่น คุณอาจรู้จักคนที่แค้นเคืองฝ่ายตรงข้ามของคุณและต้องการออกมาพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้

วิธีการนี้เป็นแนวทางที่สามารถมีพลังอำนาจอย่างมากได้ แต่คุณจำเป็นต้องคิดอย่างระมัดระวังว่าควรดำเนินการอย่างไร ข้อเสียอย่างหนึ่งคือคุณอาจถูกมองว่าเป็นฝ่ายโจมตีมากกว่าเป้าโจมตี แทนที่จะเป็นเหยื่อผู้บริสุทธิ์ของนักการเมืองที่ไร้ียงอาย กลุ่มผู้ฟังอาจมองได้ง่าย ๆ ว่าทั้งสองฝ่ายขาดเสียเทเสียกันไปมา และคิดว่า “อะไรก็ช่างเถอะ” กล่าวคือ แม้แต่กลยุทธ์ที่น่ารังเกียจของนักการเมืองก็เป็นสิ่งที่ยอมรับได้

ถ้าฝ่ายตรงข้ามของคุณมีทรัพยากรมากกว่าและต้องการนำมันมาใช้ คุณควรหลีกเลี่ยงการโจมตีสวนกลับน่าจะดีกว่า อีกด้านหนึ่ง ถ้าสาธารณชนส่วนใหญ่รู้แล้วว่าฝ่ายตรงข้ามของคุณฉ้อฉล คุณอย่าได้กังวลไปเลย และคุณไม่จำเป็นต้องเป็นผู้นำการโจมตีสวนกลับด้วย เพราะคนอื่นจะเป็นคนโต้กลับแทนคุณอยู่แล้ว

4. นำข้อกล่าวหามาล้อเลียน

คุณสามารถใช้อารมณ์ขันเพื่อขจัดความอันตรายของข้อกล่าวหาได้ การใช้อารมณ์ขันสามารถทำได้ผ่านมุขตลก แดงการณ์หลอก ชุดแต่งกาย หรือประท้วงโหดโผน

ในปี 2000 ขบวนการนักศึกษากรรม Otpor ต้องเผชิญกับการปราบปรามโดยรัฐบาลเซอร์เบียภายใต้การนำของสโลโบดัน มิโลเชวิช รัฐบาลบอกว่า Otpor เป็นผู้ก่อการร้าย ฟาสซิสต์ และพวกตัดยา นักวาดการ์ตูน

เขียนภาพเสียดสี Otpor ว่าเป็นเด็กน้อยวาดรูปกำปั้นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ Otpor บนทางเดิน ขณะที่ถูกคุกคามโดยมิโลเชวิก และผู้นำเซอร์เบียคนอื่น ๆ ที่ถูกวาดล้อเลียนเป็นชายร่างใหญ่ Otpor ใช้การ์ตูนดังกล่าวในแผ่นพับเพื่อชี้ให้เห็นความขัดกันระหว่างภาพเด็กไร้เดียงสาดังกล่าวกับข้อมล่าวาฮาของรัฐบาล¹⁰

ด้วยการใช้อารมณ์ขัน คุณสามารถส่งสารออกไปได้ว่าข้อมล่าวาฮาที่มีต่อกลุ่มคุณไม่ใช่สิ่งที่ควรเอามาเป็นเรื่องจริงจัง เพราะมันบั่นบอไรสาระ การทำเช่นนั้นส่งผลให้ผู้กล่าวหาโจมตีคุณต่อไปได้ยาก เพราะถ้ากล่าวหาอีกอาจจะชวนให้คนนึกถึงความบั่นบอไรสาระของมันได้อีก

ความท้าทายใหญ่คือการหาเทคนิคอารมณ์ขันที่ตรงใจผู้สนับสนุนหรือกระทั่งฝ่ายตรงข้ามด้วย ถ้าอารมณ์ขันนั้นดูถูกมองว่าน่าสะอิดสะเอียน มันอาจดูเหมือนเป็นการโจมตีสวนกลับได้ การประชดประชันอาจถูกตีความผิดว่าเป็นการพูดจริงจังก็ได้ เพื่อเตรียมตัวที่จะนำข้อมล่าวาฮาล้อเลียน คุณควรฝึกซ้อมก่อน โดยคิดหาวิธีที่สนุกสนานในการตอบกลับ คุณอาจได้ความคิดต่าง ๆ สำหรับทำปฏิบัติการณ์ที่คุณสามารถใช้ได้ไม่ว่าจะถูกกล่าวหาหรือไม่ก็ตามด้วยการเปลี่ยนการตีความ

ผู้โจมตีอาจโกหกเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำลงหรือเหตุผลของการกระทำดังกล่าว โดยบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องสำคัญขนาดนั้น โยนความผิดให้คนอื่น ๆ เมื่อเกิดปัญหาขึ้น และนำเสนอมุมมองของพวกเขาว่าทั้งหมดนี้มีความหมายอย่างไร เพื่อเตรียมตัวรับมือ คุณจำเป็นต้องมีคนจากฝั่งของคุณที่มีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ มีความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับโลกทัศน์ของกลุ่มคุณ และสามารถสื่อสารกับผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ ที่สำคัญได้ คุณต้องสามารถสนับสนุนคำพูดทุกอย่างของคนในกลุ่มคุณได้

ตัวอย่างเช่น ถ้าตำรวจบุกเข้ามาตรวจค้นสถานที่ทำงานและยึดคอมพิวเตอร์ของคุณไป ตำรวจอาจบอกว่ามันเป็นเพียงการตรวจสอบที่เกิดขึ้น

¹⁰ Majken Jul Sorensen, "Humour as a serious strategy of nonviolent resistance to oppression," *Peace & Change*, Vol. 33, No. 2, April 2008, pp. 167–190.

เป็นประจำ และไม่มีอะไรถูกเอาไป (พวกเขาอาจบอกว่าด้วยว่ามันเป็นการบุกเข้าตรวจค้นยาเสพติด ซึ่งเป็นข้ออ้างที่เหมาะสมสำหรับการลดทอนคุณค่ามากกว่า) ถ้าคุณมีหลักฐานวิดีโอแสดงให้เห็นว่าตำรวจถอดสายคอมพิวเตอร์ของคุณ คุณสามารถเปิดโปงการโกหกได้ ถ้าคุณมีผู้ให้ข้อมูลระบุว่านักการเมืองสั่งให้บุกเข้าตรวจคุณ คุณสามารถเปิดโปงการโกหกเพิ่มได้อีกเรื่องหนึ่ง คุณสามารถบอกได้ว่าการบุกเข้าตรวจค้นเป็นการบ่อนทำลายประชาธิปไตยและเสรีภาพในการพูดอย่างไม่อาจรับได้

การที่คอมพิวเตอร์ของคุณถูกยึดไปถือเป็นปัญหาร้ายแรง และคุณควรจะต้องเตรียมตัวเพื่อรับมือ การเตรียมตัวต้องอาศัยการวางแผนที่อยู่ นอกเหนือไปจากการวิเคราะห์การสะท้อนทางการเมือง¹¹

ช่องทางของทางการ

เมื่อกลุ่มของคุณตกเป็นเป้าโจมตี เป็นไปได้ว่าอาจมีการละเมิดกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหลายอย่าง คุณอาจอยากร้องเรียนกับผู้ตรวจการตำรวจ ฟ้องคดีหมิ่นประมาท ร้องเรียนต่อกรรมการสิทธิความเป็นส่วนตัว ขอคำวินิจฉัยชี้ขาดจากรัฐสภา หรือใช้กระบวนการของทางการรูปแบบอื่น ๆ อีกจำนวนมาก บางครั้งช่องทางเหล่านี้เป็นทางเลือกที่เหมาะสม แต่พวกมันก็มีแนวโน้มลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมเช่นกัน

เมื่อคุณทำเรื่องร้องเรียน คุณกำลังพึ่งพาให้ระบบแก้ปัญหามา และให้นำความยุติธรรมมาให้กับคุณ ปัญหาคือปกติแล้วกระบวนการเหล่านี้ต้องช้าอย่างมาก ทั้งยังต้องใช้เวลา ความพยายาม และบางครั้งต้องใช้เงินอย่างมาก ยังไม่รวมว่ากระบวนการเหล่านี้ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญเช่นทนายความและเกี่ยวข้องกับประเด็นทางเทคนิคต่าง ๆ คุณกำลังเบี่ยงเบนความสนใจออกห่างจากการรณรงค์

¹¹ แนวทางหนึ่ง โปรดดู Schweik Action Wollongong, "Safeguarding your group: a checklist," <http://www.bmartin.cc/others/SAWchecklist.pdf>.

ถ้าสมาชิกของกลุ่มคุณต้องการพิจารณาทางเลือกเหล่านี้ ลองขอให้พวกเขาหาข้อมูลเกี่ยวกับอัตราความสำเร็จของการร้องเรียนในอดีต (หลายครั้งข้อมูลเหล่านี้ไม่สามารถเข้าถึงได้) ลองขอให้พวกเขาติดต่อกับคนอื่น ๆ ที่เคยร้องเรียนในลักษณะเดียวกัน และหาว่าต้องใช้เวลา ความพยายาม และเงินเท่าไรในการดำเนินการ ลองถามพวกเขาดูว่าคนที่เข้ามาพัวพันกับกระบวนการร้องเรียนมีทั้งหมดกี่คน

ช่องทางของทางการบางครั้งมีประสิทธิภาพด้วยตัวมันเอง แต่ก็มีความเสียโอกาสเช่นกัน กล่าวคือ มีบางสิ่งที่คุณไม่ได้ทำเพราะคุณใช้เวลาและความพยายามอย่างมากไปกับช่องทางของทางการดังกล่าว คุณต้องลองคิดว่าคุณสามารถทำอะไรบ้างถ้าใช้เวลาและความพยายามเท่ากันไปกับการรณรงค์ แทนที่จะเขียนคำร้องต่อหน่วยงานของรัฐบาล ลองจินตนาการดูว่าคุณอาจใช้ความพยายามเท่ากันไปกับเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อระดมเสียงสนับสนุนหรือจัดกิจกรรมบางอย่าง

เพื่อเตรียมตัวรับมือกับการบุกตรวจค้นของตำรวจ ลองตั้งเป้าว่าคุณจะใช้เวลาเป็นไปได้อย่างเต็มที่ในการตกเป็นเป้าโจมตีครั้งเพื่อระดมเสียงสนับสนุนมากขึ้น ชวนสมาชิกคนอื่น ๆ ให้เข้ามาใช้เวลาในออฟฟิศ เพื่อเตรียมกล่อง สำรองข้อมูล เผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำงานทุกอย่างของคุณมากขึ้น แนะนำคนให้รู้จักกัน คุณอ่านถูกต้องแล้ว การเตรียมตัวรับมือกับการบุกตรวจค้นของตำรวจถือเป็นโอกาสที่สามารถทำให้คุณแข็งแกร่งขึ้นได้

การข่มขู่

ถ้ากลุ่มของคุณตกเป็นเป้าการโจมตี สมาชิกบางคนอาจตกใจและหวาดกลัว พวกเขาอาจเป็นผู้ถูกโจมตี หรืออาจกังวลว่าจะตกเป็นเป้าหมายรายต่อไป

เพื่อเตรียมตัว สมาชิกต้องได้รับการรับประกันให้มั่นใจ หนึ่งในวิธีการที่ดีที่สุดคือการประเมินภาพจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น คิดหาวิธีการตอบโต้และวางแผนรับมือ เมื่อพวกเขารู้ว่าต้องทำอะไร พวกเขารู้สึกกลัวน้อยลง

บางคนเข้มแข็งอย่างมากในยามวิกฤติ พวกเขาจะมั่นใจ กล้าหาญ และสร้างแรงบันดาลใจ ผู้นำยามวิกฤติเหล่านี้บางคนเป็นผู้อยู่ในวงการมานาน บางคนอาจยังเด็กและเป็นหน้าใหม่ในการรณรงค์ ความท้าทายของกลุ่มคุณคือการค้นหาผู้นำสำหรับยามวิกฤติ เตรียมพวกเขาให้พร้อมดำเนินการ และไม่ทำให้พวกเขาผิดหวังถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น (คุณไม่จำเป็นต้องอาศัยวิกฤติภายในกลุ่มเพียงเพื่อให้สมาชิกล้มรปฏิบัติการรูปแบบนี้)

สมาชิกมักมีเหตุผลถูกต้องแล้วที่ตกใจต่อการโจมตีดังกล่าว เพราะครอบครัวและการใช้ชีวิตของพวกเขาอาจตกอยู่ภายใต้ความเสี่ยง ฉะนั้น ลองหาวิธีการต่าง ๆ ที่สามารถปกป้องพวกเขาได้เอาไว้ด้วย ถ้าการข่มขู่เป็นส่วนหนึ่งของการโจมตี อย่าลืมเตรียมบันทึกทุกอย่างที่เกิดขึ้นด้วย การข่มขู่ การโจมตี และการโต้กลับจะถูกมองจากผู้คนภายนอกจำนวนมากว่าไม่เป็นธรรม ด้วยการบันทึกและเปิดโปงการกระทำเหล่านี้ คุณสามารถเพิ่มระดับความโกรธแค้นได้ ถ้าคุณเตรียมการดี ดำเนินการตามแผนดี และมีโชคอีกเล็กน้อย ผู้โจมตีอาจคิดว่าไม่น่าไปโจมตีเขาก่อนเลยด้วยซ้ำ

บทสรุป

ตัวอย่าง 3 กรณีข้างต้น (การเปิดโปงกรณีทุจริต ความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่อความรุนแรงโดยตำรวจ และความเป็นไปได้ของการโจมตีตอบโต้กลุ่มของคุณ) ชี้ให้เห็นวิธีการวางแผนเพื่อเตรียมรับมือภัยอันตรายต่าง ๆ คุณสามารถประยุกต์ใช้แนวทางเดียวกันกับประเด็นอื่น ๆ ได้อีกมากมาย เช่น การเซ็นเซอร์บนโลกออนไลน์ การคุกคามทางเพศ การจับกุม และการทารุณกรรม ใจความสำคัญคือการคิดถึงว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรเพื่อลดระดับความโกรธแค้นที่มีต่อการกระทำของพวกเขา และคิดถึงสิ่งที่เราสามารถทำได้เพื่อให้มั่นใจว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่ล้มฤทธิ์ผล

วิธีการปกปิด ลดทอนคุณค่า เปลี่ยนการตีความ ใช้ช่องทางของทางการ และการข่มขู่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป เมื่อคุณเข้าไปพัวพันอยู่กับประเด็นและการรณรงค์ต่าง ๆ คุณจะได้เรียนรู้ข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ จำนวนมากที่

ขาดไม่ได้ในการสร้างผลลัพธ์ ดังนั้น อย่ายึดติดกับชุดกฎเกณฑ์ใดกฎเกณฑ์หนึ่ง ขอให้คิดด้วยตัวเองอย่างสร้างสรรค์

การสร้างผลลัพธ์ต้องอาศัยการเรียนรู้จากประสบการณ์ คุณสามารถเรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณและกลุ่มของคุณในอดีตได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์ เช่นกันคือการพูดคุยกับคนอื่นเพื่อตามดูว่าอะไรได้ผลสำหรับพวกเขาและอะไรที่ไม่ได้ผล การเตรียมตัวแบบใดสร้างความแตกต่าง แบบใดไม่เป็นประโยชน์ และอย่าลืมแบ่งปันบทเรียนจากประสบการณ์ของคุณกับคนอื่น ๆ ด้วย

4.ปัจจุบันและหลังจากนี้

ความยุติธรรมกำลังเกิดขึ้นอยู่ในขณะนี้

- นักกิจกรรมถูกจับกุม
- ผู้ประท้วงถูกทุบตีโดยตำรวจ
- พลเมืองถูกสอดแนมอย่างผิดกฎหมาย
- รัฐบาลกล่าวหาว่านักกิจกรรมเป็นผู้ก่อการร้ายทั้งที่ไม่เป็นความจริง
- ประชาชนถูกทารุณกรรม
- พลเมืองถูกขังจากการกักขัง

เราควรทำอะไร หลายอย่างขึ้นอยู่กับบริบท นักกิจกรรมต้องรู้เกี่ยวกับสภาพเงื่อนไขทางการเมือง ประวัติศาสตร์ของประเด็นดังกล่าว สถานะของผู้อาจเป็นพันธมิตรและศัตรู รวมไปถึง ความสามารถในการระดมคนเข้าร่วมกิจกรรม และเรื่องอื่น ๆ อีกมาก ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือกว่าสิ่งที่คุณควรทำคืออะไร

ทฤษฎีการสะท้อนกลับสามารถให้ความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ ได้บ้าง มันคือเนื้อหาทั้งหมดของทฤษฎีดังกล่าว กล่าวคือ เป็นแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่คุณอาจทำได้ แนวคิดเหล่านี้จำเป็นต้องนำมาใช้ร่วมกับความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ถ้าคุณเตรียมตัวอย่างระมัดระวังแล้วสำหรับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น นั้นหมายความว่าแค่ต้องทำตามแผนที่วางไว้เพื่อรวบรวมหลักฐาน ระดมผู้สนับสนุน และอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์บางอย่างเป็นเรื่องที่เราคาดไม่ถึงจริง ๆ คุณจึงไม่ได้คิดเตรียมการรับมือสิ่งเหล่านี้ไว้

บางทีความรุนแรงโดยตำรวจอาจเป็นที่รับรู้ขึ้นมา หรือมีการเปิดโปงเหตุการณ์ทุจริตของรัฐบาลโดยสื่อต่าง ๆ ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่คุณเห็นว่าสำคัญ คุณอาจต้องการทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณสามารถ

คาดการณ์ได้ว่าผู้กระทำได้จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อลดระดับความโกรธแค้น คุณสามารถใช้แนวทางต่าง ๆ เพื่อตอบโต้วิธีการเหล่านี้ได้

วิธีการมาตรฐาน 5 อย่างที่ใช้เพื่อเพิ่มระดับความโกรธแค้น ได้แก่ การเปิดโปงการกระทำ การยืนยันคุณค่าของเป้าหมาย การตีความเหตุการณ์ว่าไม่เป็นธรรม การระดมผู้สนับสนุนและหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการ และการยึดหยัดต่อสู้กับการข่มขู่ วิธีการเหล่านี้เรียกรวม ๆ ว่าการตีแพ่ ตรึงคำ ตีกรอบ ตั้งทิศทางใหม่ และต่อต้าน

ตีแพ่: เปิดโปงการกระทำ

การเปิดโปงความอยุติธรรมเป็นเทคนิคทรงพลังมากพออย่างมา ถ้าคุณสามารถเปิดโปงข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลที่สะทอนใจของผู้ฟังกลุ่มต่าง ๆ เทคนิคนี้จะก่อให้เกิดความกังวลในหมู่สาธารณะชนอันเป็นรากฐานของการนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงได้ ในบางกรณี การเปิดโปงเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแล้วที่จะหยุดยั้งความอยุติธรรมไม่ให้ดำเนินต่อไป

ดังนั้น การปล่อยข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่มากได้ และเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้จึงเป็นสิ่งที่น่าทำอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม คุณควรหยุดและคิดก่อนเสมอว่าทำอย่างไรจึงจะมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยมีปัจจัยที่ควรคำนึงถึง 2-3 เรื่องด้วยกัน

ความยินยอม

สมมติว่านักกิจกรรมชื่อเฮเลนถูกจับกุม โดยไม่มีเหตุผลรองรับเพียงพอ มันเป็นการข่มขู่เพียงง่าย ๆ แน่แน่นอนโดยไม่มีอย่างอื่นเจือปน คุณเตรียมบรรณคดีให้เรื่องนี้เป็นที่รับรู้ในหมู่สาธารณะชน แต่ก่อนอื่นคุณต้องมั่นใจก่อนว่าเฮเลนเห็นด้วยกับการบรรณคดีนี้ ถ้าเธอบอกคุณก่อน แสดงว่าคุณได้รับความยินยอมอย่างที่ต้องการจำเป็นแล้ว สามารถเริ่มการบรรณคดีได้เลย ถ้าคุณสามารถคุยกับเธอได้และเธอเห็นด้วย คุณก็สามารถเริ่มการบรรณคดีได้เลยเช่นกัน แต่คุณจะทำอย่างไรถ้าเธอปฏิเสธ คุณควรเคารพคำร้องขอเธอ ยกเว้นเพียงบาง

สถานการณ์ที่เป็นข้อยกเว้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น คุณอาจมีหลักฐานว่าเธอถูกบังคับให้ปฏิเสธ หรือถ้าไม่มีการรณรงค์เธอจะตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง

ปัญหาโลกแตกอีกแบบหนึ่งคือเมื่อคุณไม่สามารถติดต่อเฮเลนได้และไม่ว่าเธอต้องการอะไร นั่นหมายความว่าเธอจำเป็นต้องอาศัยวิจารณญาณของตัวเอง และอาจจะดีกว่าถ้าคุณปรึกษากับครอบครัวและเพื่อนสนิทของเฮเลนก่อน

ในปี 1930 ที่ประเทศอินเดีย มหาตมะ คานธีเป็นผู้นำการรณรงค์เพื่อต่อต้านการปกครองของอังกฤษด้วยการฝืนกฎหมายเกี่ยวกับเกลือ ในการเผชิญหน้าครั้งสำคัญ ตำรวจได้ทำร้ายร่างกายผู้ต่อสู้ด้วยสันติวิธีอย่างรุนแรง แม้อังกฤษจะพยายามลดระดับความโกรธแค้น แต่รายงานเกี่ยวกับการกระทำดังกล่าวทำให้การสนับสนุนอำนาจการปกครองของอังกฤษอ่อนแอลงอย่างมาก

เฮเลนอาจมีเหตุผลที่ดีที่ไม่อยากให้เรื่องแพร่กระจายไปสู่สาธารณชน เธออาจกลัวว่าตำรวจจะปล่อยข้อมูลเชิงลบเกี่ยวกับเธอ หรือไม่อยากให้ครอบครัวของเธอรู้ หรือกังวลกระทบต่ออาชีพการงานของเธอถ้าเรื่องนี้ขยวงกว้างออกไป คุณจำเป็นต้องเคารพความเห็นของเธอ แม้คุณจะเชื่อว่าการเผยแพร่ข้อมูลให้สาธารณชนรับรู้จะดีกว่าก็ตาม เธออาจรู้สึกว่ในครั้งเธอไม่ยอมเป็นศูนย์กลางของการรณรงค์ก็ได้ ไม่ใช่ทุกคนที่อยากหรอกนะ!

ถ้าคุณพูดกับเธอได้ คุณสามารถเสนอข้อดีต่าง ๆ ของการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะให้เธอฟังได้ ถ้าเธอรู้เกี่ยวกับยุทธศาสตร์การบริหารจัดการความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม เธอจะอยู่ในจุดที่สามารถตัดสินใจได้อย่างรอบคอบขึ้น

คุณภาพของข้อมูล

คุณมีรายงานเบื้องต้นเกี่ยวกับการกบฏต่าง ๆ ดังนั้น คุณจึงรีบปล่อยข้อมูลบนสื่อและบอกสภานิติบัญญัติผ่านเฟสบุ๊ค แต่จะเกิดขึ้นอะไรขึ้นถ้ารายงานดังกล่าวไม่ถูกต้อง สิ่งที่เกิดขึ้นคือคุณจะเสียความน่าเชื่อถือ โดยเฉพาะในฐานะแหล่งข้อมูลที่มีคุณภาพ ดังนั้น เราควรรอให้รายงานได้รับการยืนยันก่อนนำจะดีกว่า

ถ้าคุณอาศัยข้อมูลดังกล่าวเป็นฐานของกิจกรรมต่าง ๆ คุณจำเป็นต้องมั่นใจว่าข้อมูลดังกล่าวถูกต้อง ลองจินตนาการดูว่าจะเป็นอย่างไถ้าคุณเรียกผู้สนับสนุนนับพันคนบนถนนบนพื้นฐานของรายงานที่ไม่มีมูลความจริง

บางครั้งข้อมูลอาจถูกต้องแต่เจ็ดซัด คุณอาจมีรายงานต่าง ๆ เกี่ยวกับการทารุณกรรมจากผู้ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ปลดแอก คุณเชื่อรายงานเหล่านี้เพราะคุณรู้จักกับผู้ให้ข้อมูล แต่ถ้าไม่มีพยานจากฝ่ายอิสระเลย เรื่องนี้อาจไม่ได้รับความสนใจก็ได้ สถานการณ์นี้เปลี่ยนแปลงได้โดยใช้หลักฐานรูปภาพ รูปภาพหรือวิดีโออาจทรงพลังอย่างมาก

คุณควรรองจนกว่าจะมีหลักฐานจัดจ้านกว่านี้หรือไม่ ถ้าคุณเชื่อหลักฐาน การเผยแพร่มันอาจเป็นสิ่งที่คุณควรทำ ถ้าคุณได้หลักฐานที่จัดจ้านกว่านี้

ในภายหลัง มันจะไม่สร้างความประหลาดใจแต่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมที่มีพลังอย่างมาก อีกด้านหนึ่ง ถ้าหลักฐานส่วนแรกไม่ชัดเจนและชวนให้สับสน คุณควรรอให้มีหลักฐานดีกว่านี้ก่อนน่าจะดีกว่า

ในช่วงปลายปี 2003 มีเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสภากาชาดและองค์กรอื่น ๆ เกี่ยวกับการการุณกรรมนักโทษในอัฟกานิสถานและอิรักโดยผู้คุมเรือนจำของสหรัฐอเมริกา เรื่องนี้ได้รับการนำเสนอบนสื่อรายใหญ่บ้าง แต่แทบไม่มีผลกระทบเกิดขึ้นเลย ต่อมาในช่วงต้นปี 2004 รูปถ่ายสะเทือนใจจากเรือนจำอาบู กราอับถูกเผยแพร่ออกมา กลายเป็นหนึ่งในรายงานข่าวสิทธิมนุษยชนเรื่องใหญ่ที่สุดของปีดังกล่าว ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ มีการนำรายงานก่อนหน้านี้มาเผยแพร่ด้วย ซึ่งให้เห็นว่าเรื่องนี้ไม่ได้รับความสนใจมากนักจนกระทั่งรูปถ่ายถูกปล่อยออกมา

วัฏจักรของสื่อ

คุณตัดสินใจปล่อยข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนออกมา อย่างไรก็ตาม แทบไม่มีสื่อมวลชนรายใดรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย เพราะในวันเดียวกันเกิดเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ขึ้น พาดหัวข่าวทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับแผ่นดินไหวและกลบเรื่องของคุณจนเงียบสนิท

คุณไม่สามารถพยากรณ์กิจกรรมชาติได้ แต่คุณสามารถคาดการณ์วิธีจัดลำดับความสำคัญของสื่อบางเรื่องได้ เช่น การเลือกตั้ง เหตุการณ์ใหญ่ ๆ เช่นกิจกรรมชาติอาจเป็นข่าวใหญ่ในสื่อไปอีกหลายวัน หลายสัปดาห์ หรือหลายเดือนด้วยซ้ำ

คุณจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการที่สื่อใช้ปฏิบัติต่อเรื่องราวต่าง ๆ บางวันของสัปดาห์หรือบางช่วงเวลาของวันคือช่วงเวลาที่ดีกว่าในการเผยแพร่ข่าว ดังนั้น ขอให้คุณเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการทำงานของสื่อท้องถิ่น สื่อระดับประเทศ หรือกระทั่งสื่อนานาชาติเพื่อให้คุณสามารถเผยแพร่ข้อมูลของคุณได้ในเวลาที่ดีที่สุด บางครั้งการรอจนเวลาเหมาะสมน่าจะเป็นวิธีการที่ดีกว่า

สื่อสังคมออนไลน์ทำงานในลักษณะต่างออกไปและไม่จำเป็นต้องเหมือนกับลักษณะการทำงานของสื่อมวลชน ขอให้คุณเรียนรู้เกี่ยวกับวัฏจักรและวิธีการจัดลำดับความสำคัญของสื่อเหล่านี้เพื่อให้คุณได้รับกระแสตอบรับดี

เผยแพร่อย่างค่อยเป็นค่อยไป?

บางครั้งคุณมีข้อมูลดี ๆ มากมายให้เปิดเผย วิธีการที่ดีที่สุดอาจเป็นการปล่อยข้อมูลทั้งหมดในทันทีเพื่อก่อให้เกิดผลสะท้อนสูงสุด วิธีการอีกแบบหนึ่งคือการทยอยปล่อยข้อมูลนี้ออกไป ค่อยเป็นค่อยไปเพื่อให้เรื่องอยู่ในกระแสได้นานขึ้น ผลลัพธ์จากการเผยแพร่ข้อมูลเช่นนี้เห็นได้จากการที่หนังสือพิมพ์ทยอยนำเสนอเรื่องต่าง ๆ เป็นเวลาหลายวันหรือหลายสัปดาห์โดยใช้เอกสารจากวิกิลีกส์

ประเด็นพื้นฐานของเรื่องนี้คือการขบคิดเกี่ยวกับวิธีการตีแผ่ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ บางครั้ง คุณสามารถควบคุมเรื่องนี้ได้เพียงเล็กน้อย แต่ถ้าควบคุมเรื่องนี้ได้ คุณลองคิดถึงทางเลือกต่าง ๆ ดู การปล่อยข้อมูลในทันทีอาจเป็นสิ่งที่น่าสนใจ แต่การรอจนกว่าจะถึงเวลาเหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ดีขึ้น หรือจนกว่าประชาชนจะสนับสนุนแผนการของคุณก็อาจเป็นสิ่งที่คุ้มค่าเช่นกัน

ตรึงค่า: ยืนยันคุณค่าของเป้าหมาย

เมื่อความอยู่ดีธรรมดำเนินต่อไป คุณควรเตรียมตัวรับมือกับฝ่ายตรงข้ามที่พยายามทำลายความน่าเชื่อถือของคุณ ของกลุ่มคุณ หรือใครก็ตามที่คุณกำลังสนับสนุน คุณจำเป็นต้องเตรียมตัวเพื่อปกป้องชื่อเสียงของคุณไว้

พฤติกรรมของคุณสำคัญอย่างมาก ถ้าคุณถูกกล่าวหาเป็นนักทำลายล้างที่บ้าคลั่ง วิธีการที่มีประสิทธิภาพคือการประพடுத்தตัวอย่างสุ่มและแต่งตัวให้น่าเชื่อถือ พฤติกรรมที่เข้าใจได้และมีมารยาทของคุณจะหักล้างข้อกล่าวหาและทำให้ผู้โจมตีของคุณดูเหมือนเป็นคนบ้าเสียเอง

ภาษาของคุณสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าคุณตกเป็นเป้าของการคุกคามทางวาจา คุณอาจจะอยากตอบกลับไปในลักษณะเดียวกันโดยใช้โวหารแพดเผา มันอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่สิ่งที่ควรคิดถึงคือภาษาของคุณรักษา หรือที่จริงแล้วสร้างภาพลักษณ์ของคุณออกมาอย่างไร คุณอาจตัดสินใจที่จะพูดอย่างเป็นธรรมชาติและระมัดระวัง หรือพูดอย่างปลุกเร้าและสะเทือนอารมณ์ หรือพูดด้วยความเห็นอกเห็นใจและเมตตากรุณา ธรรมชาติที่คุณไม่โจมตีกลับ คุณจะเปรียบได้เปรียบ สติลการพูดขึ้นอยู่กับแบบแผนทางวัฒนธรรมและความคาดหวังต่างๆ อย่างมาก และไม่มิกฎทั่วไปสำหรับทุกสถานการณ์ ใจความสำคัญคือสติลการพูดคุณสามารถมีบทบาทสำคัญในการตอบโต้ความพยายามต่าง ๆ เพื่อลดทอนคุณค่าของคุณได้

หลักฐานของความซื่อสัตย์ ความสามารถ และความมุ่งมั่นของคุณสามารถช่วยคุณได้ สิ่งที่ผู้สนับสนุนของคุณพูดมีความสำคัญอย่างมาก ถ้าพวกเขามีหลักฐานเกี่ยวกับความจริงใจและผลงานที่ดีของคุณ และสนับสนุนคุณอย่างเปิดเผย นี่เป็นการสนับสนุนที่มีพลังอย่างมากเมื่อต้องเผชิญกับความพยายามในการทำลายความน่าเชื่อถือ

ตัวอย่าง

สก็อต พาร์กิน นักกิจกรรมสันติวิธีคนหนึ่งจากเท็กซัส เดินทางไปเยี่ยมเยือนออสเตรเลียในปี 2005 เขาถูกจับกุมอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยและอยู่ระหว่างรอส่งกลับประเทศ เจ้าหน้าที่รัฐบาลออสเตรเลียออกแถลงการณ์โดยระบุว่าพาร์กินพัวพันกับการประท้วงที่ใช้ความรุนแรง

ผู้ประท้วงคัดค้านการจับกุมและการส่งสก็อต พาร์กินกลับประเทศ

เอียน เมอร์เรย์ นักกิจกรรมสันติวิธีชาวออสเตรเลียที่วางแผนไปพบกับสก็อตเพื่อจัดฝึกรอบมรในตอนเช้า จัดการประท้วงเพื่อช่วยเหลือสก็อต เขาพูดอย่างระมัดระวังโดยระบุว่าสก็อตเป็น “เพื่อน” และเน้นย้ำถึงความยึดมั่นที่สก็อตมีต่อสันติวิธี ในการประท้วงครั้งหนึ่งเพื่อช่วยเหลือสก็อต ผู้ประท้วงได้ใส่หน้ากาก ซึ่งเป็นกลยุทธ์ไปกอากาศใช้เพื่อส่งสารเกี่ยวกับเรื่องของสก็อตและความยึดมั่นที่พวกเขามีต่อสันติวิธี เอียนระมัดระวังเกี่ยวกับภาษาและพฤติกรรมที่ใช้ จึงสามารถตอบโต้ความพยายามของรัฐบาลออสเตรเลียในการลดทอนคุณค่าได้ เนื่องจากเอียนใช้วิธีการต่าง ๆ อย่างหลักแหลม การจับกุมและส่งสก็อตกลับประเทศก่อให้เกิดกระแสและการสนับสนุนสันติวิธีมากกว่ากระแสในทาง

ตรงกันข้ามอย่างมาก การกระทำของรัฐบาลออสเตรเลียสะท้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง¹

ตีกรอบ: ตีความเหตุการณ์ว่าเป็นความอยุติธรรม

คุณจำเป็นต้องอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นจากมุมมองของคุณ เรื่องนี้สำคัญมากเพราะอีกฝ่ายหนึ่งจะโกหก ทำให้เรื่องดูเล็ก โยนความผิด และตีกรอบเรื่องเล่าในแบบของพวกเขา

คุณอาจคิดว่าความอยุติธรรมเห็นได้ชัดเจนอยู่แล้ว ภาพต่าง ๆ ปรากฏอยู่บนโทรทัศน์ ทุกคนเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น แน่แน่นอนว่าข้อเท็จจริงชัดเจนด้วยตัวมันเองอยู่แล้ว ผิด ! ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ไม่เคยชัดเจนด้วยตัวมันเอง มันต้องผ่านการถูกตีความ สิ่งที่ชัดเจนสำหรับคุณอาจเป็นสิ่งที่คุณอื่น ๆ รับรู้ต่างออกไป

ฝ่ายตรงข้ามของคุณอาจโกหก คุณจำเป็นต้องตอบโต้การโกหกด้วยการให้ข้อมูลที่เที่ยงตรงและเปิดโปงการหลอกลวง

ฝ่ายตรงข้ามของคุณจะบอกว่าประเด็นไม่ได้สำคัญขนาดนั้น พวกเขาจะพยายามทำให้ผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ดูเป็นเรื่องเล็ก คุณจำเป็นต้องพูดอย่างสม่ำเสมอว่าเรื่องนี้ประเด็นสำคัญและผลกระทบที่ตามมาเป็นปัญหาร้ายแรง

ถ้าฝ่ายตรงข้ามตกเป็นฝ่ายรับ พวกเขาอาจโยนความผิดให้ใครสักคนโดยปกติแล้วเป็นบุคคลระดับล่าง หรือพวกเขาอาจโยนความผิดให้ผู้นำคนเดียวที่กลายเป็นแพะรับบาปของนโยบายทั้งหมดและตัวการรับผิดชอบต่อเรื่องโดยรวม คุณจำเป็นต้องจับจุดให้ได้ว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบ

สิ่งสำคัญที่สุดคือฝ่ายตรงข้ามจะพูดถึงเหตุการณ์จากมุมมองของพวกเขา โดยใช้ภาษาที่ส่งเสริมให้ประชาชนคิดจากมุมมองของพวกเขา คุณจำเป็นต้องตอบโต้กลยุทธ์แบบนี้โดยใช้กรอบเรื่องเล่าของคุณเอง ในประเด็นใดก็

¹ Brian Martin and Iain Murray, "The Parkin backfire," *Social Alternatives*, Vol. 24, No. 3, Third Quarter 2005, pp. 46–49, 70.

ตาม คุณจำเป็นต้องรู้ว่าเป้าหมายของคุณคืออะไรและประเด็นหัวข้อในปัจจุบัน เป็นโอกาสเหมาะสมสำหรับการส่งเสริมมุมมองของคุณหรือไม่

ตั้งทิศทาง: ระดมการสนับสนุน และหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการ

ถ้าความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมสูงมากพอ รัฐบาลหรือกลุ่มผู้มีอำนาจอื่น ๆ อาจสั่งให้ดำเนินการสอบสวนเพื่อค้นหาความจริง หรือพวกเขาอาจเรียกผู้เชี่ยวชาญบางคนออกมาพูดประกาศแถลงการณ์ต่าง ๆ หรือพวกเขาอาจบอกให้ผู้ประท้วงร้องเรียนไปยังฝ่ายกระบวนการรับเรื่องร้องทุกข์ของตำรวจหรือผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือฟ้องร้องในชั้นศาล หรือพวกเขาอาจบอกให้รอนจนกว่าจะถึงการเลือกตั้งครั้งหน้า

คำตอบเหล่านี้มีสมมติฐานร่วมอยู่อย่างหนึ่งคือเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ทางการ เช่น ศาล คณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ หรือหน่วยงานของรัฐบาลจะแก้ไขปัญหาและนำมาซึ่งความยุติธรรมได้ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานเหล่านี้มักมีเจตนาดี หลายคนยึดมั่นในความยุติธรรมทางสังคมอย่างมาก แต่ช่องทางของทางการมักเชื่อมช้าอยู่เสมอ ทั้งยังเกี่ยวพันกับกฎระเบียบมากมาย และต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเช่นทนายความด้วย ช่องทางของทางการนำประเด็นนี้ออกจากพื้นที่สาธารณะและนำมาเข้าสู่พื้นที่พิเศษซึ่งมักเป็นสถานที่อุดมคติในการบั่นทอนพลังอำนาจของขบวนการประท้วง

ขณะที่เรื่องกำลังร้อนอยู่ คุณควรวางเป้าหมายในการส่งเสริมกิจกรรมและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและนโยบาย ดังนั้น ทางที่ดีที่สุดโดยปกติแล้วคือการไม่สนับสนุนช่องทางของทางการ คุณอาจรู้สึกดีที่ได้พูดว่า “เราต้องการให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงของตำรวจ” หรือ “เราต้องการให้องค์การสหประชาชาติเข้ามาแทรกแซงเรื่องนี้” แต่ความเป็นจริงแทบไม่เคยนำฟังพอใจเลย

อย่างไรก็ตาม รัฐบาล ตำรวจ หรือหน่วยงานของรัฐบาลอาจเป็นผู้
 สั่งใช้ช่องทางของทางการเสียเอง สมมติว่าถ้ามีการสอบสวนโดยทางการ
 เกิดขึ้น วิธีใดจะสามารถตอบโต้ได้มีประสิทธิภาพที่สุด

ทางเลือกที่ 1: มีส่วนร่วมในการสอบสวนด้วยการส่งเอกสาร เข้ามอบคำให้การ
 และเชิญชวนให้คนอื่นทำในลักษณะเดียวกัน การทำเช่นนี้อาจช่วยส่งผลให้คำ
 ตัดสินดีขึ้นได้ ข้อเสียคือพลังงานของคุณถูกใช้ไปกับเรื่องนี้แทนการรณรงค์ใน
 พื้นที่สาธารณะ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเขียนข้อเสนอออกมาไว้หน้าหนัก การ
 มีส่วนร่วมในการสอบสวนจะทำให้ความน่าเชื่อถือของรายงานเพิ่มขึ้น

ทางเลือกที่ 2: พยายามให้มีกระบวนการสอบสวนดีขึ้น การสอบสวนภายใน ซึ่ง
 ดำเนินการโดยหน่วยงานต่าง ๆ เช่น ตำรวจหรือดำเนินการโดยรัฐบาล มี
 แนวโน้มจะรับใช้กลุ่มผู้มีอำนาจเดิมเสียมากกว่า ดังนั้น เราจึงควรเรียกร้องให้มี
 การสอบสวนโดยอิสระ การสอบสวนที่มีลักษณะปิด โดยจัดการใต้วงคำให้การ
 แบบลับและไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ มีแนวโน้มจะเป็นการฟอกตัวมากที่สุด
 ดังนั้น เราจึงควรเรียกร้องให้มีการสอบสวนแบบเปิดและเป็นที่ยอมรับของ
 สาธารณะ

ทางเลือกที่ 3: แทรกซึมเข้าไปในกระบวนการสอบสวน ด้วยการส่งผู้สนับสนุน
 เข้าไปอยู่ข้างใน เช่น เข้าไปเป็นคณะกรรมการหรือทีมงานสนับสนุน เพื่อนำ
 ข้อมูลกลับมาแจ้งเราว่าการสอบสวนดำเนินการเป็นอย่างไร และควรทำอย่างไร
 กับการสอบสวนจึงจะดีที่สุด

ทางเลือกที่ 4: เพิกเฉยต่อการสอบสวนดังกล่าว รณรงค์ต่อไปตามปกติและ
 อย่าไขว่เขว

ทางเลือกที่ 5: พยายามทำลายความน่าเชื่อถือของการสอบสวนดังกล่าว
 ชี้ให้เห็นถึงจุดอ่อนของกระบวนการสอบสวน เช่น ขอบเขตการสอบสวนแคบ
 สมมติฐานบิดเบือน ผลประโยชน์ทับซ้อน และอำนาจไม่เพียงพอในการเรียก
 พยานและรวบรวมหลักฐาน

ทางเลือกที่ 6: ดำเนินการสอบสวนด้วยตัวเอง “การสอบสวนโดยประชาชน” เพื่อตรวจสอบการใช้ความรุนแรงโดยตำรวจอาจรวมถึงการจัดรับฟังคำให้การรวบรวมหลักฐาน และออกแถลงการณ์ต่อสาธารณชนด้วยก็ได้

ทางเลือกที่ 7: ใช้การสอบสวนดังกล่าวเป็นโอกาสในการรณรงค์ เมื่อใดก็ตามที่มีความคับหน้าสำคัญ ให้จัดงานเดินขบวนหรือประท้วงโลดโผนก็ได้ ส่งสมาชิกเข้าไปฟังการสอบสวนเพื่อรวบรวมข้อมูลและกระทำการที่เตรียมไว้ จัดให้ทีมงานรวมตัวกันอภิปรายเกี่ยวกับความคับหน้าต่าง ๆ เพื่อนำเสนอการตีความที่ต่างออกไป เมื่อใช้ทางเลือกนี้ เป้าหมายของคุณคือการระดมเสียงสนับสนุน การสอบสวนดังกล่าวเป็นหนึ่งในส่วนช่วยคุณในการระดมเสียงสนับสนุนได้

ทางเลือกไหนดีที่สุด? เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ สิ่งสำคัญที่สุดคือการหาหรือเกี่ยวกับทางเลือกต่าง ๆ และพิจารณาหลักฐานที่มีอยู่เพื่อดูว่าทำแบบไหนจึงเหมาะสมที่สุด เกิดอะไรขึ้นกับการสอบสวนต่าง ๆ ในอดีต คุณรู้อะไรเกี่ยวกับสมาชิกของคณะกรรมการบ้างหรือไม่ ประชาชนทั่วไปคิดอย่างไร

หลังจากนั้น จะมีอีกช่วงเวลาหนึ่งสำหรับให้คุณตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ช่วงที่คณะกรรมการสอบสวนรายงานข้อเสนอต่าง ๆ ออกมาในตอนสุดท้าย

- ถ้าข้อเสนอเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ คุณจำเป็นต้องคัดค้านข้อเสนอดังกล่าว และบางทีอาจต้องตั้งคำถามกับความเป็นธรรมของคณะกรรมการสอบสวนด้วย
- ถ้าข้อเสนอเป็นสิ่งที่คุณต้องการ คุณอาจเผชิญกับความท้าทายอีกแบบที่ยากกว่า กล่าวคือ การนำข้อเสนอเหล่านี้มาใช้ในทางปฏิบัติหลายคนจะคิดว่า “ปัญหาได้รับการแก้ไขเพราะข้อเสนอแนะที่ดีเหล่านี้แล้ว” และไม่รู้สึกรว่าต้องทำอะไรต่อ คุณควรเตรียมตัวดำเนินการรณรงค์ต่อไป

กรณีที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมากคือเมื่อทุกคนคาดหวังให้ความยุติธรรมเกิดขึ้นผ่านการสอบสวน แต่ข้อเสนอไม่มีน้ำหนักจนจุดกระแสความโกรธแค้นต่อความยุติธรรมขึ้นมาอีกครั้ง

หลังการทุบตีรถดบีย์ คิงในปี 1991 มีการฟ้องร้องเจ้าหน้าที่ตำรวจ 4 คนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าว ทุกคนต้องการให้พวกเขาถูกตัดสิทธิ แต่คณะลูกขุนกลับพบว่าพวกเขาไม่มีความผิด ความคับแค้นใจต่อความยุติธรรมที่ถูกปฏิเสธอยู่ในระดับสูงมากจนเกิดเหตุจลาจลทางตอนใต้ของเมืองลอสแอนเจลีส เหตุการณ์ดังกล่าวกินเวลาหลายวันและส่งผลกระทบต่อเมืองลอสแอนเจลีส 50 คน และเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินกว่าหลายร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ ๆ ต่อมาหลังจากไต่สวนตำรวจครั้งที่สอง พบว่าเจ้าหน้าที่สองคนมีความผิดและไม่มีเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นเลยแม้แต่เล็กน้อย

ในระหว่างที่เหตุยุติธรรมเกิดขึ้น บางคนอาจกลัวที่จะออกไปประท้วงเพราะความเสียงต่าง ๆ ทั้งเรื่องที่ถูกดูไม่ดี ถูกไล่ออก ถูกจับกุม ทุบตี การรุนแรง หรือกระทั่งถูกฆ่า การข่มขู่เป็นกลยุทธ์ที่มีพลังอำนาจอย่างมากในการต่อสู้กับการประท้วงและต้องได้รับการประเมินและวิเคราะห์อย่างระมัดระวัง

ประเด็นที่ควรจำ 3-4 เรื่องมีดังนี้

- ความยินยอม ใครก็ตามที่ออกมาคัดค้านต้องรับรู้ถึงความเสียงต่าง ๆ อย่างครบถ้วน
- การมีส่วนร่วม ปกติแล้วการประท้วงจะปลอดภัยขึ้นถ้ามีประชาชนเข้าร่วมมากขึ้น (ถ้ามีการมีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะถ้าประชาชนมาเข้าร่วมจากหลายภาคส่วน ความน่าเชื่อถือของการประท้วงจะเพิ่มขึ้นอย่างน้อยที่สุดถ้าทุกคนประพฤติดัวในทางที่ทำลายความน่าเชื่อถือได้ยาก)

- คนที่พร้อมเสี่ยง ปังเจกบุคคลบางรายต้องการรับความเสี่ยงมากกว่าคนอื่น ๆ ในหลายกรณี เยาวชนจะเป็นผู้นำในเรื่องนี้ สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือการทำให้พวกเขาเข้าใจความเสี่ยงต่าง ๆ พวกเขาต้องได้รับการสนับสนุนด้วย อีกด้านหนึ่ง การกระทำหุนหันพลันแล่นอาจไม่ส่งผลดี คนที่พร้อมเสี่ยงมีคุณค่าอย่างมากต่อขบวนการประท้วง คุณูปการของพวกเขาควรถูกนำมาใช้เพื่อให้เกิดความได้เปรียบมากที่สุดเมื่อจำเป็นจริง ๆ ไม่ใช่เพื่อเป้าหมายเล็ก ๆ ที่ไม่สำคัญ
- ทางเลือก การประท้วงหลาย ๆ แบบพร้อมกันเป็นสิ่งที่ควรทำ การประท้วงบางแบบจะมีความเสี่ยงมากกว่าการประท้วงแบบอื่น ๆ ถ้าระดับความอันตรายสูง การจัดประท้วงโดยใช้วิธีค่อนข้างปลอดภัยอาจเป็นเรื่องดี เช่น การเปิดหรือปิดไฟ ตีหม้อและกระทะ การใส่เสื้อสีใดสีหนึ่งหรือสไตรด์สไตรล์หนึ่ง
- การมองเห็น สำหรับปังเจกบุคคลบางราย การต่อต้านอย่างเปิดเผยอาจปลอดภัยกว่าการอะไรอย่างเงียบ ๆ ถ้าคุณเป็นคนหัวขบถที่มีชื่อเสียงและเสียงตกเป็นเป้าของการจับกุม นั่นหมายความว่ายิ่งคุณอยู่รอบข้างคุณมากขึ้นเท่าไร คุณยิ่งปลอดภัยขึ้นเท่านั้น เพราะจะมีพยานในเหตุการณ์ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น

การข่มขู่อาจเป็นแหล่งที่มาของความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมได้ ดังนั้นคุณควรพยายามเก็บหลักฐานการข่มขู่ที่แจ่มชัดและคุณภาพดีเพื่อนำมาเปิดโปงกับกลุ่มต่าง ๆ ที่พร้อมรับฟัง ถ้าคุณสามารถทำแบบนี้ได้ คุณจะสามารทำให้การโจมตีของฝ่ายตรงข้ามส่งผลในทางตรงกันข้ามกับที่พวกเขาต้องการได้

หลังเหตุการณ์

หลังเหตุการณ์จบลงแล้ว คุณจำเป็นต้องทำอะไรต่อหรือไม่?

เหตุการณ์อาจจบลงแล้ว แต่การต่อสู้เพื่อความยุติธรรมยังไม่จบ ความทรงจำและความหมายและผลกระทบของเหตุการณ์ยังคงเป็นหัวข้อการโต้เถียงอยู่

การกบฏรอดนีย์คิงเกิดขึ้นในปี 1991 หลายปีต่อมา คิงปรากฏบนหน้าข่าวเป็นบางครั้ง บ่อยครั้งเป็นเพราะเขาถูกจับกุม ในปี 2003 เดวิด โฮโรวิทซ์ นักวิจารณ์ปีกขวาก็มีชื่อเสียง เขียนบทความโดยเขาระบุถึงคิงว่าเป็น “คนโง่ที่ทำลายตัวเอง” “ขอกานน่าสมเพช” และ “อาชญากรไร้สติ” ทำไมถึงเขียนเช่นนี้ ? เพราะการกบฏคิงยังคงเป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรงโดยตำรวจอยู่ ด้วยการทำลายชื่อเสียงของคิง โฮโรวิทซ์กำลังปกป้องตำรวจจากเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ การกบฏคิงจบลงแล้ว แต่นัยสำคัญของเหตุการณ์นี้ยังเป็นเรื่องที่ถกเถียงต่อสู้กันอยู่

การกบฏคิงโดยตำรวจเป็นเรื่องที่ถูกจดจำและถูกทำให้ลืมได้ เรื่องนี้จะถูกมองว่าน่าเป็นห่วงน้อยลงถ้าเหยื่อ เช่น คิง ถูกมองว่ามีความเป็นคนน้อยลง มันอาจถูกตีความว่าเป็นกระบวนการที่ถูกต้องหรือการคุกคามก็ได้ มันสามารถถูกมองว่าได้รับการจัดการโดยศาลหรือหน่วยงานอื่น ๆ อย่างเหมาะสมแล้วหรือยังไม่เหมาะสมก็ได้ ประชาชนสามารถพูดมุมมองเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยอิสระก็ได้ หรืออาจรู้สึกหวาดกลัวก็ได้

ในปี 1915 ซึ่งเป็นช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวอาร์มีเนียซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในจักรวรรดิออตโตมัน ถูกขับไล่ออกจากบ้านเกิดเมืองนอนโดยทหารชาวออตโตมัน คนกว่าหลายล้านคนหรือมากกว่าเสียชีวิตเนื่องจากความหิวโหย ความเหนื่อยล้า และการสังหารหมู่ เหตุการณ์นี้ถูกมองโดยทั่วไปว่าเป็นหนึ่งในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ครั้งใหญ่ที่สุดของศตวรรษ แต่รัฐบาลตุรกี (รัฐที่สืบทอดมาจากจักรวรรดิออตโตมัน) ไม่มองเช่นนั้นและยังคงอ้างว่าไม่มีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นอยู่ หนึ่งศตวรรษหลังเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าว รัฐบาลยังคงปิดบังข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์และข่มขู่คนที่ตีความว่ามันคือการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ กล่าว

อีกอย่างคือ รัฐมาตุรกียังคงใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อลดระดับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมอย่างต่อเนื่อง

ในแง่นี้ เรื่องการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวอาร์มีเนียนยังไม่จบลง ความหมายของเหตุการณ์และที่จริงแล้วแม้แต่ตัวเหตุการณ์เองก็ยังเป็นเรื่องที่ตกเตียงต่อสู้กันอยู่

เช่นเดียวกับการทุบตีรถดเนีย คิง และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวอาร์มีเนีย การต่อสู้ช่วงชิงความหมายอาจดำเนินต่อไปอีกหลายปีหรือหลายทศวรรษ เรื่องนี้เป็นจริงกับเหตุการณ์บางอย่าง เช่น ชีวิตของพระเยซู การล่าอาณานิคมของยุโรป และเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ซึ่งกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่าขนาดใหญ่ต่าง ๆ เกี่ยวกับความหมายของโลก

ดังนั้นจึงไม่ฉลาดเลยถ้าคุณคิดเอาเองว่าเนื่องจากเหตุการณ์เฉพาะหน้าจบลงแล้ว แสดงว่าการต่อสู้จบลงแล้วและไม่ใช้เรื่องผิดอะไรที่จะหันไปสนใจเรื่องอื่น คุณยังคงมีบทบาทสำคัญในการเก็บรักษาความทรงจำ ยืนยันคุณค่าของเหยื่อ ทำกายการเปลี่ยนการตีความ และการตั้งคำถามกับคำตัดสินที่ไม่เป็นธรรม การรำลึกครบรอบเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นเหตุการณ์อยุติธรรม หรือการรณรงค์ที่สำเร็จ อาจเป็นโอกาสเหมาะสมในการจุดกระแสเกี่ยวกับประเด็นที่น่าเป็นห่วงกลับมาอีกครั้ง และรักษาการเฝ้าระวังภัยจากปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต การเดินขบวนประจำปีในวันที่ 6 สิงหาคม เพื่อรำลึกเหตุการณ์ทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมาในปี 1945 ช่วยเลี้ยงกระแสความกังวลเกี่ยวกับภัยอันตรายของอาวุธนิวเคลียร์ต่อไปได้

การวิเคราะห์การสะท้อนกลับทางการเมืองเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ความทรงจำเกี่ยวกับความอยุติธรรมไม่ถูกลบเลือนไป ด้วยการเปิดโปงเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อบริหารจัดการกับความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรม ความทรงจำเกี่ยวกับความอยุติธรรมจะได้รับการป้องกันให้ปลอดภัยจากกลุ่มผู้คนที่ต้องการปกปิดเรื่อง ใส่ร้ายป้ายสีเหยื่อ และตีความเหตุการณ์ว่าเป็นสิ่งรับได้

5. คำถามและคำตอบ

นี่คือคำถามบางประการต่อทฤษฎีการสะท้อนกลับและคำตอบที่เป็นไปได้ต่าง ๆ
*การกบฏเป็นเรื่องราวร้าย และเป็นความอยุติธรรมที่น่ารังเกียจ แต่ความโกรธ
แค้นอยู่ที่ไหนกัน ไม่เห็นมีใครสนใจเลย ทฤษฎีนี้ไม่ได้ผลหรอก*

ทฤษฎีการสะท้อนกลับเป็นเรื่องเกี่ยวกับกลยุทธ์ที่ใช้โดยผู้กระทำ
ความอยุติธรรมและวิธีการตอบโต้ต่อกลยุทธ์ดังกล่าว ทฤษฎีนี้ไม่ได้บอกว่า
ประชาชนจำเป็นต้องโกรธแค้นเกี่ยวกับสิ่งที่ คุณ คิดว่าเป็นความอยุติธรรม

คุณรู้ได้อย่างไรว่าไม่มีใครสนใจและไม่มีใครโกรธแค้น อาจจะมีการ
ร้องเรียนหรือการประท้วงแต่คุณไม่รับรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ก็ได้

คุณเคยพิจารณากลยุทธ์ที่ใช้โดยผู้กระทำเพื่อลดระดับความโกรธแค้น
หรือไม่ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ประชาชนไม่รู้เกี่ยวกับการกบฏหรือไม่ได้คิดว่า
เรื่องเหล่านี้เป็นประเด็นสำคัญ

*ก่อนการบุกโจมตีอิรักในปี 2003 มีการประท้วงครั้งใหญ่ แต่การรุกรานก็เกิด
ขึ้นอยู่ดี ขบวนการสันติภาพประสบความล้มเหลวในการหยุดยั้งเรื่องนี้*

ที่จริงแล้ว การประท้วงสร้างความแตกต่างอย่างมาก การประท้วง
เหล่านี้แสดงให้เห็นว่ามีการคัดค้านครั้งใหญ่และช่วยทำลายความน่าเชื่อถือของ
การบุกโจมตีดังกล่าว

หลังการโจมตีโดยผู้ก่อการร้ายเมื่อวันที่ 11 กันยายน มีการ
สนับสนุนรัฐบาลสหรัฐอเมริกาทั่วโลกอย่างสูงลิ่ว การรุกรานอิรักทำให้ความ
ปรารถนาดีเหล่านี้สูญเปล่าไป การประท้วงมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการ
เปลี่ยนแปลงความเห็นของมหาชน

เดิมทีแล้ว บุช เซนีย์ และคนอื่น ๆ ที่ผลักดันให้บุกโจมตีอิรักมี
วิธีทัศนวิสัยที่จะเข้าไปแทรกแซงเพิ่มเติมเพื่อยึดเหนี่ยวความต้องการของตัวเอง
ให้กับประเทศอื่น ๆ ด้วย เช่น ซีเรีย และอิหร่าน เสียงคัดค้านการรุกรานอิรัก
เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยหยุดยั้งวาระนี้

รูปผู้เดินขบวนต่อต้านการคว่ำบาตรอิรักและต่อต้านการบุกโจมตีอิรัก เกิดขึ้นในปี
2002 ไม่กี่ 2003 ที่กรุงวอชิงตัน ดีซี

เพื่อเตรียมบุกยึดอิรัก รัฐบาลสหรัฐอเมริกาใช้วิธีการทั้ง 5 วิธีเพื่อลดระดับความโกรธแค้น รัฐบาลปิดบังข้อมูลเกี่ยวกับแสนยานุภาพทางการทหารของชาติตน อูสเซน ทำให้ชาติตนเป็นปีศาจเหมือนอิตเลอร์ และสื่อรายงานว่าชาติตนเป็นผู้รับผิดชอบต่อเหตุการณ์ 9/11 รัฐบาลอ้างเหตุผลที่เป็นเท็จหรือคลุมเครือเพื่อเข้าสู่สงคราม (กล่าวหาว่าชาติตนครอบครองอาวุธทำลายล้างสูง และเชื่อมโยงกับขบวนการอัลเคดะห์) รัฐบาลขอความเห็นชอบจากองค์การสหประชาชาติ (ไม่สำเร็จ) รวมทั้งข่มขู่และติดสินบนรัฐบาลอื่น ๆ ในคณะมนตรีความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติเพื่อให้สนับสนุนการดังกล่าวด้วย หากไม่มีการประท้วง วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้จะประสบความสำเร็จมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ถ้าไม่มีการประท้วง รัฐบาลต่าง ๆ ที่นั่งอยู่ในคณะมนตรีความมั่นคงอาจยอมจำนนต่อแรงกดดันของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา จนส่งผลให้คณะมนตรีความ

มันคงสนับสนุนการบุกโจมตีอิรัก ทำให้ความชอบธรรมเพิ่มมากขึ้นและเปิดโอกาสไปสู่การรุกรานประเทศอื่น ๆ¹

ถ้าลองความคิดนี้ดูจะเป็นอย่างไร เราจะวางแผนปฏิบัติการเพื่อทำให้นักกิจกรรมถูกทุบตีหรือกระทั่งถูกฆ่าทิ้ง การทำแบบนี้จะทำให้เกิดความโกรธแค้นต่อความอยุติธรรมและเป้าหมายอุดมการณ์ของเราจะถูกเผยแพร่ออกไป

การวางแผนเพื่อหวังสร้างการสะท้อนกลับเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่มันก็อาจเสี่ยงด้วย หลักฐานหรือการคาดการณ์ใด ๆ ที่ชี้ให้เห็นว่าคุณเป็นฝ่ายที่สามารถถูกนำมาใช้เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของคุณได้ ดังนั้น การสนับสนุนให้คนอื่นโจมตีคุณ เพื่อหวังให้เกิดการสะท้อนกลับ เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำเลยในเกือบทุกกรณี

แทนที่จะทำเช่นนั้น คุณสามารถออกแบบสิ่งที่เรียกว่าปฏิบัติการสร้างความลำบากใจได้ ด้วยการทำอะไรบางอย่างที่ส่งผลให้ไม่ว่าอีกฝ่ายจะตอบโต้กลับมาอย่างไรก็ส่งผลร้ายต่อตนเอง ตัวอย่างเช่น กองเรือเล็กเพื่อเสรีภาพที่เดินทางไปยังฉนวนกาซาในปี 2010 เป็นต้น ถ้ารัฐบาลอิสราเอลอนุญาตให้กองเรือเล็กดังกล่าวเทียบท่าที่ฉนวนกาซาได้ จะส่งผลให้การปิดล้อมเกิดช่องโหว่และชี้ให้เห็นถึงความอ่อนแอของรัฐบาลอิสราเอล แต่ถ้ารัฐบาลอิสราเอลหยุดกองเรือเล็กดังกล่าวก็จะถูกมองว่าไม่เป็นธรรมอีก ปรากฏว่าหน่วยคอมมานโดของอิสราเอลดันโจมตีจริง ๆ ส่งผลให้มีผู้โดยสารเสียชีวิต 9 ราย และมีผู้ถูกทำร้ายร่างกายและจับกุมคนอื่น ๆ อีก ส่งผลให้เกิดการสะท้อนกลับครั้งใหญ่โดยย้อนกลับไปทำร้ายรัฐบาลอิสราเอลเสียเอง อย่างไรก็ตาม ผู้วางแผนเตรียมกองเรือเล็กไม่ได้ หวัง ให้รัฐบาลอิสราเอลโจมตี และการวางแผนเพื่อให้คนตายและได้รับบาดเจ็บสาหัสก็ไม่ใช่ว่าเรื่องถูกต้องตามหลักจริยธรรมด้วย กองเรือเล็กเตรียมการต่าง ๆ สำหรับผลลัพธ์เหล่านี้ แต่รัฐบาลอิสราเอลก็สามารถอีกทาง

¹ Brian Martin, "Iraq attack backfire," *Economic and Political Weekly*, Vol. 39, No. 16, 17–23 April 2004, pp. 1577–1583.

หนึ่งได้ ปฏิบัติการสร้างความลำบากใจมีลักษณะคือทำให้ทางเลือกรับกับฝ่ายตรงข้าม

ปฏิบัติการสร้างความลำบากใจเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเตรียมการอย่างระมัดระวัง ไม่เช่นนั้นการโจมตีจะไม่สะท้อนกลับ กองเรือเล็กดังกล่าวเป็นรับรู้โดยสาธารณชนอย่างกว้างขวาง แต่ลองสมมติว่ากลุ่มนักกิจกรรมเดินทางไปยังชายแดนเพื่อหวังให้โดนฆ่า ถ้าไม่มีใครรับรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือรู้ว่าทำไมพวกเขาจึงเดินทางไปยังชายแดน การข่านักกิจกรรมเหล่านั้นก็จะไม่สะท้อนกลับ การเตรียมการจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ลองจินตนาการว่านักกิจกรรมกลุ่มหนึ่งที่ต่อต้านการวางกับดักระเบิดและตัดสินใจเดินเข้าไปในพื้นที่ซึ่งมีการวางระเบิด จนบางคนพิการและเสียชีวิต การกระทำเช่นนี้จะสะท้อนกลับไปทำร้ายผู้ผลิตหรือผู้ใช้กับดักระเบิดหรือไม่ แทบไม่สะท้อนกลับเลย นักกิจกรรมจะถูกมองว่าหลงผิดหรือไม่ก็ถูกมองว่าโง่ เพราะฝ่ายตรงข้าม (หมายถึงผู้สนับสนุนกับดักระเบิด) ไม่สามารถใช้สามัญสำนึกทำอะไรได้เลย

ทฤษฎีการสะท้อนกลับให้ความสนใจกับกลยุทธ์มากเกินไป เราต้องการยุทธศาสตร์ระยะยาวที่ดี

เป็นความจริงที่ทฤษฎีการสะท้อนกลับมีไว้สำหรับปฏิบัติการต่าง ๆ ในระยะสั้น เป็นความจริงที่ยุทธศาสตร์เป็นเรื่องสำคัญ ฉะนั้น เรามาดูความเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้ไปด้วยกัน

ยุทธศาสตร์สามารถนิยามได้ว่าเป็นแผนการเพื่อบรรลุเป้าหมาย โดยนำเงื่อนไขสถานการณ์ ทรัพยากร พันธมิตร และเรื่องอื่น ๆ เข้ามาพิจารณา กลยุทธ์หมายถึงปฏิบัติการที่ใช้ภายในบริบทของยุทธศาสตร์หนึ่ง ๆ ดังนั้น คำตามสำคัญจึงไม่ใช่อยู่ที่เราให้ความสนใจกับกลยุทธ์มากเกินไปหรือไม่ แต่เราจะอยู่ที่เราเลือกใช้กลยุทธ์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์หรือไม่เสียมากกว่า

ทฤษฎีการสะท้อนกลับมีสมมติฐานบางอย่างสื่อนัยเกี่ยวกับยุทธศาสตร์อยู่ โดยส่วนที่สำคัญที่สุดอยู่ตรงที่การบอกว่าการระดมเสียงสนับสนุนผ่านแรงผลักดันทางอารมณ์ของประชาชนที่มีต่อความยุติธรรมเป็น

สิ่งมีค่า ถ้ายุทธศาสตร์ของคุณสอดคล้องกับสมมติฐานนี้ ก็นับว่าไม่มีปัญหาอะไร

ลองสมมติตัวอย่างหนึ่งสำหรับการตกเตียงในเรื่องนี้ดู นักกิจกรรมบางคนในฝั่งของคุณรู้สึกวิตกมากที่ไม่มีอะไรคืบหน้าเลยจนพวกเขาตัดสินใจออกไปทำตัวก้าวร้าวกับฝ่ายตรงข้าม ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างเลวร้ายหรือต่อยศิตกับพวกเขา ถ้านี่คือแนวทางของคุณ ก็อย่าใช้ทฤษฎีการสะท้อนกลับ เพราะทฤษฎีนี้เสนอไปในอีกทางหนึ่งโดยสิ้นเชิง

บางทียุทธศาสตร์ของคุณอาจเป็นการทำอะไรก็ตามเพื่อทำให้คุณรู้สึกดี ฉะนั้น ถ้าคุณอยากแต่งตัวเหมือนทอริลล่า ตะโกนคำด่าทอใส่คนแปลกหน้า หรือทำลายข้าวของในร้านอาหารแล้วละก็ ลุยเลย และอย่าใช้ทฤษฎีการสะท้อนกลับ เพราะทฤษฎีนี้เป็นเรื่องของการระดมเสียงการสนับสนุน ไม่ใช่เรื่องการทำให้รู้สึกดี (อย่างไรก็ตาม คุณน่าจะหาวิธีการเพื่อทำให้คนรู้สึกดีขณะที่ใช้ทฤษฎีนี้ได้)

ยุทธศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง แต่สำหรับนักกิจกรรมส่วนใหญ่ ยุทธศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่น่าตื่นเต้นขนาดนั้น การลงมือทำต่างหากที่น่าตื่นเต้น ฉะนั้น ถ้าคุณเห็นความสำคัญของยุทธศาสตร์ คุณควรลองคิดว่าแนวทางกลยุทธ์แบบใด หรือแนวทางการกระทำแบบใด ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ ถ้าทฤษฎีสะท้อนกลับเหมาะสม ลองช่วยให้คนอื่นเข้าใจมันดู ถ้าไม่เหมาะสม นั่นหมายความว่าควรจะไปทำอย่างอื่น

บางครั้งเราทำสิ่งต่าง ๆ ที่ลดระดับความโกรธแค้นลง เราปิดบังสิ่งต่าง ๆ และตะโกนคำด่าทอ นั่นหมายความว่าเราเป็นกลุ่มผู้กระทำผิดด้วยหรือไม่?

สิ่งสำคัญคือการแยก 2 อย่างออกจากกัน อย่างแรกคือสิ่งที่ถูกมองว่าไม่เป็นธรรม เช่น การทุบตี และการสังหารหมู่ อย่างที่สองคือวิธีการที่ใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้นในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งถูกมองว่าไม่เป็นธรรม

กองกำลังของอิสราเอลลดหลายการชุมนุมที่เมืองฮีบรอนอย่างรุนแรงโดยใช้แก๊สน้ำตา
ระเบิดเสียง และจับกุมนักกิจกรรมโซลิดาริตีชาวเยอรมันไปหนึ่งรายด้วย

ถ้าคุณทุบตีหรือยิงประชาชน นั้นหมายความว่า你是ผู้กระทำผิด
แน่นอน คนอื่น ๆ น่าจะมองว่าคุณคือปัญหา

จินตนาการดูว่าคุณเข้าร่วมการประท้วงแห่งหนึ่งแล้วตำรวจทุบตีคุณ
อย่างโหดร้าย คุณตัดสินใจว่าจะไม่บอกใครด้วยเหตุผลส่วนตัว บางทีคุณ
อาจจะไม่อยากให้ครอบครัวหรือนายจ้างของคุณรู้ว่า คุณมาประท้วง คุณเลย
เป็นส่วนหนึ่งของการปิดบังเรื่อง นั้นไม่ได้หมายความว่า你是ผู้กระทำผิด มัน
แค่หมายความว่า你不ได้เปิดเผยเกี่ยวกับการทุบตี และระดับความโกรธแค้นจะ
มีแนวโน้มน้อยลงแทนที่จะเป็นไปในทางตรงกันข้าม นี่คือทางเลือกของคุณ

จินตนาการดูว่าคุณเข้าร่วมการประท้วงและตะโกนประโยคอันนำ
สะอิดสะเอียนออกมาเพื่อด่าทอตำรวจ คุณเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่ ก็ใช่ แต่ผิด
ในข้อหาตะโกนคำขวัญนำสะอิดสะเอียนเท่านั้น นี่ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงเลยเมื่อเทียบ
กับการทุบตีประชาชนอย่างโหดร้ายป่าเถื่อน ประเด็นสำคัญตรงนี่คือการตะโกน
ประโยคนำสะอิดสะเอียนออกมาเป็นกลยุทธ์ที่ดีหรือไม่ มันอาจทำให้ผู้
สังเกตการณ์หลายคนคิดว่าการทุบตีเป็นสิ่งชอบธรรมได้

ถ้าบางคนวิจารณ์คุณโดยกล่าวหาว่า “คุณกำลังปิดบังเรื่อง” หรือ
“คุณกำลังใช้ช่องทางของทางการ” คุณสามารถตอบกลับไปได้ว่า “แล้วมันผิด

ตรงไหนหรือ” คุณกำลังใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อลดระดับความโกรธแค้น แต่คุณอาจมีเหตุผลรองรับที่ดีก็ได้

ถ้าบางคุณพูดว่า “คุณกำลังใช้วิธีการข่มขู่” คุณต้องพิจารณาข้อกล่าวหาของเขาย่างระมัดระวัง ถ้าการกระทำของคุณเป็นสิ่งที่ดูคุกคามสำหรับคนอื่น บางทีคุณอาจจะกำลังทำสิ่งที่ผิดก็ได้ อีกด้านหนึ่ง บางทีพวกเขาอาจจะเป็นผู้มีอำนาจที่กระทำผิดและคุณกำลังใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเพื่อท้าทายการกระทำของพวกเขาก็ได้ พวกเขาอาจไม่เห็นด้วยกับมุมมองของคุณหรือคิดว่าการอารยขัดขืนเป็นภัยคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยต่อสังคมและรู้สึกถูกคุกคาม

วิธีการที่ลดระดับความโกรธแค้นไม่ใช่สิ่งเลวร้ายโดยอัตโนมัติ เราต้องพิจารณาเรื่องนี้โดยดูไปที่ปัจจัยของแต่ละกรณี ฉะนั้น ถ้าคำเหล่านี้ถูกนำมาใช้ (เช่น “การปกปิด” “การข่มขู่”) ลองตรวจสอบอีกครั้งว่าแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ผมอยู่ในกลุ่มที่กำลังจะเริ่มการรณรงค์ซึ่งผมคิดจากประสบการณ์ของผมว่าเป็นการกระทำที่หลงผิด ผมมีความคิดเห็นด้วยกับทฤษฎีการสะท้อนกลับ เราสามารถใช้วิธีการใดได้บ้างเพื่อโน้มน้าวให้สมาชิกคนอื่น ๆ หันมาสนับสนุนวิธีการที่น่าจะบรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้มากกว่า

คุณสามารถลองริเริ่มการอภิปรายถึงทางเลือกต่าง ๆ ของกลุ่มได้ คุณอาจพูดว่า “ทฤษฎีการสะท้อนกลับชี้ว่าการหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการเป็นทางเลือกที่ดีกว่า บางทีเราควรลองคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดูก่อนทำอะไรต่อ” การอภิปรายมักเป็นประโยชน์อยู่บ่อยครั้ง

คุณต้องเปิดรับแนวคิดที่แตกต่าง คุณต้องฟังคนอื่นเช่นเดียวกับที่คุณนำเสนอแนวคิดของคุณ บางทีการสะท้อนกลับอาจจะผิดในกรณีนี้ หรือปัจจัยอื่น ๆ อาจมีความสำคัญมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ถ้าคุณได้ฟังและอภิปรายและตกเตียงหลายครั้งแล้วแต่คนอื่นยังคงอยากทำต่อไป สิ่งเหล่านี้คือความเป็นไปได้ต่าง ๆ

- ขอให้พวกเขาเอาหลักฐานมาสนับสนุนว่าแผนของพวกเขาจะได้ผล หลักฐานอาจมาจากการรณรงค์อื่น ๆ ก็ได้
- ทำนายดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขียนคำทำนายไว้ ถ้าคำทำนายของคุณถูกต้อง คุณสามารถพูดได้ว่า “ฉันบอกแกแล้ว!” (อย่างไรก็ตาม การทำแบบนี้อาจทำให้คนอื่นไม่ค่อยชอบคุณเท่าไร)
- เสนอให้ทำการทดลองเล็ก ๆ โดยใช้วิธีการที่แตกต่าง ก่อนที่จะเริ่มการรณรงค์ใหญ่
- ถามดูว่าหลักฐานแบบไหนที่จะเปลี่ยนใจพวกเขาได้ ถ้าพวกเขาไม่ออกเลย คุณคงรู้แล้วว่าแรงจูงใจหรือความเชื่อที่ฝังรากลึกเป็นสิ่งสำคัญสำหรับพวกเขามากกว่าหลักฐาน

หลังจากพยายามทั้งหมดนี้แล้ว คุณอาจพบว่าพวกเขาไม่ยอมฟังเลย บางทีพวกเขาอาจคิดว่าคุณเป็นคนน่ารำคาญเพราะเอาแต่ตั้งคำถามกับการรณรงค์ที่พวกเขาตั้งใจ แล้วอย่างไรต่อ?

ทางเลือกที่ 1 เข้าร่วมการรณรงค์ดังกล่าว ทำสิ่งที่คุณสามารถทำได้เพื่อทำให้การรณรงค์ประสบความสำเร็จ บางครั้งการทำงานเป็นกลุ่มและล้มเหลวไปด้วยกันเป็นสิ่งสำคัญกว่าการทำสิ่งที่มีประสิทธิภาพในระยะสั้น แต่ส่งผลให้กลุ่มแตกในเวลาต่อมาเพราะความขัดแย้งและข้อพิพาทภายในกลุ่ม ในระยะยาว การทำงานร่วมกันอาจเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด บางทีทุกคนอาจจะเรียนรู้จากความล้มเหลว (หรืออาจจะไม่ได้ !)

ทางเลือกที่ 2 บ่อนทำลายความพยายามของพวกเขา เพราะพวกเขากำลังหลงผิดอย่างร้ายแรง นี่ถือเป็นทางเลือกที่แย่มาก แต่คิดเรื่องนี้ก็ชี้ให้เห็นแล้วว่าคุณกำลังหลงทาง และจำเป็นต้องเปลี่ยนไปคิดเรื่องอื่นได้แล้ว

ทางเลือกที่ 3 ออกจากกลุ่มและเข้าร่วมกับกลุ่มใหม่ หรือตั้งกลุ่มของคุณขึ้นมาเอง หรือทำงานคนเดียวไปเลย จะได้ไม่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกับใครอีก !

6. แบบฝึกหัด

คุณจะทำแบบฝึกหัดเหล่านี้ด้วยตัวเองหรือทำเป็นกลุ่มก็ได้ ในการเวิร์คช็อป แต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มสามารถทำแบบฝึกหัดเหล่านี้พร้อมกันได้ แล้วนำคำตอบมาเปรียบเทียบกัน

1. วิเคราะห์เหตุการณ์อยู่ดีธรรม

เลือกเหตุการณ์อยู่ดีธรรมที่คุณหรือบางคนในกลุ่มของคุณรู้จักเป็นอย่างดี อาจจะมาจากประสบการณ์ส่วนตัว เช่น การถูกตามรังแกในโรงเรียน อาจจะมาจากสิ่งที่คุณศึกษา เช่น เหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว หรืออาจจะมาจากการรณรงค์ในประเด็นหนึ่งก็ได้ เช่น การจับเด็กมาเกณฑ์ทหาร

- ก. เขียนวิธีการที่ผู้กระทำผิดใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้น โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่
 - การปกปิด
 - การลดทอนคุณค่า
 - การเปลี่ยนการตีความ
 - ช่องทางของทางการ
 - การข่มขู่
- ข. เขียนวิธีที่เป้าหมายใช้เพื่อเพิ่มระดับความโกรธแค้น โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่
 - การตีแผ่ (เปิดโปงการกระทำ)
 - การตรึงค่า (ยืนยันคุณค่าของเป้าหมาย)
 - การตีกรอบ (ตีความเหตุการณ์ว่าไม่เป็นธรรม)
 - การตั้งทิศทาง (ระดมการสนับสนุนและหลีกเลี่ยงช่องทางของทางการ)

- การต่อต้าน (ยืนหยัดต่อการข่มขู่)
- ก. เขียนแหล่งที่มาของข้อมูล/ความรู้เกี่ยวกับวิธีการแต่ละอัน เช่น การสังเกต การสนทนา การรายงานข่าว การฟังบรรยาย หรือหนังสือประวัติศาสตร์
- ง. เขียนว่าคุณจะสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการที่ใช้เหล่านี้ให้มากขึ้นได้อย่างไร
- จ. เขียนวิธีการที่เป้าหมาย สามารถ ใช้เพื่อเพิ่มระดับความโกรธแค้นได้ (แม้วิธีการเหล่านั้นจะไม่ถูกใช้ในตอนนั้น)
- ฉ. ลองขบคิดหรืออภิปรายว่าการจัดประเภทวิธีการเป็นหมวดหมู่เช่นนี้ ช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ความอยุติธรรมได้หรือไม่

2. ศึกษาบทความการสะท้อนกลับ

เลือกบทความวิเคราะห์การสะท้อนกลับ¹

- ก. เขียนสรุปใจความสำคัญของบทความอย่างสั้น ๆ อาจเป็นรายชื่อวิธีการที่ใช้เพื่อลดหรือเพิ่มระดับความโกรธแค้นก็ได้
- ข. ประเมินบทวิเคราะห์ดังกล่าวว่ามีการใช้หลักฐานอย่างไร วิธีการต่าง ๆ ถูกจัดเป็นหมวดหมู่สมเหตุสมผลหรือไม่ ข้อสรุปมีหลักฐานรองรับดีหรือไม่ คุณจะเปลี่ยนอะไรเพื่อทำให้บทความละเอียดถี่ถ้วน ข้อมูลครบถ้วน และโน้มน้าวผู้อ่านได้มากขึ้น
- ค. ประเมินสไตล์การเขียนของบทความว่ามีลักษณะเป็นวิชาการหรือเป็นบทความสำหรับประชาชนทั่วไป เนื้อหาที่สื่อสารออกมาชัดเจนหรือไม่ บทความใช้วิธีบรรยายเหตุการณ์ (เรื่องเล่า) หรือวิธีการนำเสนอ ข้อมูลรูปแบบอื่น คุณจะเปลี่ยนอะไรเพื่อทำให้บทความเหมาะสมกับ

¹ ความเป็นไปได้จำนวนมาก โปรดดู "Backfire materials,"

กลุ่มผู้อ่านเฉพาะมากขึ้น ตัวอย่างเช่น นักเรียนในโรงเรียนหรือทหารผ่านศึก

- ง. อ่านบทความอื่น ๆ ในหัวข้อเดียวกัน แต่ไม่ได้ใช้การวิเคราะห์การสะท้อนกลับ เช่น รายงานข่าว มีข้อมูลใหม่ส่วนใดสามารถนำมาผนวกรวมเข้ากับบทความวิเคราะห์การสะท้อนกลับดังกล่าวได้หรือไม่ มีข้อมูลใดหักล้างบทวิเคราะห์การสะท้อนกลับดังกล่าวหรือไม่ บทความใหม่ที่ทำได้เผยให้เห็นวิธีการใดที่ไม่สามารถลงรอยกับทฤษฎีการสะท้อนกลับได้โดยง่ายหรือไม่

3. แสดงข้อคิดเห็น

หาโอกาสแสดงข้อคิดเห็นต่อบทความหรือรายงานข่าวที่เกี่ยวข้องกับความอยุติธรรม เช่น เขียนลงในบล็อกหรือบทความออนไลน์ โพสต์ความเห็นโดยใช้แนวคิดที่ได้จากทฤษฎีการสะท้อนกลับ ตัวอย่างเช่น คุณอาจแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการที่การกระทำบางอย่างสะท้อนกลับไปทำร้ายผู้กระทำเอง วิธีการลดทอนคุณค่าที่ถูกนำมาใช้ หรือรอบเรื่องเล่าที่ถูกนำมาใช้ (คุณไม่จำเป็นต้องพูดถึงทฤษฎีการสะท้อนกลับเลยก็ได้ แค้ชี้ให้เห็นกลยุทธ์และผลลัพธ์ที่ออกมา) สังเกตข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่ตามมาเพื่อดูว่ามีใครตอบกลับความคิดเห็นของคุณหรือไม่ พยายามแสดงข้อคิดเห็นที่กระตุ้นให้เกิดการตอบกลับที่ผ่านการคิดอย่างถี่ถ้วน และการอภิปรายที่รอบคอบมากยิ่งขึ้น

4. เขียนบทวิเคราะห์การสะท้อนกลับ

ขั้นตอนเหล่านี้เป็นข้อเสนอแนะ: คุณสามารถนำไปปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับความต้องการของคุณได้

- ก. เลือกหัวข้อที่คุณมีความรู้เกี่ยวกับมันมาบ้างแล้ว หรืออ่านบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ประมาณ 1-2 ชิ้น
- ข. เลือกรูปแบบการนำเสนอ เช่น บทความ สไลด์โชว์ หรือโปสเตอร์
- ค. เขียนร่างแรกทั้งหมดจากความรู้ที่คุณมี โดยไม่อาศัยแหล่งข้อมูลใด ๆ เลย

- ง. อ่านและตรวจสอบกับแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมจำนวนหนึ่ง โดยปรับเปลี่ยนร่างต้นฉบับของคุณไปด้วยระหว่างทางด้วยการทบทวนและตรวจแก้
- จ. เมื่อร่างต้นฉบับมีความปะติดปะต่ออย่างเป็นเหตุผลและได้รับการขัดเกลาแล้ว ให้ส่งหรือนำเสนอบทความนี้แก่คนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ 1-2 คน สอบถามดูว่ามีคำถามหรือข้อเห็นคิดอะไรหรือไม่ จากนั้นให้นำมาปรับปรุง
- ฉ. ส่งหรือนำเสนอร่างบทความแก่ผู้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วปรับปรุงบทความโดยอาศัยข้อคิดเห็นต่าง ๆ ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว
- ช. ถ้าทั้งคนที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญและเป็นผู้เชี่ยวชาญคิดว่าสิ่งที่คุณทำน่าพึงพอใจแล้ว คุณสามารถใช้หรือนำเสนอทวิเคราะห์ดังกล่าวได้เลย หากไม่พึงพอใจ ให้คุณเริ่มกระบวนการรับฟังความเห็น ง ถึง ฉ อีกครั้ง

เคล็ดลับ: เริ่มจากเรื่องเล็ก ๆ ก่อน เพื่อให้คุณสามารถบรรลุเป้าหมายได้ในเวลาที่เหมาะสม เมื่อคุณมีประสบการณ์มากขึ้น คุณจะสามารรถับมือกับโครงการที่ใหญ่ขึ้นได้

5.วางแผนรับมือการโจมตี

- ก. ลองจินตนาการถึงการโจมตีที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น การโจมตีที่สร้างความเสียหายต่อคุณเป็นการส่วนตัว ต่อกลุ่มของคุณ หรือต่อบุคคลหรือกลุ่มคนที่คุณห่วงใย
- ข. เขียนสิ่งที่ผู้โจมตีสามารถทำได้เพื่อลดระดับความโกรธแค้นต่อการโจมตีดังกล่าว
- ค. เขียนวิธีการที่คุณ กลุ่มของคุณ หรือบุคคลอื่นสามารถใช้เพื่อเพิ่มระดับความโกรธแค้นได้
- ง. เขียนวิธีการเตรียมตัวที่สำคัญที่สุดเพื่อรับมือกับการโจมตีดังกล่าว
- จ. ตัดสินใจว่าจะเริ่มเตรียมการสิ่งเหล่านี้เมื่อไหร่ ที่ไหน และอย่างไร

- ด. ถ้าการเตรียมการดังกล่าวเป็นสิ่งที่คุณสามารถทำได้เลยเป็นการส่วนตัว ก็ลงมือทำเลย! ถ้าคนอื่นต้องเป็นคนทำ ลองวางแผนเพื่อส่งเสริมให้พวกเขาลงมือทำดู

6. เล่นเกมกลยุทธ์

แบบฝึกหัดนี้เหมาะสำหรับผู้เข้าร่วมมากกว่า 2 คนขึ้นไป

- ก. แบ่งผู้เข้าร่วมออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มฝ่ายรุก และกลุ่มฝ่ายรับ จากนั้นเลือกการโจมตีทั่วไปขึ้นมา 1 รูปแบบ
- ข. ทีมฝ่ายรุก ตามที่ชื่อบอก ลองหาวิธีการสร้างสรรค์ต่าง ๆ เพื่อใช้ในการโจมตี รวมถึง วิธีการเพื่อลดระดับความโกรธแค้น ส่วนทีมฝ่ายรับให้ลองจินตนาการถึงวิธีการต่าง ๆ เพื่อเตรียมตอบโต้การโจมตีดังกล่าวและเพิ่มระดับความโกรธแค้น
- ค. ทั้งสองทีมลองนำคำตอบมาเทียบกันดู

ทีมฝ่ายรับอาจมีสิทธิ์ฟังแผนการของฝ่ายโจมตีก่อนได้ หรือทั้งสองทีมอาจเตรียมการไปพร้อมกันก็ได้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์จำลองที่ใช้

7. ทำนายอนาคต

ดูสื่อ และเลือกประเด็นข่าวด่วนที่เกี่ยวกับสิ่งที่จะอาจเป็นการกระทำผิดโดยกลุ่มผู้มีอำนาจ ตัวอย่างจากปี 2011 ได้แก่ การทำร้ายร่างกายผู้ประท้วงชาวฮิปปี้ การแฮ็กข้อมูลสุดอื้อฉาวซึ่งพัวพันกับบริษัท News Corporation และการฟ้องร้องคดีต่าง ๆ กับจูเลียน อัสซานจ์ ผู้ก่อตั้งเว็บไซต์วิกิลีกส์

- ก. เมื่อมีข่าวด่วน จงทำนายรูปแบบวิธีการที่ฝ่ายผู้มีอำนาจจะนำมาใช้เพื่อลดระดับความโกรธแค้น
- ข. ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ๆ หรือขอให้มีการเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อดูว่าคำทำนายของคุณถูกต้องหรือไม่

8. จัดสรรเวลา

บางครั้งคุณอาจได้พบปะคนที่เอาใจใส่กับการต่อต้านความอยุติธรรมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นอย่างมาก คนเหล่านี้อาจทำงานอยู่ในศูนย์ช่วยเหลือเหยื่อจากการถูกข่มขืน งานรณรงค์ประเด็นสิ่งแวดล้อมหรือสมาชิกที่ทำงานให้กับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ถ้าคุณมีโอกาสพูดคุยกับพวกเขา ลองถามเกี่ยวกับประเด็นที่พวกเขาทำ โดยใช้ประเภทหมวดหมู่ต่าง ๆ ของการสะท้อนกลับ ด้านล่างนี้คือคำถามที่เป็นไปได้ โดย “พวกเขา” หมายถึงฝ่ายตรงข้าม เช่น ผู้ข่มขืน บริษัทต่าง ๆ ที่ปล่อยมลพิษ หรือรัฐบาลที่จำกัดสิทธิของประชาชน

- พวกเขาปกป้องข้อมูลการกระทำของพวกเขาหรือไม่
- พวกเขาพยายามลดทอนคุณค่าของเป้าหมายหรือไม่
- พวกเขาโกหกเกี่ยวกับสิ่งที่ทำลงไปหรือไม่ พวกเขาพยายามทำให้นัยสำคัญของมันดูเป็นเรื่องเล็กหรือไม่ พวกเขาโยนความผิดให้คนอื่นหรือไม่ พวกเขาเห็นสิ่งต่าง ๆ ผ่านมุมมองที่ต่างออกไปหรือไม่
- กระบวนการของทางการ เช่น หน่วยงานของรัฐบาลหรือศาลต่าง ๆ ทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ดีมากน้อยเพียงใด
- พวกเขาใช้การคุกคามหรือการโจมตีต่าง ๆ เพื่อข่มขู่หรือไม่

9. คิดแบบฝึกหัดด้วยตัวเอง!

ภาคผนวก: โล่มนุษย์ และการเตรียมสะท้อนกลับล่วงหน้า ยอร์เกน โยฮานเซน

เมื่อมนุษย์ใช้การปรากฏตัวทางกายภาพของตนเพื่อปกป้องสิ่งที่อาจตกเป็นเป้าหมาย เช่น ตึกอาคารต่างๆ สิ่งเหล่านี้ถูกเรียกว่า “โล่มนุษย์” แนวคิดคือถ้าพลเมือง “ผู้บริสุทธิ์” หรือ “ผู้ได้รับการเคารพนับถือ” อยู่ใกล้ๆ กับสิ่งที่อาจตกเป็นเป้าหมาย ฝ่ายตรงข้ามจะลังเลที่จะโจมตีเพราะความเป็นไปได้ของผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการสะท้อนกลับ

เป้าหมายที่เป็นมนุษย์

พลเมืองที่ปกป้องพลเมืองด้วยกันมักถูกเรียกว่า “บอดีการ์ดไร้อาวุธ” หน่วยงานต่าง ๆ เช่น Nonviolent Peaceforce และ Peace Brigades International ได้ส่งเสริมและสนับสนุนอาสาสมัครที่ทำหน้าที่เป็นโล่มนุษย์ให้กับนักกิจกรรมที่ตกอยู่ใต้อการคุกคามของรัฐ กลุ่มรบกองโจร มาเฟีย หรือกลุ่มรบกึ่งทหารต่าง ๆ หน่วยงานเหล่านี้มีประวัติการทำงานที่สร้างผลลัพธ์ได้อย่างยอดเยี่ยม¹ ในบางครั้ง เมื่อบอดีการ์ดไร้อาวุธถูกโจมตี ประวัติที่น่าเคารพและได้รับการบันทึกเก็บไว้เป็นอย่างดีของพวกเขาส่งผลให้การลดทอนคุณค่าหรือการข่มขู่ของเขาเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ยาก

หนึ่งในกิจกรรมหลักของกลุ่มเหล่านี้คือการบันทึกสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามทำ เพื่อทำให้ผู้โจมตีปิดเหตุการณณ์โจมตีดังกล่าวได้ยาก องค์กรเหล่านี้มีระบบที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดีเพื่อเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมของพวกเขา

¹ Liam Mahony and Luis Enrique Eguren, *Unarmed Bodyguards: International Accompaniment for the Protection of Human Rights* (West Hartford, CT: Kumarian Press, 1997).

เมื่อผู้คนที่ได้รับการเคารพนับถือเกี่ยวข้องกับงานเหล่านี้โดยตรง หรือทำหน้าที่ เป็นทูตสันตวไมตรีให้กับงานเหล่านี้ การตีความสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ด้วยการโกหก การโยนความผิด หรือการเปลี่ยนกรอบเรื่องเล่าจะสามารถทำได้ยากขึ้น

ตึกอาคารและโครงสร้างพื้นฐาน

ในสถานการณ์สงคราม บางครั้งมนุษย์จะถูกใช้เป็นโล่เพื่อปกป้องตึกอาคารและ โครงสร้างพื้นฐาน

เมื่อนาโต้เริ่มทิ้งระเบิดประเทศเซอร์เบียในวันที่ 24 มีนาคม 1999 นักกิจกรรมท้องถิ่นและนานาชาติหลายร้อยคนมารวมตัวกันยืนอยู่บนสะพาน ต่าง ๆ ของกรุงเบลเกรด เมืองเทอร์เดลีกา โนวีเซด และเมืองอื่น ๆ เพื่อ ป้องกันไม่ให้สะพานเหล่านี้ถูกทำลายโดยระเบิด ชาวต่างชาติบางคนมาจาก ประเทศต่าง ๆ ที่กองทัพมีส่วนร่วมในการทิ้งระเบิด เนื่องจากสื่อนานาชาติอยู่ใน พื้นที่ ผู้บังคับบัญชาต่าง ๆ ของกองทัพนาโต้จึงหลีกเลี่ยงการโจมตีสะพานที่มี คนไปยืนอยู่ ส่วนอื่น ๆ ของโครงสร้างพื้นฐานถูกทำลายไปจำนวนมาก แต่ สะพานเหล่านี้ปลอดภัย

มกราคม 2003 ก่อนการบุกโจมตีประเทศอิรัก อาสาสมัครโล่ มนุษย์กว่า 30 คนได้เดินทางออกจากกรุงลอนดอนไปยังอิรักเพื่อพักอาศัยใน กรุงแบกแดด โดยคาดว่าจะมีการทิ้งระเบิดเกิดขึ้น ในระหว่างเดินทางโดยรถบัส ผ่านมาทางทวีปยุโรป พวกเขาเริ่มนักกิจกรรมขึ้นมาระหว่างทางอีกจำนวนมาก และถึงจุดสูงสุดเมื่อมีผู้ต้องการปกป้องสิ่งที่จะถูกโจมตีจากการทิ้งระเบิดในอิรัก ถึงประมาณ 500 คน พวกเขาตัดสินใจพักอาศัยอยู่ที่โรงงานผลิตน้ำ 2 แห่ง โรงไฟฟ้า 2 แห่ง แล่งเก็บเสบียงอาหาร 1 แห่ง หอควบคุมการสื่อสาร 1 แห่ง และโรงกลั่นน้ำมันอีก 1 แห่ง² เป้าหมายของพวกเขาคือการยืนยันถึงการ โจมตีโดยข่าวประกาศให้เป็นที่ยอมรับว่าพวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น อยู่ภายในนั้น หรืออยู่ใกล้ ๆ สถานที่เหล่านี้ ในบรรดาสถานที่เหล่านี้ มีเพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่

² <http://www.humanshields.org>

ถูกทิ้งระเบิดในปี 2003 สถานที่ดังกล่าวได้แก่หอควบคุมการสื่อสาร โดยการทิ้งระเบิดเกิดขึ้นหลังจากโล่มนุษย์เดินทางออกไปเพียง 1 วัน

กลุ่มปฏิบัติการโล่มนุษย์สู่อิรักข้ามชายแดนจากซีเรียเข้าไปยังภาคเหนือของอิรักในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2003 นี่คือการปะทะของกลุ่มประชาชนที่มารวมตัวกันเพื่อต้อนรับขบวนรถบัสสองชั้นซึ่งกำลังข้ามชายแดนไปยังถนนที่อยู่ติดกัน กลุ่มประชาชนนับว่าใหญ่มากหากลองคิดดูว่าไม่มีใครรู้มาก่อนเลย แม้กระทั่งคนที่เป็โล่มนุษย์เอง จนกระทั่งคืนก่อนหน้านั้น ว่าที่นี่จะเป็นจุดที่พวกเขาเดินทางผ่านเข้าสู่อิรัก ชายอายุ 68 ปีจากอังกฤษที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตูมีชื่อว่ากอดฟรีย์ เมย์เนลล์ เขาสามารถใช้ภาษาอาหรับได้อย่างคล่องแคล่วและกำลังอธิบายเหตุผลให้ประชาชนฟังว่าทำไมพวกเขาถึงไปอยู่ในที่ดังกล่าว

ธรรมชาติ

การต่อสู้กับการตัดไม้ทำลายป่าในบางครั้งจะมีการใช้โล่มนุษย์เป็นเทคนิคในการปกป้องต้นไม้ ในอินเดีย ผู้หญิงจากขบวนการชิปโกในการรื้อวัลหิมาลัย ได้ริเริ่มการ “โอบกอดต้นไม้” ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1970 เมื่อคนตัดไม้เดินทางเข้ามาเพื่อตัดต้นไม้ดังกล่าว ตัวอย่างเก่าแก่ที่สุดของปฏิบัติการรูปแบบนี้สามารถย้อนกลับไปได้ในปี 1731 เมื่ออัมริตา เดวีนำประชาชนกว่าร้อยคนมาปกป้องต้นไม้ที่ถูกคุกคามในชุมชนที่พวกเขาอาศัยอยู่

นักกิจกรรมเพื่อสิ่งแวดล้อมสมัยใหม่ได้พัฒนาวิธีการนี้ให้ก้าวหน้าขึ้นอีก บางคนใช้ชีวิตอยู่บนต้นไม้เป็นเวลาหลายสัปดาห์เพื่อทำให้บริษัทป่าไม้ตัดต้นไม้เหล่านี้ยากขึ้น คนอื่น ๆ ฝังร่างกายของตนเองลงในรูลึกตามถนนเส้นต่าง ๆ ภายในป่า เหลือไว้แต่เพียงหัวที่โผล่พ้นดิน เพื่อสกัดไม่ให้พาหนะขนไม้สามารถนำไม้ออกจากป่าได้ หากรถบรรทุกจะผ่านออกไป คนขับจะต้องขับเหยียบและข่านักกิจกรรมเหล่านี้เสีย การรณรงค์เหล่านี้มีกรณีที่ประสบความสำเร็จจำนวนหนึ่ง หลาย ๆ กรณียังเกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบัน

สรุป

ลุ่มนุษย์ 3 ประเภทนี้ใช้ผลกระทบของการสะท้อนกลับในลักษณะที่มีการเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้า พวกเขาตั้งใจพาตัวเองเข้าไปอยู่ในความเสี่ยงอย่างมากและหวังว่ากระแสต่อต้านการทำอันตรายหรือเช่นฆ่าพวกเขาในหมู่สาธารณะจะอยู่ในระดับสูงเกินกว่าที่ผู้มีอำนาจจะรับไหว แม้การกระทำรูปแบบนี้จะไม่ได้รับประกันความได้ผล แต่การเตรียมตัวอย่างระมัดระวังสามารถช่วยเพิ่มโอกาสความสำเร็จได้ นักรณรงค์วางแผนการกระทำของตัวเองเพื่อให้ผู้มีอำนาจเผชิญกับความยากลำบากเมื่อพวกเขาพยายามสกัดกั้นความโกรธแค้นของสาธารณะชน

1. ด้วยการเตรียมเครื่องมือบันทึกไว้เป็นอย่างดี และการเผยแพร่ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ นักรณรงค์สามารถทำให้ฝ่ายตรงข้ามปิดการกระทำที่โหดร้ายป่าเถื่อนต่าง ๆ ได้ยากขึ้น
2. นักรณรงค์พยายามเข้าหาผู้ที่ได้รับการเคารพนับถือเพื่อลดระดับการลดทอนคุณค่าของกลุ่มที่ออกไปปฏิบัติภารกิจ
3. เนื่องจากสามารถเข้าถึงสื่อกระแสหลัก และช่องสื่อทางเลือกต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี พวกเขาจึงสามารถตัดทางเลือกของฝ่ายตรงข้ามได้เมื่อคนเหล่านี้ต้องการโทท โยนความผิด หรือเปลี่ยนกรอบเรื่องเล่าของการกระทำตนเอง

4. เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ พวกเขาจะสานสัมพันธ์กับองค์กรของทางการต่าง ๆ เช่น สถานทูต องค์กรระหว่างประเทศและรัฐบาลต่าง ๆ

การรณรงค์เพื่อลดทอนคุณค่าของการกระทำลักษณะนี้บางครั้งจะพุ่งเป้าไปที่ความขาดพร่องของจำนวนอาสาสมัครที่เข้าร่วม ตัวอย่างเช่น ผู้โจมตีอาจอ้างว่าโล่มนุษย์เหล่านี้ถูกลังเลให้เข้าร่วม บ่อยครั้งการลดทอนคุณค่าเกิดขึ้นในรูปแบบของข่าวลือที่บอกว่าผู้เข้าร่วมจะถูกลงโทษหากไม่เข้าร่วม และได้รับรางวัลหากเข้าร่วม หลายครั้งผู้เข้าร่วมจะถูกแปะป้ายว่าไร้เดียงสา หรือถูกกล่าวหาว่าสมรู้ร่วมคิดกับ “ฝ่ายศัตรู” ยิ่งมีความโปร่งใสมากและมีผู้ได้รับการเคารพนับถือเข้าร่วมมาก ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากข้อกล่าวหาเหล่านี้จะยิ่งน้อยลง เราจำเป็นต้องทดลองและศึกษาค้นคว้ามากกว่านี้เพื่อพัฒนาการใช้โล่มนุษย์

ในปี 1991 ผู้ประท้วงในเมืองดิลี ติมอร์ตะวันออกถูกสังหารหมู่โดยกองกำลังของอินโดนีเซีย เหตุการณ์ครั้งนั้นกลายเป็นหายนะทางการเมืองของรัฐบาลอินโดนีเซีย และทำให้เกิดการสนับสนุนการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของติมอร์ตะวันออกเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก การสังหารหมู่ครั้งนั้นสะท้อนกลับมาทำร้ายรัฐบาลอินโดนีเซียเอง คู่มือการสะท้อนกลับเล่มนี้สามารถอธิบายได้ว่าเพราะเหตุใด

จินตนาการว่าคุณกำลังวางแผนทำอะไรบางอย่างและคิดว่าคุณอาจถูกโจมตี บางทีอาจเป็นการเดินขบวนที่อาจเสี่ยงเผชิญกับความรุนแรงของตำรวจ บางทีคุณอาจกำลังเปิดโปงการทุจริตของรัฐบาลและกลุ่มของคุณอาจถูกจับกุมกลับ เพื่อเตรียมตัวให้พร้อม คุณจำเป็นต้องเข้าใจกลยุทธ์ที่ฝ่ายตรงข้ามมีแนวโน้มว่าจะใช้ เช่น การปิดกั้นการกระทำ และการพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของคุณและกลุ่มของคุณ

คู่มือการสะท้อนกลับเป็นแนวทางสำหรับการวางแผนเหล่านี้ โดยอธิบายทฤษฎีการสะท้อนกลับพร้อมยกตัวอย่างและมีแบบฝึกหัดสำหรับการนำไปใช้ด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือปฏิบัติเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้สูงขึ้นเมื่อใดก็ตามที่คุณเผชิญกับฝ่ายตรงข้ามที่เป็นผู้มีอำนาจและอันตราย

ไบรอัน มาร์ติน เป็นอาจารย์สังคมศาสตร์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัย วูลลองกอง ประเทศออสเตรเลีย เขาเขียนหนังสือและบทความเกี่ยวกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจำนวนมาก และเป็นรองประธานของ Whistleblowers Australia

ISBN 978-91-978171-4-1

9 789197 817141 >